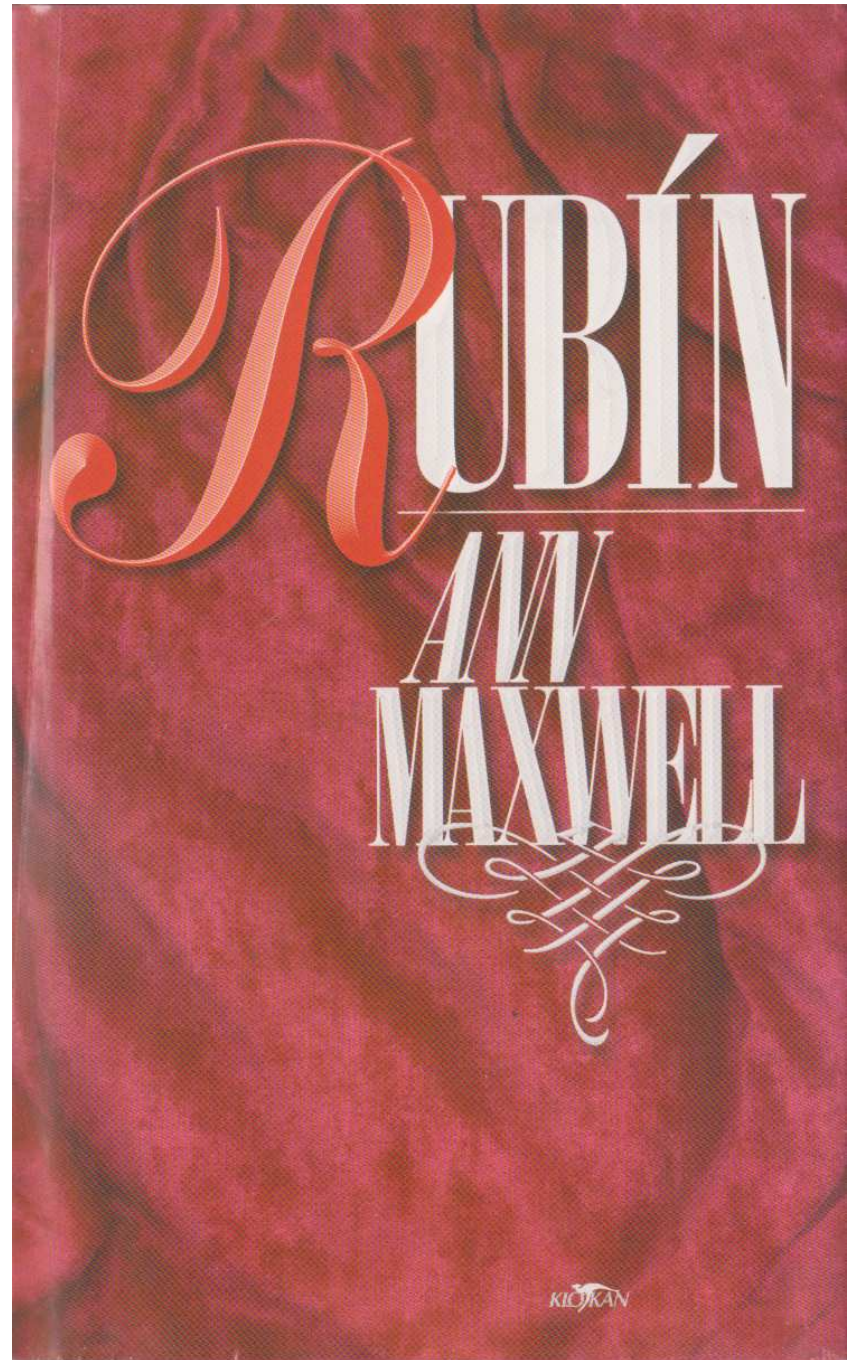

Copyright © 1995 by Two of a Kind, Inc. Translation © Irena Palová,
1998 Copyright © ALPRESS, s. r. o.

**Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického zhodnocení.**

**Z anglického originálu THE RUBY vydaného
nakladatelstvím HarperPaperbacks of division HarperCollins
Publishers, 10 East 53 rd Street, New York, N. Y. 10022 přeložila
Irena Palová**

**Redakční úprava Věra Šmajstrlová, Petra Zemánková
Grafická úprava obálky Helena Kočí Sazba Lumír Kaděra**

**Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokán,
Frýdek-Místek, 1998**

**Vytiskla tiskárna Český Těšín, a. s., Štefánikova 2 Vydání
první**

ISBN 80-7218-160-2

Laurel Swannová se špičkou ukazováčku dotkla vzácného kamínku. Byl hladký a chladný jako oceán. Přála by si, aby její život byl alespoň z poloviny tak příjemný.

Ale nebyl. Achát jí připomněl minulé neštěstí a současnou nejistotu: kamenem procházel pruh barvy světlého jantaru. Stejnou barvu měly její oči, a taky otcovy. Vzpomněla si na něho a uvažovala, kde teď asi je a jak se má. Je zdravý, nebo nemocný, štíhlý, nebo silnější, volný, nebo zavřený? A v které zemi žije?

„Nemysli na to,“ napomenula se hlasitě Laurel jako člověk, který je často sám. „S tím nemůžeš nic dělat. Je dost starý na to, aby věděl, co má dělat. Sakra, je už dost starý na to, aby šel do důchodu, pořídil si kočku a začal psát paměti.“

Při této myšlence se Laurel musela usmát. Stejně jako její zemřelá matka nemohla se přestat starat o muže, jehož veselý úsměv a ostražitý pohled ji provázely životem.

Laurel se stále usmívala a pomalu obracela v ruce kámen. Světlo ze severního okna dopadalo na pracovní stůl a na kámen. Ten zářil, jako by ze sebe vydával veškerý sluneční svit, který nasál během nekonečných let, kdy ležel na kalifornské pláži.

Jako profesionální návrhářka šperků měla Laurel v trezoru v dílně množství cennějších kamenů – diamanty, opály, rubíny, safíry a citríny. Měla však opravdovou radost, že se jí podařilo najít čistý achát na pláži před domem.

Pěkný achát z pláže připadal Laurel jako Boží dar, jako memento sil, které vytvořily Zemi, její věčný kamenný plášť a nekonečný oceán.

Achát, který měla Laurel na dlani, patřil k vydařeným kouskům. Pohled do jeho jasných hlubin připomínal vhled do jiného světa. Jeho zářivá zlatě jantarová barva na jednom konci přecházela v jemnou průsvitnou žlut'. Kámen obsahoval tmavé vměstky, které představovaly malé fragmenty jeho historie uchované v jeho krystalické struktuře.

Díky těmto vměstkům považovala Laurel kámen za mnohem zajímavější, než kdyby byl bez vady. Pomalu ho otáčela proti světlu a v duchu se jí už automaticky vybavoval vhodný typ šperku. Viděla jednoduché uchycení ve smyčce ze zlatého drátku, která nejlépe zdůrazní jeho zvláštnosti. Kameny jsou stejně jedinečné a mají svoji vlastní individualitu jako lidé. Vsazení kamene do kovu může jeho přirozenou krásu podtrhnout, ale také ji zničit.

Pro Laurel znamenala výroba šperků fantastické dobrodružství. Každý její výrobek představoval odpověď na něhou výzvu kamenů, aby jim vytvořila co nejneobvyklejší a nejtrvalejší rám, hodný jejich krásy.

Laurel vyrušil zvuk motoru malého nákladního auta, které odbočilo na příjezdovou cestu k domu. Zamračila se, odložila achát a podívala se z okna. Dodávka se právě otáčela. Řidič začal opatrně couvat do garáže. Laurel nebyla nijak nadšená, že vidí tohle auto.

„Sakra,“ mumlala si. „Co to znamená? Nečekám žádnou novou zakázku. A myslím, že nikdo není s mojí prací nespokojený, aby mi ji vrátil. Ale to ještě neznámá, že se to nemůže stát.“

Laurel vyšla z pracovny a otevřela malá dvířka spojující dům s garáží. Obytná část domu stála na úrovni ulice. Byl to zvláštní rys domů, které sloužily jako víkendové chaty a po zvýšení cen pozemků je jejich majitelé převezli do obytných čtvrtí.

Řidič vyskočil z vozu a zamířil k otevřeným dveřím garáže. V pravé ruce držel blok se svorkou. Pod levou paží nesl obdélníkovou krabici. Byla dost velká, ale nijak zvlášť těžká.

„Ahoj, Tome,“ oslovila mladíka Laurel.

„Dobrý den, slečno Swannová.“

Ačkoli se Tom snažil chovat lhostejně, nedalo mu to a díval se na Laurel trochu déle, než původně zamýšlel. Přejel pohledem její lesklé

černé vlasy, volnou pánskou košili, svázanou na boku do uzlu a splývající na vybledlé džíny.

Ačkoli se Laurel nesnažila upravovat svůj zevnějšek, aby se líbil mužům, přitahovala je smyslnou ženskostí, kteráž ní vyzařovala mnohem víc než z umělých blondýn zaplavujících Kalifornii.

„Máte narozeniny?“ zeptal se Tom.

„Ne.“

„Myslím tento týden?“

„Ne.“

Laurel se sice příjemně usmála, ale mlčela.

Tom si povzdychl a přijal skutečnost, že jejich kontakt bude jako vždy obchodní a strohý. Začal hledat formulář, který měl předložit Laurel k podpisu.

Ta trpělivě čekala. Poznala, že Tom se snaží navázat s ní osobní kontakt jako většina mužů, s nimiž se setkala. Zvykla si držet si muže od těla a vůbec jí to nevadilo.

Protože byla svědkem vztahu svých rodičů, který byl směsicí lásky, vzteku, odporu a zoufalství a který nakonec vyústil v rozvod, naučila se Laurel jedné pravdě. Diamanty jsou věčné, ale lidské vztahy nikoli.

A nejsou-li věčné, nestojí za bolest a trápení.

„No,“ pokračoval Tom. „Dnes musí být váš šťastný den. Někdo vám posílá velký dárek.“

Laurel vydala jakýsi neurčitý zvuk. Jako většina výrobců šperků odesílala svoje výrobky bez okázalosti v balíčcích zabalených do obyčejného hnědého papíru.

Ale právě nedávno dostala zásilku zlata od svého arménského dodavatele z Hill Street v Los Angeles. Teď nečekala nic zajímavého.

„Tady to máte,“ řekl Tom.

Laurel chytila krabici oběma rukama. Vážila tak čtyřicet padesát dekagramů.

„Můžu vám pomoci?“ zeptal se Tom.

„Ne, děkuji. Jsem zvyklá nosit těžší věci.“

Laurel se podívala na zpáteční adresu. Doufala, že nepřišla ze Seattlu nebo ze San Francisca. To by znamenalo, že jí zákazník vrátil

neprodané zboží. To byla jedna z nepříjemných možností, které mohou potkat klenotníka na volné noze, dokonce i takového, jemuž roste klientela i reputace.

Na krabici však nebyla zpáteční adresa.

„Krucí,“ zamumlala Laurel. „Doufám, že mi někdo něco nevrací.“

„Proč?“

„Není tady zpáteční adresa. Můžete mi říct, odkud to přišlo?“

Tom se rychle naklonil nad krabici, šťastný, že má důvod k prodloužení konverzace. Hledal zpáteční adresu a viděl, že Laurel měla pravdu. Chvilí si brblal, že si bude muset najmout pomocníka na celý úvazek.

„Počkejte vteřinku,“ řekl nahlas.

Odběhl do auta, přinesl odtud příruční snímač a přejel jím nad kódovým označením nalepeným na jednom rohu krabice.

„Co?“ podivil se.

„Něco nehraje?“

„Zjistil jsem, že kód má mezinárodní číslo. Ta zásilka přišla ze zámoří. Máte někoho v Tokiu?“

„Ne.“

Odpověděla automaticky a pravděpodobně nepravdivě. Poslední dopis od otce jí přišel z Tokia.

Částečně jednala podle starého zvyku – musela se naučit, že ona ani její matka nesměly nikomu prozradit, kde Jamie

Swann zrovna pobývá. Všechny dotazy na otce musela ignorovat nebo odpovídat nepravdivě. Pokud byl tazatel neodbytný, zatelefonovala matka na určité číslo. Pak dotazy vždycky ustaly.

„Muselo to projít celníci,“ řekl pomalu Tom. „Včera to odešlo z mezinárodního letiště v Los Angeles.“

Laurel se znovu zamyslela. Kdo by jí mohl posílat zásilku mezinárodní leteckou poštou?

Nikdo ji nenapadal.

Tiše přemýšlela, není otec na cestě k ní a nepřevrátí-li jí svým šarmem zase život vzhůru nohama. Laurel byla někdy zvědavá, co její otec během svých dlouhodobých absencí dělá. Ale raději to ani nechtěla vědět.

„Díky,“ řekla Laurel Tomovi. „Uvnitř bude určitě průvodka.“

„Jestli ne, tak mi zavolejte.“

„Mhmm,“ odpověděla Laurel.

Usmála se na něho a vešla do domu. Ramenem za sebou přibouchla dveře. Znovu si prohlédla balíček.

Nic nového nezjistila. Byla to obyčejná expresní zásilka bez zpáteční adresy.

Náhle si Laurel něco připomněla: byla to urna s ostatky její matky. Naskočila jí husí kůže.

Rychle vešla do místnosti, kde byl kdysi obývací a kterou si změnila na ateliér. Pracovala teď na velké elegantní broži z ohýbaného zlatého drátku pro manželku jednoho zákazníka. Laurel předpokládala, že brož je spíš pro jeho milenkou. Byl to pro ni důvod navíc, aby netoužila po životě s mužem. Nedá se jim věřit.

Laurel si udělala na stole místo. Zakřiveným nožem, který používala na vyřezávání šablon, prořízla pásku, kterou byl balíček svázaný. Odstranila vlnitý kartón a plastickou bublinkovitou výplň a uviděla dřevěnou krabičku.

„Co je to, u všech všudy?“

Lakovaná krabička byla vyrobena ze vzácného světlého dřeva, jaké Laurel ještě nikdy neviděla.

„Není to bříza?“ brumlala si pro sebe Laurel. „Panečku, vypadá to skoro jako slonovina. Něco mi to připomíná. Viděla jsem ji v muzeu nebo kde?“

Nemohla si vzpomenout.

Podívala se krabičku zblízka. Její rohy byly zpevněné. Ačkoli spoj se táhl podél delší osy, podle umístění zámku poznala, že krabička má stát na své menší ploše.

Laurel ji postavila a otevřela malý mosazný zámek. Přední stěna se rozevřela jako dvířka malého pokojíčku.

„Můj Bože!“

Laurel zamrkala, zavrtěla hlavou a znovu zamrkala.

Dívala se na nádherně zdobenou klenotnickou práci ve tvaru vejce. Přestože byla ušaslá, začala se pod vlivem krásného vjemu bezděčně usmívat. Vejce spočívalo v jamce vyložené krémovým saténem, jenž tvořil šarlatově nalakovanému klenotu to nejvhodnější

pozadí. Mřížoví zlatých pásků, osázených vzácnými kameny, se zužovalo a rozšiřovalo v souladu s tvarem vejce.

Nádherný předmět měl velikost pštrosího vejce a představoval tak vytříbené umělecké dílo, že Laurel nemohla uvěřit, že je skutečné. Opatrně se ho dotkla špičkou ukazováčku jako předtím achátu. Bylo stejně chladné.

Laurel chvíli jen udiveně zírala na ten neobyčejně krásný předmět. Pak přišel ke slovu rozum, který jí zavelel prohledat krabici. Nenašla však žádnou obchodní nebo výrobní značku.

Otáčela v rukou krabičku a vzrušeně oddechovala. Nenašla ani stopu po lepidle, ani malý úlomek dřeva, které by jí prozradily, že jde o nedávný výrobek pocházející z bezejmenné dílny třetího světa. Vlastně čím déle krabičku zkoumala, tím jí bylo jasnější, že ona i vejce jsou výtvary řemesla s dlouhodobou tradicí a vysokou uměleckou úrovní.

Krabička i vejce byly obdivuhodně krásné.

Laurel věděla, že její první pocit úžasu a vjem krásy byly přesně reakce, které chtěl tvůrce obou předmětů vyvolat. Jako návrhářka šperků věděla, že dobrý výrobek dekorativního umění je mnohem víc než kousek drahého kovu a pár kousků vzácných kamenů. Kvalitní šperk musí lidi přimět zadržet dech a pak se potěšené usmát.

Vejce bylo dokonalé jak na první pohled, tak i při bližším prozkoumání. Laurel se ještě nikdy nesetkala s tak perfektní prací. Ráda by věděla, kolik lidí reagovalo na vejce stejně jako ona a jak dlouho bylo ukryto v soukromé sbírce nebo ve sbírce sovětského komisařství.

„To nemůže být ono,“ šeptala si Laurel. „Nikdy nevyrobil něco takového.“

Laurel se naklonila, aby si vejce mohla co nejdůkladněji prohlédnout, aniž by na ně sáhla. Zlaté spirálky se jemně vinuly v přesných liniích. Mělo-li vejce nějaké kazy, byly viditelné pouze přes zvětšovací sklo. Povrchový červený lakový náter se pyšnil dokonalostí, kterou dokázala vytvořit jedine lidská ruka. Malé drahokamy, seskupené v precizní barevnosti, byly jasné a tak čisté, až se člověku nechtělo věřit, že jsou přírodní.

Laureliny prsty automaticky sáhly po klenotnické lupě. Pomalu zkoumala jeden kámen po druhém. Drobné perličkové kazy a tmavé flíčky pouhým okem neviditelné ji přesvědčily, že kameny nejsou tak dokonalé, aby nebyly dílem přírody.

Pod zvětšovací sklem jí prozradily ještě něco. Jejich plošky vykazovaly určité malé nepravidelnosti, které vypovídaly o tom, že je nepracovávaly počítačem řízené brusky. Ty totiž produkují monotónně pravidelné, sterilní kameny, které Laurel neměla v lásce.

„Fabergé!“ zašeptala. „Musí to být on.“

Ale ještě trochu pochybovala, jestli šarlatové vajíčko pochází z dílny nejznámějšího evropského umělce.

„Mohla by to být napodobenina, samozřejmě.“

Laurel se zamračila a znovu klenot prohlížela. Po chvíli se napřímila, vzdychla a odložila lupu. Bylo-li vejce podvrh, pak byl tak zdařilý, že si právem zasloužil označení umělecké dílo.

Laurel se znovu podívala na písmena na balicím papíru. Znovu uviděla svoje jméno a adresu. A zase jí přeběhl po těle mráz.

V minulosti posílal Swann své dceři zářivé kameny ze všech částí světa. Byla to omluva otce zanedbávanému dítěti. Ale všechny ty kameny nepředstavovaly ani zlomek ceny Fabergého vejce.

„To je nejmní za milión dolarů,“ brumlala si Laurel. „Možná i za víc, kdyby se mohlo označit a volně prodat.“ Ale nebyla tak naivní, aby si myslela, že národní poklad by se mohl volně obchodovat jako vepřové maso.

Jamie Swann taky nebyl naivní.

„Táto, sakra, kde jsi, když tě potřebuju?“

Laurel se ušklíbla, protože její slova se rozlehla prázdným pokojem.

„Hloupá otázka. Jsi přesně tam, kde jsi byl vždycky, když jsme tě s mámou potřebovaly. Někde jinde.“

Laurel začala promýšlet všechny nešťastné důvody, které mohly vést jejího otce k tomu, že jí poslal dárek za milión dolarů bez upozornění a bez zpáteční adresy. Čím déle o tom přemýšlela, tím si byla jistější.

Kdesi v divokých a neznámých končinách světa se Jamie Swann koupe v průšvih.

Ted' se v něm koupe i Laurel.

Když se ozval pager, stál Cruz Rowan po pás v jámě podobné hrobu a zuřivě útočil krumpáčem na skalní stěnu. Pípajícího pageru si nevšímal.

Za chvíli zamumlal nějakou nadávku, vypnul přístroj a pokračoval v kopání. Číslo pageru měla jenom šéfová a Cruz teď neměl náladu bavit se s Cassandrou Redpathovou. V duchu řešil důležitější problémy.

Oháněl se krumpáčem tak lehce, jako by nevážil „šest kilo, ale jen půl. Při každém pravidelném nárazu na skalnatý povrch odlétly z místa úderu úlomky kamene a jejich sprška se mu rozprskla do obličeje. Cruz si toho nevšímal. Nepohodlí pro něho nic neznamenalalo, protože zkoumal povrchovou trhlinu ve snaze zjistit, otevřela-li se před rokem, před stoletím nebo před tisíci lety.

Po dvaceti úderech si dal pauzu a otřel si čelo ručníkem. Krátké tmavohnědé vlasy měl tak propocené, že vypadaly jako černé. Jeho nahá záda se také leskla potem. Když se sehnul pro krumpáč, slunce se opřelo do jeho svalnatých opálených ramenou. Cruz sice nebyl příliš vysoký, měřil kolem metru osmdesát, ale postavu měl solidní.

Po chvíli odložil špičák, vytřel si z očí pot a natáhl se pro lopatu. Pohyboval se s lehkostí trénovaného muže, který je ve výborné kondici. Lopatou začal nabírat a vyhazovat kamennou drť.

Když se Cruz zabýval nějakou znepokojivou geologickou poruchou, nevšímal si vedra, mračen prachu ani vzrůstající únavy svalů. Zvykl si ignorovat nepohodlí, kdykoli pracoval na svých úkolech.

Navzdory vedru, bolestem v zádech i v pažích, navzdory nepoddajné skále kopal Cruz dál a horečně zkoumal trhlinu, která mohla být tisíckrát starší než on.

Užíval si každý okamžik své činnosti. Kazy na povrchu země ho fascinovaly stejně jako kazy na lidské duši. Právě se snažil prokopat se do hlubin menší geologické poruchy, která se táhla v délce několika decimetrů uvnitř skalního masívu a ztrácela se pod hromadami nakopané drti.

Ačkoli porucha byla malá, Cruze rozčilovala, protože byla na špatném místě. Na druhé straně bezejmenné rozsed-liny, jihozápadně od Salton Sea se projevovalo množství podobných poruch. Všechny byly výhonky známé trhliny San Andreas.

Ale porucha, s níž se lopotil Cruz, se táhla osaměle slunným kaňonem, který se zařízl do základu pohoří Santa Rosa. Úzký kaňon se táhl několik kilometrů od ostatních trhlín. Osamocená trhlina signalizovala novou aktivitu pod zemským povrchem.

Cruz se choval jako pes, který dostal kost. Jeho koníčkem, ba vášní bylo hledat známky nové seismické aktivity, stopy působení různých geologických sil a tlaků. Věřil, že jedinec může pochopit původ a příčiny těchto poruch, věnuje-li jim spoustu času, potu a přemýšlení, ale těžko může porozumět lidem, zejména ženám.

A Cruz byl ochoten věnovat všechno. Když vyjel ven do pouště, skutečnost se změnila. Čas se zastavil. Nebyla tady beznaděj. Žádné zlomky sekund, v nichž se rozhodovalo, zda zabít a žít, nebo nevystřelit a zemřít. Žádné naivní typy, které by chtěly na jedné straně zaplňovat stránky novin krvavými obrázky a na druhé články proti násilí.

Na poušti neexistovaly noviny, jen anonymní stopy pneumatik, které většinou zakrátko smetl vítr. V poušti se neprodávalo na inzeráty a nebylo třeba zasvěcených komentářů k událostem. Nikdo je tady nepotřeboval. Kdo přežil, zanechal stopy, kdo ne, zanechal kosti. Tohle byl neměnný koloběh.

Jediná stopa času, kterou poušť znala, byly stíny, krátící se před polednem a prodlužující se po poledni. Pak přicházela noc a zakrývala všechny trhliny a kaňony svým černým pláštěm.

Cruz miloval noc a stejně tak miloval žhavé slunce. Rád pobýval v poušti a vstřebával do duše její ticho. Cítil v sobě průzračný pramen klidu a míru. Poušť mu udržovala zdraví ve chvílích, kdy

selhaly všechny instituce, v něž kdysi věřil, a lidé, s nimiž kdysi počítal a kteří teď chtěli, aby si zošklivil sám sebe.

Cruz se z problémů dostával dlouho. Zažíval chvíle, kdy se ptal sám sebe, jestli se mu to podařilo, a pokud ano, stálo-li to za to.

V takových obdobích mířil do pouště. Tam naslouchal tichu a přestala pro něho existovat minulost, přítomnost i budoucnost. Nebylo nic, jen poušť, která ho obklopovala jako Boží požehnání.

Zase se ozvalo pípání pageru.

„Kruci.“

Cruz mrštil lopatou do hromady drti a stiskl tlačítko, kterým utišil protivný zvuk.

Pak vyskočil z díry a zadíval se ke Karroo.

Cassandra Redpathová nebyla ani blázen, ani rozmarná ženská. Měla-li něco důležitého, čím musela Cruze vyrušit i ve chvíli, kdy si nepřál být rušen, nechala zvukové znamení zaznít jednou. Pokud je ignoroval, dobrá. Redpathová počkala.

Zaznělo-li zvukové znamení dvakrát, ohlašovalo naléhavý případ.

Na geologickém průzkumu je nádherné, pomyslel si Cruz, když si natahoval košili, že člověk může být dlouho v terénu a nemusí se starat o čas.

Až bude mít zase trochu času, vrátí se sem a země na něho bude čekat, stále stejně tajemná. Tato myšlenka poněkud zchladila jeho zlost. Ale ne natolik, aby si zapnul košili.

Nad hlavou se mu mihl lesklý tryskáč typu Grumman Gulfstream, který mířil ke Karroo. V dosahu byla jediná přistávací dráha – osmnáct tisíc metrů dlouhý pruh patřící mezinárodní bezpečnostní firmě Cassandry Redpathové jménem Risk Limited.

Podle znaků Cruz poznal, že je to letoun Risk Ltd. To znamenalo, že na obzoru je nový klient. Příčina dvojitého zvukového signálu, nepochybně.

Cruz věnoval poslední pohled nedokončené práci. Pak se napil z láhve, která stála na okraji trhliny, a zbytek vody si vychrstl na obličej a na hrud', aby se ochladil.

Sebral ze země batoh, ale lopatu i krumpáč nechal ležet na místě. Ještě nikdy v tomto kaňonu neviděl žádné známky přítomnosti jiné osoby. Vyšplhal se do tříkolového letadélka typu ATV a nahodil

motor. Když se odlepil od země a rozrytý kaňon nechal za sebou, trhl pákou a nabral směr na Karroo.

Rád by věděl, co se semlelo.

Počet možností byl nekonečný a všechny byly nebezpečné. Když ho Redpathová volala naposledy, skončila akce vyjednáváním o život uneseného syna italského obchodníka. Chlapce zachránil, měl jen odřená zápěstí od provazu, kterým ho spoutali.

Cruz takové štěstí neměl. Už se sice uzdravil, a dokonce ani nekulhal, ale koleno ho bolelo při každé změně počasí.

Cruz přistál u hlavní budovy. Cassandra Redpathová ho čekala ve stínu ramady, kterou si vybudovala vlastníma rukama. Konstrukce byla ze všech stran otevřená, střechu tvořily palmové listy.

Redpathová byla neobyčejná žena. Stavba ji tak fascinovala, že si zpracovala etymologii slova ramada. Zjistila, že

Indiáni kmene Soboba převzali slovo, označující chatrč, od Spanělů, kteří slovo ramada odvodili od arabského názvu devátého měsíce muslimského roku – ramadánu. Španělé převzali tento název od Maurů, kteří kdysi ovládali jejich poloostrov, a pak je přenesli na druhou polokouli a předali je Indiánům, kteří tento vynález používali jak pro slavnostní, tak pro praktické účely.

Redpathová s požitkem vychutnávala podobné historické souvislosti. Posilovaly její přesvědčení, že lidstvo spojují jazykové a životní potřeby, přestože je rozdělováno politikou.

„Co se děje?“ zeptal se Cruz, když vešel do stínu ramady.

Redpathová se na něho podívala přimhouřenýma očima, protože Cruzova silueta se černala proti žhavému dennímu světlu.

Co se týkalo pohledu, byl Cruz ve výhodě. Viděl před sebou skloněnou opálenou ženu v bavlněných kalhotách a v košili ze stejného materiálu. Měla krátké rezavé vlasy, místy prošedivělé, a zelené oči. Bylo jí tak kolem padesátky. Cruz si nebyl jist jejím věkem, ale nezajímal ho natolik, aby se jí zeptal.

Věděl, že Redpathová začínala jako historická. Věnovala se zejména studiu každodenního života v dobách dávno minulých. Ale měla jakýsi zvláštní smysl, který jí dovoľoval odhalit určité vzorce současného života, které jiným lidem unikaly.

Redpathová strávila třicet let jako analytik a pak šéf CIA. Post opustila proto, aby zastávala místo americké velvyslankyně v Organizaci spojených národů. Po čtyřech letech na tuto funkci rezignovala a založila Risk Ltd.

„Právě mi stojíš ve výhledu,“ řekla.

Cruz ustoupil stranou a podíval se stejným směrem jako ona. Nad černou ranvejí se chvěl horký vzduch a podivně měnil tvar Grummana, který vypadal jako stroj z hororu. Dveře letadla se otevřely a ven vyjely schůdky.

Po chvíli se ve dveřích zjevila postava, která na chvíli zaváhala.

Redpathová se usmála.

„Některé lidi Mojavská poušť vyděsí,“ prohodila. „Jistě,“ reagoval odměřeně Cruz. „Moc lidí tady nežije.“ Redpathová si ho nevšímala.

Na dehtový makadam sestoupil nějaký člověk. Dva kroky za ním se jako dobře cvičená doga objevil další. Byl vyšší, celý v černém. Dokonce i na větší vzdálenost bylo vidět, že je sice poněkud sehnutý, ale velmi silný.

Cruz si nevšiml uvítacího výboru Redpathové, dokud se neodlepil od schůdků. Hlavní seržant Ranulph Gillespie byl doslova obr. Kdysi býval operátorem a instruktorem Dvaadvacáté letecké brigády britské armády. Dnes pracoval jako profesionální voják a byl známý jako jeden z nejnesmiřitelnějších odpůrců terorismu.

Hlavní seržant přivedl oba muže k mercedesu, otevřel jim zadní dveře a sám si sedl za volant. Zamířil k hlavnímu stanu.

Redpathová souhlasně broukla a obrátila se ke Cruzovi. Když se na něho podívala, svésila koutky plných rtů. Cruz vypadal ve špinavých džínsech a propocené modré pracovní košili jako poslední horník na konci směny a ne jako inteligentní, vysokoškolsky vzdělaný a speciálně trénovaný pracovník bezpečnostní služby. Ve vlasech měl plno prachu, několik dní se neholil a potřeboval se vykoupat. Jeho světlemodré oči ji však varovaly, že teď není vhodná chvíle na poučování.

Cruz si všiml sevřených rtů a přimhouřených očí Redpathové. Nepotřeboval žádné vysvětlování, aby věděl, co ji rozčiluje.

Redpathová vyžadovala od svých zaměstnanců upravenost a čistotu. Cruz se v této chvíli pohyboval hluboko pod hranicí přijatelnosti.

„Nejsem ve službě,“ řekl krátce. „Je to tak?“

„Mohla bych zavolat Carsona Walkera,“ odpověděla Redpathová.

„Ale chceš toho nejlepšího, že? Takže mě musíš brát takového, jaký jsem. A tvůj klient taky.“

Redpathová pokrčila rameny. „I kdybys byl ochoten...“

„Což nejsem.“

„... se umýt, je příliš pozdě,“ dokončila větu, ignorujíc jeho přerušování.

Cruz se zadíval na mercedes. Byl ještě dost daleko, takže nerozeznal rysy tváří příjíždějících osob.

„Kdo je to tentokrát?“ zeptal se ironicky Cruz. „Doufám, že to není zas ta krásná prezidentka z Filipín.“

„Mohla si nás dovolit.“

„Vím, že je u moci a že se snaží získat majetek, který její předchůdce investoval do italských bot, ale mně leze krkem.“

„Jak si myslíš, že se žena stane prezidentkou?“ zeptala se Redpathová. „Nebo například velvyslankyní. Já jsem taky naštvávala spoustu lidí.“

„A pořád naštváváš.“

„Díky.“ Redpathová odhalila v úsměvu pěkné zuby. „Ale ten exemplář, který se k nám každým okamžikem blíží, není známá politická. Patří do uměleckých kruhů.“

„To je nádhera,“ zvolal Cruz bez dechu. „To jsou nejhorší případy. Kdo je to, nějaká baletka?“

„Náš potenciální klient je kurátor pro umění nové ruské federace.“

„Má jméno?“

Redpathová se nepohnula, ale Cruz vycítil, že zabrzdila. „Alexy Novikov,“ pronesla s hraným klidem. „Kriste!“

Redpathová čekala pokračování Cruzova vzteku.

„Jsi si vědoma toho, že já a Novikov máme za sebou něco, co se dá zdvořile nazvat historií?“ zeptal se po chvíli Cruz.

„Vaše cesty se zkřížily, když jste pracovali pro FBI,“ konstatovala věcně Redpathová.

Její tón vyjadřoval, že na tom nic není.

„Cesty se zkřížily,“ opakoval Cruz. „Ano. Správně. Strávil jsem šest měsíců tím, že jsem honil Novikovův charismatický zadek po celém Silikonovém údolí.“

„Tvůj přístup byl velice kreativní.“

„Ne dost, abych svoji práci úspěšně dokončil.“

„Nesouhlasím. Novikova poslali zpět domů.“

„Raději bych mu poskytl trvalý domov ve federálním lochu,“ odsekl Cruz. „Jeho pas nás informoval, že je kulturním atašé z konzulátu v San Francisku, ale my jsme u něho našli spoustu různorodého materiálu, například obchodní tajemství společnosti, která pracuje na laserové informační technice pro Pentagon.“

„Jinými slovy,“ uzavřela debatu Redpathová, „patřil k pracovníkům tajné služby. Byl docela dobrý, opravdu. Kdybych mu mohla důvěřovat, získala bych ho pro sebe.“

„Zjistili jsme, že každý sovětský diplomat byl pracovníkem tajné služby,“ řekl Cruz. „Ale Novikov měl zvláštní systém. Velmi rád chodil na záchodky s hlavním inženýrem. Rád bych věděl, jestli toho pitomce testovali na AIDS, když se zabil.“

Redpathová učinila odmítavé gesto. „Novikovova sexuální orientace je velmi dobře známá.“

„Ta inženýrka, kterou Novikov svedl a pak opustil, to nevěděla.“

„To je stará historie. Novikov už není sovětským diplomatem. Je to Rus a všichni Rusové jsou naši přátelé.“

Cruz se pobaveně zasmál. „Mám tomu rozumět tak, že nepřátelství skončilo? V tomhle novém krásném světě nemá nikdo přátele.“

Redpathová se vítězně usmála: „Proto si Risk Limited vede tak dobře.“

„Co po nás Novikov chce?“ zeptal se Cruz.

„Nevím.“

„Dobrá. Nebudu se ptát. Jsou věci, které se nedají smýt vodou a mýdlem. Novikov patří mezi ně.“

„Risk Limited je soukromá agentura. Nemusíme brát klienty, pokud nám jejich problémy vadí.“

„Mně vadí pouhé pomyšlení, že ten bastard je naživu.“

„Jsi přecitlivělý,“ řekla Redpathová klidně. „Je na čase, aby ses vyrovnal s minulostí a soustředil se na současnost.“

V první chvíli Cruz nevěřil, že to opravdu řekla. Po všechny ty roky, kdy pro ni pracoval, se ani jednou nezminila o události, která ho připravila o všechno, co mu bylo drahé. Teď se o tom zmínila s takovým klidem, jako by si objednávala salát.

Než si Cruz stačil rozmyslet, co jí má odpovědět, zastavil kousek od nich v oblaku prachu mercedes. Seržant Gillespie se s vojenským grifem vyšvihl z auta. Otevřel zadní dveře a poodešel, aby klienti mohli vystoupit.

Alexy Novikov měl slámově žluté vlasy a hezké hermafroditické rysy. Byl malý, ale velmi hezké postavy. Připomínal méně vytrénovaného Baryšnikova. Pohyboval se s grácií, která nebyla ani ženská, ani mužská, byla prostě animální. Oči všech visely jen na něm.

Cruz si kdysi často říkal, že kdo stojí vedle Novikova, je jako neviditelný.

Po Novikovovi vystoupil z auta robustní muž. Měl temné oči, tmavou pleť a černý plnovous. Jeho oblek z černé plsti nepředstavoval nejlepší oděv do vedra pouště.

Novikov měl na sobě šedivý hedvábný oblek italského střihu, slušivý a elegantní. Pokud ho vedro obtěžovalo, nedal to na sobě znát. Jeho jemná pleť byla jemně opálená. Šedýma očima přejel hlavní budovu a pak pohlédl směrem k ramadě.

„Drahá, chcete se stát domorodkou?“ zeptal se Redpathové.

Redpathová se rozesmála a vystoupila ze stínu chatrče. Podala Novikovi ruku.

„Nezměnil jste se, Alexi,“ řekla.

„Vy také ne, paní velvyslankyně. Stále mi imponujete.“

Usmívaje se potřásl Novikov Redpathové rukou a pozvedl ji ke rtům.

„Vaše prsty jsou stále jemné a voní po růžích,“ dodal.

Cruz si všiml, že Novikov provedl kompliment s obvyklou dokonalou grácií. Pohlédl na Gillespie a zjistil, že ve svém vzteku není sám.

„Děkuji vám, že jste se za mnou vypravil až do pouště,“ rozplývala se Redpathová. „Vím, že to není vaše gusto.“ Novikov pokrčil rameny.

„Byla to malá zkouška, ne?“ zeptal se. „Nejde-li hora k Mohamedovi, musí jít Mohamed k hoře.“

„Překvapuje mě váš zájem.“

Novikov se jemně usmál. „Risk Limited má hodně – hm, fanoušků na vysokých vládních místech mé země.“

Redpathová povytáhla obočí.

„Jak podivné,“ řekla. „Neměli jsme mnoho klientů z Ruska.“

„Ne,“ souhlasil Novikov, „ale za starého režimu jste si nadělala nepřátele. Stále o vás mluví s velkým... zápalem.“

„Jak lichotivé,“ podotkla Redpathová, jejíž ruka stále spočívala v Novikových rukou. „Nemáme zájem na rozdmýchávání starých šarvátek. Risk Limited je soukromá firma, nic víc a nic méně.“

Tentokrát byl Novikovův úsměv upřímný a spontánní. Jeho obličej se změnil, jako když světlo rozzáří tmu.

„Přímé. Stručné. Nádherně americké.“ Novikovy rty se opět dotkly jejích prstů. „Vždycky vítáte svoje klienty takovou řečí?“

Cruz už měl toho líbání prstů a vražedného charismatu dost. Vystoupil ze stínu.

„Ne,“ řekl krátce. „Šetřili jsme si ji pro potenciální klienty, kteří si myslí, že si nás mohou najmout na ilegální kšefty.“

Z Novikovy krásné tváře zmizel úsměv. Zíral na Cruze několik dlouhých sekund a pak se obrátil k Redpathové.

„Máte-li ve firmě muže, jako je Cruz Rowan, pak chápu, že jste mě musela varovat. Po pravdě řečeno, paní velvyslankyně, nebylo by pro vás jednodušší nezaměstnávat známé kriminálníky?“

Redpathová vymanila svoji ruku z Novikových dlaní.

„Cruz je jeden z mých nejlepších zaměstnanců,“ informovala ho mírně.

„Lituji,“ pronesl Novikov neutrálním tónem rozhlasového hlasatele. „Před několika lety se pokusil ohrozit sovětské vládní kruhy tím, že mě stíhal v San Francisku. Opravdu si nemůžete najmout lepšího pracovníka?“

„Tvůj navoněnej zadek zachránil jenom diplomatický pas,“ zavrčel Cruz.

Vysoký robustní muž, kterého se Novikov nenamáhal představit, se výhružně přiblížil ke Cruzovi. Ten ho sjel pohledem, který byl stejně hrozivý jako namířená zbraň.

„Gapane,“ řekl tiše Novikov.

To stačilo. Gapan opět ustoupil do pozadí.

„Pořád si najímáš svalovce, jak vidím,“ konstatoval Cruz. „Buď chlap, Alexi. Řekni velvyslankyni celou pravdu místo těch pohádek. Může ti to ublížit? Hra už dávno skončila, výsledky jsme sečetli a mrtvé pohřbili.“

„Pro tebe to byla vždycky hra, že jo?“ zeptal se jemně Novikov. „Není divu, že se vaše vláda rozhodla víc tě neangažovat. Chybí ti hračky?“

Cruz přivřel oči a musel se hodně kontrolovat. Koutky Novikových úst byly příliš strnulé, než aby se roztáhly do úsměvu.

„Když jsem se vrátil ze San Franciska, pobýval jsem dva roky v Londýně,“ pokračoval Novikov. „Můj chlapče, britské deníky tě pěkně vymáchaly.“

„Jsem zásadový člověk,“ řekl Cruz, „a nejsem tvůj chlapec.“

Novikov se otočil k Redpathové. „Škoda, že jsem neměl to potěšení vidět, jak ti ustříhli knoflíky a vykopli tě z FBI.“

Redpathová zavrtěla hlavou a vzdychla.

„Alexi,“ oslovila Novikova, „Cruz sám zrušil svoji pří- * slušnost k FBI, protože dostal výhodnější nabídku. Předpokládala jsem, že to víš.“

Novikov si setřel ze saka zrnko prachu. Jako by smetal Cruze.

„Chápu, proč Rowan skočil po příležitosti pracovat pro vaši organizaci,“ řekl Redpathové. „Risk Limited je široce známa jako nejlepší soukromá bezpečnostní firma na světě.“

Redpathová se zdvořile usmála.

„Překvapuje mě však, drahá, že vy jste si ho najala.“

„Téměř každý, kdo pracuje pro Risk Limited, byl kdysi součástí státní nebo jiné tajné služby,“ odpověděla Redpathová. „Ale všichni jsme z nich odešli, protože jsme museli jít proti něčemu, co jsme nemohli přijmout.“

Novikov věnoval Cruzovi ledový pohled.

Cruz mu ho okamžitě vrátil. Byl si jist, že Novikov ho schválně shazuje, ale netušil proč.

Kdysi by mu to bylo jedno. Prostě by se na to vykašlal a nezabýval by se myšlenkami na to, proč a nač. Ale minulost byla mrtvá a Cruz málem zemřel s ní. Naučil se získávat odpovědi dřív, než začal jednat.

Někdy.

„Co se týče mě,“ řekla Redpathová, „odešla jsem kvůli policistům, kteří věnovali víc pozornosti zájmům bank a multinárodním korporacím než potřebám občanů. Udělala jsem, co jsem mohla, a pak jsem odešla.“

Redpathová pohlédla z Cruze na Novikova. Její zelené oči se dívaly pronikavě, nic jim neuniklo. Tak by ráda věděla, proč Novikov shazuje muže, jehož služby potřebuje.

„Cruz Rowan odešel od FBI z čestných důvodů,“ řekla Redpathová Novikovi. „Má moji plnou důvěru.“

Pak ušetřila Novikovi sladký a něžný úsměv Mony Lisy, který by dokázal roztavit i srdce bronzové sochy.

Cruz skryl úsměv. Když si Redpathová zamlouvala, způsobila, že se muž cítil dokonalý jako Michelangelův David. Ale uměla taky docílit toho, že se cítil ubožejší než nic.

Novikov mlčel.

„Privátní sektor má určité výhody,“ dodala Redpathová. „Nemůžeme jednat jako policisté nebo agenti, ale jako výzkumní vědečtí pracovníci.“

Novikov nereagoval.

„Ztratili jsme přístup k síti starých známých vládních agentů, což někteří naši konkurenti stále mají,“ řekla Redpathová. „Máme svoji vlastní síť. Na druhé straně, zabýváme se případy podle toho, jestli se cítíme fit. A myslím, že jsme.“

„Samozřejmě že si můžete najmout, koho chcete,“ řekl Novikov. „A stejně tak já. Jak jste se zmínila, máte konkurenci.“

Bylo vidět, že by rád přijal od Redpathové ústupek. Ale ona jeho nabídku odměřeně odmítla.

„Chcete, abych Cruze odvolala ještě dřív, než mi sdělíte, proč potřebujete Risk Limited,“ řekla ostře. „Jestliže na tom trváte, musím vás zklamat. Já určuji svoje operátory, nikoli klienti.“

Novikovu tvář zalil ruměnec. Chtěl něco říct, ale pak slova spolkl.

„Jistěže,“ promluvil po chvíli tiše. „Vy jste profesionál, já ne.“

„Jsou i jiní profesionálové,“ podotkla Redpathová. „Pokud vám nevyhovujeme, jděte za nimi.“

„Vy jste organizace, která našla Marcosovy biliony,“ řekl Novikov. „Objevili jste tři anglické kněze ve východním Bejrútu. Zachránili jste korespondenta CNN před lovci hlav na Borneu. Jste nepochybně nejlepší.“

Redpathová přikývla. Věděla lépe než Novikov, jak je její organizace vynikající.

„Potřebuji ty nejlepší,“ uzavřel debatu Novikov.

„Proč?“

Novikov se podíval na Cruze, pokrčil rameny a řekl:

„Zmizel jeden z největších pokladů Ruska.“

„Který?“ zeptala se Redpathová.

„Rubínové překvapení.“

Redpathová zbledla. „To neznám.“

„Rubínové překvapení je nejvzácnější artefakt, který přežil bolševickou éru,“ vysvětlil jí Novikov. „Nedávno ho objevili ruští vlastenci.“

Cruz s Gillespiem se na sebe podívali. Ani jeden z nich nevěděl, o čem Novikov mluví.

„Co je to přesně, to Rubínové překvapení?“ zeptala se Redpathová.

„Poslední císařské vejce, které vytvořil Peter Carl Fabergé.“

Létání poskytovalo Damonu Hudsonovi skoro sexuální potěšení. Vždycky když nasedal do HiFlye číslo jedna, letounu, který patřil vedení Hudson International, cítil v podbřišku stejné šimrání, jako když se na něho usmála hezká žena.

Možná v tom hrál určitou roli falický tvar letadla. Dlouhý trup Boeingu 757 se třpytil ve slunečních paprscích, které dopadaly na makadamovou dráhu letiště La Guardia. Hudson se už v duchu viděl ve výšce patnácti tisíc metrů nad povrchem Země na cestě do Los Angeles.

Možná že sexuální vzrušení pocházelo z vjemu buclatosti, která Hudsonovi připomínala tvary sultánovy tanečnice. Letoun byl projektován pro sto osmdesát cestujících. Jeho údržba byla pěkně drahá.

Hi Flyer byl Hudsonovým soukromým vlastnictvím nejen z toho důvodu, že se chtěl prezentovat před veřejností, ale i proto, že rád prováděl všechno ve velkém stylu. Letadlo si objednal přímo u Boeingu. Vystlal ho perskými • koberci, vyložil čínským hedvábím a zařídil antikvitami z celého světa.

Náklady uhradila Hudson International, veřejná společnost s tisíci akcionáři. Navzdory tomu považoval Damon Hudson tento letoun za svůj osobní majetek a nestaral se o to, co jeho počínání říkají znechucení investoři a úzkoprsí členové výboru.

Hi Flyer patřil mezi nejokázalejší soukromá letadla na světě. Přední část paluby byla určena zaměstnancům a hostům. Cestovali obklopeni komfortem, nikoli však vybraným vkusem. Zadní polovina letounu poskytovala Hudsonovi velmi příjemný příbytek. Byl vybaven nejmodernější komunikační technikou a sbírkami erotického umění a často hostil nejkrásnější prostitutky světa.

Ačkoli Hudson patřil mezi muže s nekonečným sexuálním apetýtem, nehledal potěšení ve chvílích, kdy se na ně nemohl plně soustředit. Stěží by dosáhl takového bohatství, kdyby se jen hloupě oddával svým zálibám.

Hudson International byla jeho třetím podnikem. Dva předešlé s rozletem odstartovaly, ale pak se zhroutily. Pokaždé se mu působením štěstěny podařilo včas se ztratit.

Při útěku nechal za sebou všechno, co by mohlo zničit jeho pověst. Dnes, v sedmdesáté dekadě svého života a uprostřed třetí kariéry, byl Hudson mistrem v manipulaci s jednotlivci i s celými společnostmi.

Prezident CEO Hudson International se zhluboka nadechl vyčištěného vzduchu v letadle. Hudson dýchal čistý vzduch, kdykoli mohl. Byl také extrémně opatrný, pokud šlo o jídlo a pití. Měl v úmyslu dožít se stovky.

Důležitější bylo, že chtěl být každou minutu svého života potentní.

Když se Hi Flyer zvedl, shodil Hudson plášť, povolil si vázanku a vyhrnul si rukávy bílé bavlněné košile. Pak si natáhl volný bavlněný svetr, v němž by se těžko ukázal na veřejnosti.

Na chvíli se postavil před vysoké zrcadlo, které viselo na stěně mezi Vargovými originály skvělých aktů. Zkoumal se stejně pečlivě, jako by si prohlížel nabízenou prostitutku. Stále ještě byl hezký, měl sice ocelově šedivé vlasy, ale jeho obličej byl hladký a bez vrásek, se zdravě růžovými tvářemi. Měl ještě ploché břicho, možná pevnější než mnohý čtyřicátník.

Tohoto efektu dosáhl, ostatně jako mnoha dalších, uměle. V pětadesáti letech, kdy většina mužů začne chátrat, podstoupil Hudson kompletní „generálku“ u velmi známého francouzského plastického chirurga.

Operace zahrnovala broušení kůže, záševky, odsávání tuků a implantáty. Kůra trvala tři měsíce, ale výsledek se rovnal zázraku. Fotografie, kterou uveřejnili v časopise People, zobrazovala muže, jehož vzhled mu mohla závidět většina čtyřicátníků.

To bylo před osmi lety. Od té doby podstoupil několik drobnějších úprav na obličeji. Následky se hojily několik týdnů, ale obličej měl zase vyhlazený.

Podstoupil ještě další údržbu, která byla méně známá a poněkud intimnějšího rázu. Vyznačovala se větší bolestivostí, ale výsledek se rovnal vložení nové inkoustové náplně do hodně používané, ale stále funkční plničky.

Hudson nabyl přesvědčení, že zvítězil nad fyzickým stářím. Uzavřel se do nákladné časové komory a zůstával stále stejný, zatímco jeho vrstevníci stárli a ztráceli mužnost. Užíval si každý okamžik svého chirurgického omlazení, zejména když přišel do kontaktu s muži své generace.

Spokojen každodenním narcistickým rituálem, přešel Hudson k višňovému psacímu stolu z období federace, který stál na jednom konci bytu. Raději by hned zavolal obě ženy, které na něho čekaly v přední kabině, ale nejdřív se musel zabývat obchodem.

Čím déle se Hudson zabýval svojí sexualitou, tím více se utvrzoval v tom, že prodlévání jen zvyšuje následné uspokojení.

Hudson vydal nespokojený zvuk a sáhl po mobilním telefonu. Nepoužíval ho rád, protože ho nepřátelé mohli snadno odposlouchávat. Zakódování mělo případným zvědavcům znesnadnit práci, bohužel, nic nebylo zcela bezpečné. Zakódovaný rozhovor mohl být nahráván a později rozluštěn.

Hudson si nahrával všechny rozhovory, a proto se obával, že jiní dělají totéž. Ale když byl v oblacích, měl možnosti redukované pouze na mobil nebo na ještě méně bezpečné rádiové spojení.

První a nejdůležitější hovor uskutečnil Hudson s kanceláří v Los Angeles.

. „Hudsonovo muzeum,“ ozvala se žena na druhém konci. „Co si přejete?“

„Tady Hudson. Je tam Alex?“

„Ach, pane Hudson, dobré odpoledne.“

Hlas patřil Hudsonově osobní sekretářce. Zнала jeho chování k podřízeným, takže od něho ani nečekala zdvořilý pozdrav.

„Pan Novikov zde teď není,“ odpověděla rychle.

Hudson zavrčel: „Kde je?“

„Neřekl mi, kam jde.“

„Kdy se vrátí?“

„Neřekl.“

„Co řekl?“ zeptal se netrpělivě Hudson.

„Nic, pane. Byl dost nervózní, ale neřekl proč.“

Na Hudsona padla tíseň. Investoval mnoho peněz do Hudsonova muzea. Hodně utratil za sbírku Poklady staré Rusi, které měly být vystaveny na první výstavě. Ta měla být zahájena za čtyři dny.

Peníze na Hi Flyer, stejně jako na muzeum a na zabezpečení výstavy plynuly z operačních fondů Hudson International. Hudson potřeboval otevřít muzeum v pátek, aby umlčel stížnosti akcionářů, kteří měli za to, že důležitější je platit dividendy než otvírat muzea pro rozšiřující se sbírky Hudson International.

„Najděte toho malého bastarda, a to co nejdřív,“ vyštěkl Hudson.

„Ano, pane.“

„Platíme jeho vládě za tuhle show sakra hodně prachů a ten homouš se chová, jako by byl sám v balíku.“

„Ano, pane.“

Hudson si na Novikova stěžoval všude a každému, od ruského ministra kultury po svoje nejbližší spolupracovníky v prezidentské kanceláři, ale jeho stížnosti nepadaly na úrodnou půdu. Všichni tvrdili totéž: „Pan Novikov má naši plnou podporu. Na jeho estetické cítění se můžete spolehnout.“

„Měl by být zpátky do tiskovky,“ hučel Hudson. „Prezentace v médiích je důležitou součástí celé akce.“

„Ano, pane.“

„Nejsem nějaký hloupý zubař z Wichity. Podporuju ruské umění déle, než je ten spratek na světě!“

„Ano, pane.“

„Jsou všechny exponáty na místě?“ prověřoval Hudson.

„Mám je zkontrolovat, pane?“

„Ne, dejte mi jeho asistenta.“

„Pan Gapan odešel s panem Novikovem.“

Hudson začal proklínat všechno, nedbaje federálních zákonů. Chrlil ze sebe kletby a obscénnosti nejtěžšího kalibru.

„Zaplatil jsem Rusům pořádně balík a jediný, kdo se může dotknout těch krásných věcí, je ten teploušskej vošoust.“

„Ee...“

„Zavolejte mi hned, jakmile se vrátí!“

„Ano, pane.“

Hudson praštil telefonem a zadíval se na akty na stěně. Cítil nevysvětlitelnou averzi vůči homosexuálům. Tušil, že Novikov o tom ví a záměrně ho dráždí. Bez Novikova by nebyla výstava. A kdyby nebyla výstava, měl by Hudson trable.

Velké trable.

S dalšími kletbami a nadávkami Hudson vstal a začal přecházet po místnosti. Slíbil dvěma hlavním kulturním deníkům předběžnou prohlídku výstavy před jejím otevřením, a to ve středu. Jednalo se o Los Angeles Times a Washington Post. Taky poslal soukromý tryskáč pro nejváženějšího uměleckého kritika z New York Times, aby si výstavu také prohlédl v předstihu.

Správné informace v těchto třech listech byly velmi důležité pro zdar celé akce. Bez nich se bude jednat jen o nějakou další výstavu a nikoli o výstavu desetiletí. Americká veřejnost se nedozví o Hudsonově velkolepém uměleckém počinu. VA akcionáři budou neklidní kvůli výši vynaložených nákladů.

Filantropické snahy byly stejně politické jako budování prezidentské image. Záleželo na tom, která tlačítka zmáčknout. Ale na těch správných tlačítkách měl ruce Alex Novikov, ne Damon Hudson.

Hudson pochyboval o tom, že by Novikov věděl něco o tom, jak moudře použít moc a něco získat.

„Do prdele se všemi teplouši,“ ulevil si Hudson nahlas. „Jsou horší než ženské.“

Ještě se chvíli procházel a hledal řešení. Po chvílce váhání se rozhodl, že je na čase vyložit karty. Usuteční rozhovor, který pro něho vůbec není důležitý. Popadl telefon.

„Pošlete mi Billa Cahilla.“

Aniž čekal na odpověď, zavěsil. Ponořil se do sametové sedačky a počítal, za kolik sekund přijde šéf jeho bezpečnostní služby.

Za dvacet osm sekund se ozvalo zaklepaní. Není to špatné, ale mohlo by to být lepší. „Pojď dál,“ zavolal Hudson.

Cahill otevřel dveře a strčil do nich hlavu. Byl ztělesněním zvláštního agenta FBI na odpočinku. Vypadal jako ukázkový exemplář Američana, jeho obličej dominovala ostře řezaná čelist, byl urostlý a svalnatý, ale jeho poslání nespočívalo ve funkci tělesného strážce. Bývalý agent FBI představoval pro Hudsona napojení na aparát výzvědné služby a státní bezpečnosti. Cahill mu dokázal prostřednictvím dvou telefonických hovorů poskytnout víc informací než obyčejný vyšetřovatel za týden usilovné práce.

„Volal jste mě, šéfe?“

Cahill stále komunikoval tím drsným chlapským stylem, který pochytil u federálů. Hudsona to rozčilovalo. „Chci se sejít s tou dámou,“ řekl Hudson. „S kterou? S tou zrzkou, nebo s blondýnou?“

„S novinářkou.“

„Aha. S tou.“

Cahill za sebou potichu zavřel dveře a přistoupil k Hudsonovi. Ve svém tmavošedém obleku, bílé košili a vázance barvy burgundského vypadal docela neškodně. Jediným varovným signálem byla vyboulenina v podpaždí.

Nešlo o náhodu. Cahill věděl, že Hudson má rád kolem sebe ozbrojené muže.

„Chcete delší schůzku, nebo krátké setkání?“ zeptal se Cahill.

„Je to jen nezávislá novinářka.“ V Hudsonově hlase zněla netrpělivost. „Ani nevím, proč jsem s tím rozhovorem souhlasil.“

„Nebylo to jejím hlasem?“ zeptal se Cahill s přimhouřenýma očima.

Hudson se zamračil, ale nikoli nesouhlasně. Claire Tothová měla velmi podmanivý hlas.

„Krátké setkání,“ řekl Hudson. „Bude-li to třeba protáhnout, dám ti vědět.“

Cahill si rozepnul oblek šitý na míru a nacpal si ruce do kapes kalhot.

„Dobrá, Claire Tothová je nezávislá,“ řekl Cahill, „ale je to proto, že se jí to líbí, a nikoli proto, že by ji nikdo nechtěl zaměstnat.“

„Proč to říkáš?“

„Podle informací IRS vydělá víc než tři sta tisíc dolářů za rok. Člověk, který tolik vydělá, může pracovat kdekoli.“ Hudson zavřel. „Já platím lidem o dost míň.“ Bill Cahill byl jedním z nich.

„Chtěl jsem o tom s vámi mluvit, pane Hudsoně,“ řekl Cahill škrobeně. „Platy jdou nahoru. Můj bývalý šéf je zaměstnancem American Airlines jako vedoucí bezpečnostní služby. Vydělá si půl miliónu. A na rozdíl ode mě má mnohem méně povinností.“

Hudson si prohlížel bývalého agenta FBI tak dlouho, až se trénovaný policajt začal cítit nesvůj.

„Tohle je tvoje informace k případu sabotáže v takzvané právní firmě pro veřejné vztahy, která chtěla vydírat?“ zeptal se Hudson.

„Byla to jen skupinka sympatických mladých lidí. Nechtěl jsem je poškodit vyšetřováním.“

„Ale udělal jsi to.“

Cahill se zašklebil. Čím déle Hudsona znal, tím méně ho měl v oblibě.

„A budeš pokračovat v podobné práci po mně,“ řekl Hudson vemlouvavě, „protože bys zjistil, že je velmi obtížné najít džob u aerolinek nebo kdekoli jinde. Mohlo by vyjít najevo, že jsi vznesl falešné obvinění, které spustilo celý ten maglajs.“

Cahill se napřímil a vytáhl ruce z kapes. Věnoval svému nadřízenému stejný pohled.

„Udělám, co budu muset,“ řekl Cahill. „Uděláš, co ti řeknu.“

„Chci se jen ujistit, že víte, s kým máte tu čest,“ pokračoval ledově Cahill. „Bývalý federální agent s dobrými kontakty na FBI a CIA stojí za víc. Zejména proto, že je ochoten tyto kontakty využívat.“

Hudson se usmál: „Samozřejmě. Dělej práci, na kterou jsem tě najal, a já dohlídnu na to, abys byl dobře zaplacený.“

Cahill se mírně uvolnil.

„Ted,“ změnil Hudson téma, „mi řekni něco víc o té vysoce ceněné šířitelce novinářských pravd.“

Cahill vrazil ruce zpátky do kapes.

„Claire Tothová má v kapse všechna esa,“ řekl. „Studia žurnalistiky na Kolumbijské univerzitě, diplom z londýnské

ekonomické fakulty, přátelství se senátorem na Capitol Hill a pak uřednická léta v New York Times.“

Hudson přikývl. Typické pozadí úspěšného novináře.

„Asi deset let se pohybuje mezi Washingtonem a New Yorkem,“ řekl Cahill. „Nějakou dobu patřila k investigativnímu týmu Washington Post a účastnila se odhalení několika skandálů, do kterých byli zapleteni nějací diplomaté a jim podobní.“

Hudsonovy černé oči se zaostřily, ale neřekl nic.

„Jediným stínem na její kariéře je to, že na počátku kariéry musela vrátit Pulitzerovu cenu,“ pokračoval Cahill.

„Ale! Proč?“

„Vypadá to, že napsala článek o luxusních děvkách, které berou tisícovku za noc a které jsou podle ní jen jakési syntetické náhražky lidských bytostí.“

Hudson se krátce zasmál.

Cahill se zašklebil.

„Tothová se podílela na mnoha dokumentacích o diplomatických pracovnících.“

„Nějaká další zajímavost?“

„Všechno, co nutí Ameriku dívat se zpět.“

„Například.“

„Odhalila infiltraci FBI do skupin latinskoamerických uprchlíků. Objevila kontakty svazující ministerstvo s drogovými gangy v Panamě a v El Salvadoru.“

„Možná má prameny zleva.“

„Jo. Má spojení s východním blokem,“ zamumlal Cahill.

„Vysoko?“

„Nic, co by obstálo u soudu.“

„Dá se něčím zviklat?“

„Ne.“

„Zajímavé.“

Hudson se posadil, z košíku na stole vzal jablko a otřel si je rukávem svetru.

„Je chráněnkou Boba Woodwarda,“ uzavřel Cahill.

Hudson se zakousl do jablka nejsilnějšími a nejbělejšími zuby, jaké si mohl zaplatit. Žvýkal a polykal pomalu, aby si vychutnal

pocit, že jako jeden z mála sedmdesátníků může sám s potěšením rozkousat šťavnaté jablko.

„Co ode mě chce?“ zeptal se Hudson. „Myslím, že je na lovu.“

„Proč si to myslíš?“

„Víte, že normálně se musí nezávislý novinář předem ohlásit každému, jehož volný čas narušuje,“ informoval Cahill. „Musí předložit jakési téma potenciálního článku.“

„Co říká dotaz slečny Tothové?“

„No, má průvodní dopis se žádostí šéfredaktora New York Times Sunday Magazine, jako kdyby pro ně pracovala. Ale když jsem to prověřil, zjistil jsem, že nepodala žádný dotaz nebo návrh, prostě nic.“

„Je ten dopis pravý?“

„Jo. Volala šéfredaktorovi a řekla mu, že miní zpracovat profil Damona Hudsona.“

Hudson se otočil na židli a tiše přemýšlel. Věděl o žurnalistických praktikách mnohem víc než Cahill. To ho trochu zneklidňovalo.

„Když začnete špehovat novináře, musíte být velmi opatrný,“ promluvil Hudson.

„Nemějte starost. Mám jemné prsty.“

Hudson neřekl nic a zakousl se s chutí do jablka.

„Přiměl jsem vaše informační oddělení, aby se dotázalo na vyšších místech,“ řekl Cahill. „Zjistili, že pokud budete mít dojem, že by váš rozhovor mohl poškodit, nemusíte spolupracovat.“

Hudson věděl, že rozhovor by mohl být nebezpečný. Většina velkých osobností byznysu se vyhýbala kontaktu s tiskem, pokud zrovna nechtěly sami něco sdělit veřejnosti.

„A?“ zeptal se s plnou pusou Hudson.

„Times odpověděly, že cokoli bude chtít Claire Tothová zveřejnit, to otisknou i bez vašeho povolení.“

Hudson zvedl obočí do stříbrných oblouků. Ať byla Tothová kdokoli, New York Times si jí vysoce cenily. Jak si Hudson všiml, novináři se dělili na dvě skupiny – na podlézavce a skandalizátory. Spolupracoval s prvním typem, druhému se vyhýbal.

Naneštěstí si člověk nemohl být nikdy zcela jist, kdo je kdo, dokud článek nevyšel.

„Jak vypadá?“ zeptal se Hudson.

„Napůl bílá, napůl Asiatka. A má dvěstěprocentní sex-appeal.“

Hudson se na něho ostře zadíval. Výraz Cahillova obličeje vyjadřoval dravce. Byl Claire Tothovou zcela uchvácen. „Až ti změkne,“ řekl chladně, „tak ji sem pošli.“ Ani ne minutu po Cahillově odchodu se ozvalo zaklepání. „Vstupte,“ vyslovil zřetelně Hudson. Dveře se otevřely.

První myšlenka, která Hudsona napadla při pohledu na Claire Tothovou, byla, že ačkoli se celý život pilně věnoval druhému pohlaví, viděl jen málo tak pěkně stavěných žen jako ona. Nikdy neviděl takovou, která by se nesla s tak silným vědomím vlastní sexuální přitažlivosti. Čekal, že pod dotekem jejích krásně formovaných nohou vzplane koberec.

Hudson si uvědomil, že Claire Tothová má skoro metr osmdesát a bude zřejmě silná. Lehce nesla na rameni těžkou koženou tašku s minikamerou a s nahrávacím zařízením. Pod hedvábnou košilí se jí hrdě vzdouvala pevná prsa. Rozepnuté knoflíčky odhalovaly jen malý trojúhelníček krémové krajky prádla. Úzká sukně jí končila dost vysoko nad koleny. Štíhlý pas zdůrazňoval široký kožený pás.

Hudson si musel se směsicí potěšení a odporu přiznat, že ho vzrušila. Ta žena kolem sebe šířila sexualitu jako temný primitivní pach.

„Dobře, dobře,“ zamumlal Hudson.

Pomalu se postavil a doufal, že se jeho vzrušení ztratí v plandavých kalhotách.

Claire Tothová se rozhlédla po starožitném nábytku v místnosti. Její oči spočinuly na čínských kresbách, které by se hodily do císařova nevěstince. S mírným úsměvem si připomněla vlastní zkušenosti.

„Bude lépe, nebudete-li tak upjatý,“ řekla.

Její hlas byl hluboký a zastřený. Rozechvíval mu konečky nervů.

„Což je většina lidí,“ souhlasil Hudson. „Posaďte se, slečno Tothová. Omlouvám se za zpoždění, musel jsem zařídit pár

neodkladných záležitostí. Moji zaměstnanci mě na vás včas neupozornili.“

„Že nejsem úplně bílá?“

Hudson pomalu zavrtěl hlavou. Zcela bezostyšně si ji prohlížel. Vnímal ji jako umělecký předmět, který hodlá zakoupit pro svoje muzeum.

„Jste černoška,“ řekl Hudson. „Jste Asiatka. Jste Ukrajinka. Jste tím, čím Eva musí být. Jste jedna z nejkrásnějších a nejpřitažlivějších žen, jaké jsem kdy viděl.“

„To mi lichotí.“ Úsměv Tothové byl chladný jako kovová spona na jejím pásu. „Ty dvě, co na vás čekají vedle, jsou plné dynamitu – samá prsa a zadky, showgirls by se v jejich přítomnosti potily závistí.“

Během svého projevu si Tothová pomalu prohlížela Hudsona od hlavy k patě. Když jí pohled sjel k jeho rozkroku, uzavřela svůj průzkum poznáním, že Hudson je sexuálně velmi činorodý muž.

Nevěděla však, že k silnému vzrušení mu stačí pouhý pohled na její postavu.

„Můžeme náš rozhovor odložit,“ navrhla mu Tothová, „klidně počkám, až ty prostitutky vyřeší váš malý problém. Vlastně není tak malý, že?“

Její ocenění ztížilo Hudsonovi situaci – nemohl teď myslet na nic jiného než na sex.

„Prostitutky? Máte asi na mysli dočasné členky mého sekretariátu?“

„Jsou to pracující dívky, jistěže.“ Tothová se drsně zasmála. „Vaše neustálá potřeba sexu je velmi známá. Má dokonce klinickou diagnózu – satyriasis.“

„To je termín, který si vymysleli závistiví muži.“

„Jo. Taky si to myslím. Musel jste to mít těžké, když jste ještě nebyl bohatý.“

„Svět je plný ochotných žen,“ řekl Hudson.

„Ale všechny nejsou tak atraktivní, aby byly vhodné pro polohu tváří v tvář.“

Claire mu věnovala úsměv, napůl lascivní a napůl koketní.

„Je to lepší, když nejsou tak ochotné?“ zeptala se svým svůdným hlasem.

„No, možná.“ Hudson se usmál. „Nedáte si skleničku?“

„Dala bych si sklenku šampaňského, jestli máte.“

„Jistě.“

Hudson přešel k baru a otevřel malá dvířka. Předvedl dobře zásobenou lednici. Minul bez povšimnutí La Grande Dame a vybral Moet, zručně láhev otevřel a naplnil sklenici. Nabídl ji Tothové. Druhou postavil před sebe a nalil do ní jen trochu perlivé tekutiny.

Tothová povytáhla obočí.

„Jsem poctěna. Slyšela jsem, že alkohol pijete velmi zřídka. Prý to souvisí s vaším věkem nebo metabolismem vašeho přirození nebo tak něco.“

Hudson zachytil její bodnutí a usmál se nad potěšením, které mu přineslo. Každým slovem se mu víc a víc odhalovala.

„Jste velmi dobře informována.“

„Ani netušíte, jak moc dobře jsem informovaná, pane Hudsoně,“ odpověděla.

Něco v jejím úsměvu způsobilo, že Hudson pocítil jemné mrazení, které však nemělo nic společného se sexem.

„Mám o vás neobyčejně ucelené informace,“ pokračovala.

Zatímco hovořila, cinkla svojí skleničkou o Hudsonovu, obemkla rukou jeho zápěstí a napila se z jeho sklenice. Pak se mu dívala do očí a pomalu se k němu tiskla.

„A mám v úmyslu,“ pokračovala svůdným tónem, „publikovat každé slovo, pokud mi neposkytnete velkolepý důvod, abych tak neučinila.“

Po Novikově váhavém popisu situace, která ho přivedla do Risk Limited, rozhodla Redpathová, že se všichni přesunou do domu. Cruz, Gillespie i Redpathová byli zvyklí na spalující vedro polední pouště, ale Rusové pomalu dostávali nezdravou barvu. Gapan nepromluvil ani slovo a vypadal, jako by ho sálající slunce připravilo o rozum.

Ted' všichni seděli v podzemní místnosti na konci komplexu Risk Limited. Redpathová měla pracovnu v polovině budovy, která se nacházela ve vytunelované části kopce. Tuny horniny nad pracovním tlumily extrémní teplotu pouště.

Na nenápadný pokyn Redpathová přinesl Gillespie občerstvení. Pro Cruze to byl okouzlující pocit, pozorovat skoro dvoumetrového černého obra, oblečeného ve světlých šortkách a khaki košili, jak servíruje limonádu s jemností staropanenské tetičky.

Ačkoli Cruzovi nebylo cizí temné umění zabíjení, Gillespie ho mohl učit každý den v roce novému způsobu. Proto si Cruz raději odepřel zázvorové zákusky, které Gillespie sám upekl. Mohutný hlavní seržant měl zajímavý rodokmen: Syn skotského otce, jehož prarodiče z matčiny strany pocházeli z kmene Zuluů, byl nebezpečný bojovník, výborný kuchař a vynikal vysokou inteligencí, jíž převyšoval mnoho lidí.

Ne však Redpathovou. Velice ráda s ním hrála po večerech šachy a vedla dlouhé rozhovory. Jeho to taky bavilo. V roli jejího osobního strážce mohl uplatnit jemnou a laskavou stránku své povahy. S velkým šarmem plnil úlohu domácího pána a hostitele, ačkoli Cruz věděl, že by Novikovi s radostí naservíroval místo zákusků kyanid.

Novikov elegantně a nadšeně dopil třetí sklenici limonády. Ačkoli strávil venku pouhých deset minut, horká realita pouště v něm vzbudila žízeň, která byla jen zčásti fyzická.

Novikova rozčilovalo, že Cruz to ví.

„Ještě limonádu?“ zeptal se Gillespie jemně.

Kromě krátkého postranního pohledu ho Rus ignoroval. Užíval si chládku skalní místnosti a taky příležitosti, kdy může zjistit, kolik je pravdy na povídkách o sexuálním vztahu mezi Redpathovou a Gillespiem. Vládl mezi nimi zřejmý vzájemný respekt a možná i náklonnost. Co se týče sexu... Novikov si zatím nebyl jist.

„Alexi, nechci tě strašit,“ začala Redpathová, „ale je-li ta záležitost, která tě sem přivádí, spěšná, měl bys ji upřesnit.“

Novikov se zamračil.

Cruz si všiml, že vrásky na čele mu dodaly ještě většího půvabu. Rád by věděl, jestli Novikov tento výraz nacvičoval před zrcadlem.

„Okolnosti mě nutí, abych vyzradil několik státních tajemství,“ promluvil váhavě Novikov. „Proto bych s vámi rád hovořil o samotě.“

Cruz netrpělivě zatřásl svojí sklenicí, v níž zarachotily kostky ledu.

„Jsem tady, protože Cassandra chce, abych tu byl, a ty to víš,“ řekl Cruz dutě. „Takže pojďme k věci.“

Novikov chvíli hleděl na bývalého nepřítele. Cruz mu teď připadal trochu jiný, ale Novikov nevěděl, v jakém směru. Cruz Rowan býval agent s čistě americkým smyslem pro záležitosti týkající se světové politiky. Bral ji jako vzrušující hru. Navzdory této bujnosti a nevázanosti sledoval Cruz Novikova tak pečlivě, jako šachový mistr sleduje počínání méně nadaného protivníka.

Novikova to tenkrát znepokojovalo a trápilo ho to i teď. Ale byl natolik inteligentní, aby nedal najevo, že vyhrál poslední kolo, zatímco Cruz vyhrál všechna předchozí.

Cruz vždycky býval veselý, rtuťovitý a výkonný. Ted' byl chladný. Spíš představitel Starého než Nového světa. Novikov si stísněně uvědomil, že tou změnou se Cruz stal nebezpečnějším.

„Když jsme se viděli naposled,“ řekl Novikov, „myslel sis, že jsem jen špión, který se kryje znalostmi z oblasti kultury a umění.“

Cruz prudce máchl sklenicí. „To je minulost.“

„Pro tebe možná,“ souhlasil Novikov. „Vybral sis svoji práci sám. Já ne. Mně spolupráci s KGB vnutili. Já jsem byl a jsem umělecký historik nejen vzděláním, ale celou bytostí.“

, Jo. Dobře.“

„Fakticky jsem hlavním kurátorem největší putovní výstavy ruského umění, která kdy byla projektována. Možná jsi o ní slyšel? Jmenuje se Poklady staré Rusi.“

Než mohl Cruz promluvit, Novikov si odpověděl sám.

„Ne, jistěže jsi o ní neslyšel.“ Otočil se k Redpathové. „Ale vy jste o ní určitě slyšela. Má se otvírat v pátek v Muzeu umění Damona Hudsona v Los Angeles.“

Neutrální výraz Redpathové se změnil v mírný údiv.

„Slyšela jsem, že Hudson křtí svoje nové muzeum novou výstavou ruských prací,“ řekla.

„Výstava teď proběhla v Tokiu a těšila se velkému úspěchu,“ oznámil Novikov.

Cruz natáhl sklenici, aby mu dolili. Gilespie mu ji doplnil, aniž hnul brvou. Cruz si všiml, že mohutný muž byl neustále na délku paže od Novikova i od Gapana.

„Všechny exponáty jsme odvezli najednou,“ pokračoval Novikov.

„To chybějící vejce... „ začal Cruz.

„Říkáme mu Rubínové překvapení,“ přerušil ho Novikov s výrazem utrpení ve tváři.

„To je jedno. Když jste balili v Tokiu, ještě jste ho měli?“ zeptal se Cruz.

„Ano. Pro dopravu jsme zvolili obchodní leteckou společnost, specialisty na podobné podniky. Velmi spolehlivé.“

„Máte naprostou jistotu, že vejce, které jste poslali, bylo pravé? Nešlo o podvrh?“

„Jsme si zcela jisti,“ odpověděl Novikov. „Všechny exponáty výstavy byly dodány včera do Los Angeles. Po celní kontrole jsme začali vybalovat...“

„A zjistili jste, že vejce chybí,“ dodal Cruz.

„Ano.“

„Jaká je jeho cena?“

Novikov vypadal velice nešťastně.

„Je velmi cenné jak z hlediska historického, tak uměleckého,“ konstatoval prostě. „Fabergého dílna reprezentovala nejšpičkovější uměleckou tvorbu imperialistického Ruska. Vznikly tam nejneuvěřitelnější drobnosti, které nebyly určeny k jinému než dekorativnímu účelu.“

„Je to ten druh věcí, které se označují spíš za výtvary fantazie než za umění,“ vysvětlila Redpathová Cruzovi.

„Přesně tak,“ navázal Novikov. „Ale spousta historiků umění bude trvat na tom, že tohle císařské vejce, které představuje vrchol Fabergého dovednosti, je pravý umělecký klenot.“

„To nebylo za posledních sedmdesát let obvyklé hodnocení ze strany Rusů,“ řekl suše Cruz.

„S politikou se mění zvyky,“ reagoval nezúčastněně Novikov. „S pádem cara byl Fabergé odsouzen k záhubě. Rubínové překvapení představuje poslední císařskou zakázku. Málokdo ví, že Rubínové překvapení patřilo mezi státní aktiva.“

Redpathová přikývla. Bylo veřejným tajemstvím, že Rusko hledalo jakékoli finanční zdroje a bylo schopno prodat i cenné umělecké předměty, střežené po generace.

„Jeden hrdina revoluce porušil sliby dané proletariátu a schoval si Rubínové překvapení v nějaké své betonové vile,“ uzavřel Cruz. „Pak jiný vůdce mas při další rebelii vejce ukradl.“

Novikovi ztuhly čelisti. „Nevím, jak se vejce dostalo mezi klenoty. Objevili je při inventarizaci státního pokladu.“

Cruz přijímal informace jako počítač. Natáhl ruku s prázdnou sklenicí, protože mu došla limonáda, a všiml si, že Novikov se dívá na jeho prsty. Věděl, že ho upoutal pahýl jeho prostředníčku. Pozoroval Novikova přes okraj sklenice. Ten schválně prodloužil svůj pohled. Pak znovu promluvil.

„Výstava má být průřezem ruského předrevolučního umění, ale centrem pozornosti jsou artefakty Fabergého. Jsou zde k vidění křišťálové a lakované květiny, křišťálové řezby exotických živočichů, dvacet nádherných lakovaných dóz na cigarety a zlacené rámy obrazů vykládané diamanty.“

„Jaký je původ těch věcí?“ zeptal se líně Cruz. „Máte účty od původních majitelů?“

Redpathová zpražila Cruze pohledem.

Cruz se zasmál. To nebylo přátelské gesto.

„Stovky těch věcíček pobrali aristokratům bolševici,“ vysvětlil Novikov.

„Diamanty taky,“ dodal Cruz. „Hromady diamantů.“

„Válečná kořist,“ argumentoval Novikov a elegantně mávl rukou. „Během těžkých let zlikvidoval sovětský stát většinu pokladu, aby posílil měnu.“

„A zbytek vyplnili zkorumpovaní komunističtí pohlaváři a byrokrati z ministerstva kultury, že?“ zeptal se Cruz.

„Možná,“ připustil Novikov a chladně se zasmál. „Moje výstava ukazuje to nejlepší, co zbylo ze státního pokladu. Některé kousky jsou opravdu výjimečné. Rubínové překvapení je jedním z nich. Druhým je petrohradské vejce.“

„Velikonoční vajíčka,“ řekl Cruz.

„Slavná vajíčka.“ napomenula ho mírně Redpathová. „Alexandr Třetí si první vejce objednal pro svoji manželku. Měl takový úspěch, že se stalo tradicí.“

„Ovšem,“ řekl Novikov. „Jeho syn, poslední car, si objednával dvě vejce ročně, jedno pro matku a druhé pro manželku. Mnoho dalších si roky nechávali dělat ruští průmyslníci.“

„Proč se mu říká Rubínové překvapení?“ zeptal se Gillespie.

Novikov se podíval na černého obra, jako by ho udivilo, že se odvážil promluvit. Jediný pohled do jeho inteligentních bystrých očí ho přinutil pozměnit o něm mínění. Ať měl jakoukoli barvu pleti, nebyl to ani sluha, ani gigolo.

„Většinou každé z těch vajec skrývalo uvnitř nějaké tajemství.“

„Státní tajemství?“ zeptal se Gillespie.

„Ne,“ odpověděla Redpathová, „Nějakou tretku.“

„Přesně,“ navázal Novikov. „Někdy to byla řada miniaturních portrétů, zasazených do diamantů a skrytých za drahými kameny vykládanými přepážkami, jindy miniaturní maketa krajiny, která se zvedá od středu vejce nad dokonale skrytým hodinovým strojkem.“

Někdy se tam schovávalo zvířátko na setrvačník, které se pohybovalo.“

Gillespie zvedl obočí. Beze slova se zvedl, aby doplnil džbán.

„Kolik bylo těch vajec?“ zeptal se Cruz. „Během devatenáctého a v prvních letech dvacátého století jich bylo vytvořeno sto padesát.“

„Kdo je koupil?“

„Některá zakoupila britská královská rodina,“ řekl Novikov. „Jiná zmizela během bolševické revoluce. Zbytek se stal součástí těch nejskvostnějších světových sbírek.“

„Kdo je vlastní mimo Rusko?“ zeptal se Cruz.

Ačkoli Cruz vypadal pořád stejně nezúčastněně, v očích měl zájem, který tam dřív nebyl. Ať už má Fabergého vejce kdokoli, bude chtít získat další a nebude mu záležet na tom, odkud.

„Několik jich má průmyslový magnát Damon Hudson,“ odpověděl Novikov. „A asi dvanáct jich získal americký nakladatel Malcolm Forbes.“

„Kolik za ně zaplatil?“ zeptala se Redpatřová.

„Za poslední, o němž vím, dal víc než jeden a půl miliónu amerických dolarů,“ řekl Novikov. „To bylo před časem. Ale nikdo neví, jaká by byla jeho cena na současném mezinárodním trhu s uměleckými předměty.“

„A vám se podařilo jedno ztratit,“ konstatoval Cruz. „Není divu, že jsi nervózní.“

„Nejde mi ani tak o osobní zodpovědnost jako o velkou kulturní ztrátu a o její politické důsledky.“

Cruz mlčel.

„Jak ses zmínil,“ řekl Novikov sladce, „pracuji pro vládu, která balancuje na ostří nože. Ze všech stran vystrkuje růžky demokracie. Ale komunistická strana je ještě dost silná.“

Novikov odvrátil intenzivní pohled šedých očí od Cruze a upřel ho na Redpathovou.

„Muži tvrdé linie, jak jim říkáte,“ pokračoval Novikov, „by mohli zničit všechn pokrok, kterého bylo dosaženo za posledních pár let, jen aby získali moc.“

„Nezapomeň na pravici,“ vmísil se Cruz. „Armáda a bývalý státní aparát spolu chodili do postele.“

„Nikdy nezapomínej na lákadlo ruského bílého nacionalismu,“ dodal Gillespie, který se objevil ve dveřích s naplněným džbánem ve velké ruce. „Existují staré rodiny, které revolucí přišly o peníze. Ty by s velkým potěšením zalovily v problémových vodách dnešního Ruska. Ještě limonádu?!“

Novikov zamrkal a pak věnoval Gillespiemu pohled, kterým žena dává najevo muži, že je pro ni zajímavý.

„Děkuji,“ zamumlal a vzal si sklenici. „Máš pravdu. Moje země je smutným propletením sil, které hrozí bez varování vybuchnout.“

Novikov se opovržlivě podíval na Cruze a pak na jeho levou ruku.

„Kovboji typu Rowana Cruze se to může zdát úžasné, ale inteligentní lidé vědí, jak je situace vážná.“

Novikov se podíval na Redpathovou.

„Mimochodem, paní velvyslankyně, vy jste ztratila zájem o stabilitu ve světě, když jste opustila státní službu?“

„Ani já, ani moji kolegové se už nestaráme o mezinárodní politiku,“ řekla Redpathová. „Ale jsme lidé. Kdo by se měl zabývat stavem světa, když ne občan?“

„Takže pomůžete Rusku?“

„Myslím, že celní úřady nebo LAPD by to zařídily rychleji,“ promluvil neadresně Cruz.

„Ztráta nebyla nahlášena,“ řekl Novikov.

Cruz se ani nenamáhal předstírat překvapení. Nepřekvapilo ho to.

„Jistě si i jiní lidé všimli, že vejce schází,“ ozvala se Redpathová.

„Ano, ale když jsem zjistil, že vejce chybí,“ vysvětloval Novikov, „řekl jsem, že jsem ho přepravoval zvlášť.“

„Takže jste jediný, kdo ví, že Rubínové překvapení chybí?“ zeptala se Redpathová.

„Ví o tom ještě pan Gapan, který je členem ochranky, a vy tři.“

„Nám nedávej vinu,“ řekl Cruz. „Ví o tom ještě nejméně jeden člověk.“

„Cože? Kdo?“ vyhrkl Novikov.

„Zloděj,“ řekl znuděně Cruz.

„Ach, no jistě. Ale ten bude zticha, ne?“

„Předpokládám, že bude chtít to vejce prodat,“ řekl Cruz. „Bude je muset vynést na světlo.“

„K tomu nemusí dojít,“ namítl Novikov.

Cruz pokrčil rameny. „Promluv si se zlodějem.“

Novikov se obrátil na Redpathovou.

„Situace v Rusku je taková... zcela delikátní,“ řekl opatrně. „Existují mocní lidé, kteří si nepřejí, aby kterýkoli z pokladů byl vyvezen ze země.“

„Proč?“

„Jsou to supervlastenci. Cítí, že tyto předměty jsou duší Ruska a jako takové musí být skryty před nečistými zraky.“

„Supervlastenci?“ zamumlal Cruz. „Obyčejní blbci.“

Novikov neodvracel pohled od Redpathové. V očích mu zářil cit.

„Cassandro, prosím vás,“ řekl tiše. „Musíte toho zloděje najít, než se to provalí.“

„Proč jsi přišel za námi?“ zeptal se Cruz dřív, než mohla Redpathová odpovědět. „Pokud se ti nelíbí myšlenka, že by se tím zabývali poldové z Los Angeles, zavolej FBI, rádi ti pomůžou.“

Novikov se poděsil. „Policie? FBI? Všichni ti byrokrati! Každá taková organizace by toho využila, aby získala publicitu.“

Cruz se s ním nepřel. Byla to pravda.

„Navíc,“ pokračoval naléhavě Novikov, „vaše federální úřady informují Washington. Vaše vláda by mohla vyšetřování využít pro sebe. Taková je její politika, ne? Neznají přátele, znají jen zájmy, jak jednou napsala paní velvyslankyně.“

Redpathová se zadívala z Novikovy pohledné tváře na křišťálový glóbus, který stál před ní na stole.

„To jsem citovala de Gaullea,“ řekla, „kterého obdivuji. Jedním z kladů ukončení služeb ve státní sféře je, že si můžete dovolit i přátele i zájmy.“

„Samozřejmě.“ Novikov souhlasně přikývl. „Nepopírám, že moje motivy jsou politické. Zastupuji svoji vládu a její zájmy a přeji si jen dvě věci. Za prvé, získat co nejrychleji a co nejtišeji Rubínové překvapení. Za druhé, zařídit to s co nejnižšími náklady.“

„Nejsme nejlevnější,“ upozornil ho Cruz. „Zeptej se peruánské vlády, kolik zaplatili za nalezení deseti miliónů dolarů, které šlohnul jejich prezident.“

„Vím, že si berete deset procent z hodnoty předmětu zakázky,“ řekl Novikov. „Osobně se vám zaručuji, že pokud vejce najdete, necháme je znalecky ohodnotit a zaplatíme vám deset procent odhadní ceny.“

Cruz se podíval na Redpathovou. Ta nasadila diplomatický obličej. Novikov jí mohl nabídnout buď hrst diamantů, nebo podnos plný odpadků, a její výraz by se nezměnil.

„Budete bohatě odměněni,“ zdůraznil opět Novikov. „Je to jen vaše věc, jak posoudíte svoje zájmy a zájmy své firmy v tom privatizovaném světě, který obýváte, nemám pravdu?“

Gillespie i Cruz se podívali na Novikova překvapeně. Nevěděli, zda mu urážka vyklouzla nešťastnou náhodou, nebo ji použil záměrně.

Cruz by se vsadil, že šlo o záměr. Byl zvědav, proč je Rus najednou tak neomalený.

„Paní velvyslankyně neřekla, že jsme prostituti,“ prohlásil chladně Cruz. „Jen zdůraznila, že se pohybujete v zemi s volným trhem a že i my máme právo si klienty vybírat.“

„To je v pořádku,“ usmála se Redpathová na Cruze. „Alex se jen snaží svým zvláštním způsobem apelovat na naše zájmy, protože věří, že to je nejlepší cesta, jak dosáhne svého cíle. Ta narážka nebyla míněna zle. Mám pravdu, *mon petit chou*?“

Novikov ji obdařil ledovým úsměvem. „Jistěže, drahá.“ Redpathová pohlédla znovu na křišťálový glóbus a chvíli mlčela.

Cruz viděl její bezvýrazný pohled. To bylo znamení, že její neobyčejně výkonný mozek pracuje na plné obrátky.

Po několika sekundách se Redpathová vrátila do reálného světa. Podívala se na Novikova překvapeně, jako by se divila, že je ještě tady.

„Naše požadavky na ocenění nalezeného vejce budou směřovat k aukční síni Christie's,“ řekla rozhodně.

„Souhlas,“ ozval se Novikov.

„Ale naše odměna nebude menší než milión dolarů, bez ohledu na odhadní cenu,“ pokračovala Redpathová. „Všechny náklady spojené s hledáním bereme na sebe. Na oplátku, naše rozhodnutí budou závazná.“

„Rozhodnutí?“ zeptal se Novikov. „Co tím myslíte?“

„Odvolání pátrání nebo kontakt s policií,“ odpověděla Redpathová. „Pokud se rozhodneme spolupracovat s policií nebo s federálními úřady, nebudete nám bránit.“ Novikov hlasitě polkl. Pak přikývl.

„Souhlasím,“ řekl krátce. „Kdy chcete začít?“

„Už jsme začali.“

„Tohle není práce pro amatéry,“ upozornil Novikov. „Pátrání musí být v dobrých rukou.“

„Samozřejmě.“

Novikov krátce pohlédl na Cruze a dodal: „Ve dvou dobrých rukou.“

Cruz vyskočil, ale ve stejném okamžiku se mezi něho a Novikova postavil Gillespie, aby doplnil prázdné sklenice citrónovou limonádou. Vypadalo to jako náhoda.

Nebyla to náhoda.

„Vaše zakázka bude v dobrých rukou,“ řekla Redpathová.

„Hlavní seržante, zkontroloval jste řízení?“ , Jo. Zase ta stará závada.“

„Prokletá elektronika,“ zamumlala Redpathová. „Budete muset zavést pana Novikova a pana Gapana zpět do Los Angeles.“ Obrátila se na Novikova. „Ale nemějte obavy, budete tam skoro tak rychle, jako kdybyste letěli. Dovolám se na vás do Hudsonova muzea?“

„Ano.“

„Výborně. Předpokládám, že máte obrázek toho předmětu a taky nákladní list celé zásilky.“

„Fotografii mám, ale o nákladní list musím požádat.“

Zatímco Novikov mluvil, sáhl si do kapsy a vytáhl z ní malou obálku. Gillespie ji předal Redpathové.

„Děkuji,“ řekla.

Pak vstala a tím dala najevo, že rozhovor skončil.

Novikov se automaticky postavil a uchopil nabízenou ruku Redpathové. Než se mohl vzpamatovat, objevil se Gillespie a vyvedl ho i s Gapanem z pracovny.

Jakmile se za nimi zavřely dveře, Redpathová se znovu posadila na židli a upřela pohled na průhledný glóbus.

Cruz zachrastil ledovými kostkami ve své sklenici v očekávání konečné analýzy. Redpathová se na něho konečně podívala s hněvem v očích.

„Vylámeš si na tom zuby,“ řekla.

„Ano, mami,“ odpověděl Cruz kousavě. „Zhrozíš se, až se dozvíš, že to udělám jen proto, že jsem našťvaný.“

„Našťvaný? Na mě?“

„Ne. Jsem nepříčetný z toho malého bastarda, protože tě urazil. Jako by Risk Limited byla nějaká přeplácená půjčovna policajtů.“

Redpathová mávla rukou.

„Nevěř Novikovi,“ varoval ji Cruz.

„Máš pro to nějaký určitý důvod?“

„Lže od rána do večera. Není nic víc než úředník ministerstva kultury, tak jak může slibovat milión doláčů za objevení vejce, jehož ztrátu neohlásil?“

Redpathová vypadala překvapeně. „Raději se uklidni. Už jsi v akci.“

„Opravdu? Měl jsem dojem, že jsi slíbila Novikovi, že to dostane někdo s dvěma rukama.“

„Kecy,“ odbyla ho Redpathová rychle. „Zapomeň teď na svoje bábovičky a vydej se na cestu. Pilot už provádí kontrolu.“

„Řízení už je v pořádku, co?“ řekl suše Cruz.

„To jsou běžné závady.“

„Nevěříš Novikovi o nic víc než já. Proč jsi vzala tu práci?“

„Zajímá mě to, co Novikov o tom vejci neřekl.“

„Například?“

„Drby. Řeči. Šeptanda.“

„Například?“

„Může to být jen dezinformace.“

„Tak mi řekni nějaký drb a já si to přeberu.“

„Máš dobré instinkty,“ řekla Redpathová. „Věřím jim. Ty bys taky měl.“

Cruz se zašklebil. „Jinými slovy, vyrazím bez instrukcí.“

„Ale nebudeš sám. Jen chvíli. Tak do toho, Cruze. Obávám se, že tentokrát budeme mít dost nebezpečné protivníky.“

Cruz se beze slova otočil a zamířil ke dveřím.

„Cruzi?“

„No?“

V půl čtvrté odpoledne křížoval cadillac Damona Hudsona dolní část Hill Street a míjel narkomany a prodavače drog na Pershing Square. Damon se díval tmavým okénkem limuzíny, jak se město změnilo. Už to byly roky, co se naposled pohyboval v klenotnické čtvrti centra Los Angeles.

Klenotnická čtvrť bývala vždycky temný, tichý kout, který Angloameričané nazývali „centrum“. Židé, Arméni a Syřané – překupníci zlata a vzácných kamenů, si pronajali malé krámky v domech patřících Chandlerům, Shermanům, Strubům a Gerkenům. Lidé ze Středního východu je pak pronajímali Vietnamcům, Mexikáncům a Filipíncům.

Někteří lidé byli ochotni tvrdit, že centrum Los Angeles vzkvétá. Jiní měli za to, že je zachváčeno metastázou. Finanční a politická moc se rozlézala všemi směry – do Century City, do údolí San Fernando, do Orange County.

Klenotnickou čtvrť tyhle aktivity míjely.

Čtvrť se rozrůstala bez fanfár, až prorostla do srdce starého centra. Dvanáct bloků, ohraničených vždy čtyřmi ulicemi, se změnilo v čilý a živoucí křižovatku klenotnického trhu Pacific Rim. Čtvrť představovala mikrokosmos nového Los Angeles, jakýsi postmoderní mnohojazyčný tavičí kotel.

Hudsonovi se to nelíbilo.

Černá limuzína proklouzla mezi dvěma obrněnými dodávkami zaparkovanými před South Hill Street Building 550. Budova byla dokonalou ukázkou současných změn, nádherný projekt, vybudovaný ze zisků z prodeje zlata, drahých kamenů a diamantů. V jeho útrobách se tísnili izraelští, holandské a indiánští brusáři diamantů spolu s japonskými prodejci perel, jihoasijskými makléři

nabízejícími safíry a rubíny a obchodníky se zlatem z Jižní Afriky a ze Středního východu.

Hudson se obvykle vyhýbal hlučnému a přeplněnému prostředí klenotnické čtvrti. Cítil, že pro člověka jeho postavení není vhodné ukazovat se na místě vroucím chamtivostí a lakotou. Už dávno odvykl nestydatému švindlování, které tady vládlo.

Ale právě teď neměl Hudson na výběr a musel se vmísit mezi neomalené podvodníky. Chtěl zastihnout Armanda Daviniana a nesměl mu poskytnout šanci k úniku. Byl to jediný způsob, jak diskrétně získat odpověď od bývalého společníka a dávného přítele.

Limuzína předjela k roubení South Hill 609, jedné z nejstarších budov čtvrti. Hudson nečekal, až mu řidič otevře dveře. Vystoupil, přešel chodník a vešel do domu. Starý výtah byl přeplněný lidmi, kteří hovořili jazyky, jimž nerozuměl.

Hudson zamířil raději ke schodům a rychle vyběhl tři patra. Trochu se při tom zadýchal, takže chvíli počkal, až se mu uklidní splašený tlukot srdce. Davinian byl starý a slabý, ale prohnáný. Hudson věděl, že bude potřebovat každý atom své duševní převahy a psychologické výhody, které vyplývaly z jeho vynikající fyzické kondice.

Chodba se před ním tajemně černala. Po obou jejích stranách byly skleněné dveře malých bytů. Každý z nich vypadal jako velká skleněná obrazovka. Odemykaly se zevnitř.

Aspoň to se nezměnilo. Klenotníci, zamčení do svých zlatých a platinových pokojů, měli laskavý vztah k lidské hrabivosti.

Hudson rychle procházel chodbou a zastavil se až u dveří s nápisem **DAVINIAN A SYNOVÉ, DIAMANTY A DRAHÉ KOVY K PRODEJI**. V rohu temného okna objevil menšími písmeny vyvedené varování: Veřejnosti vstup zakázán.

Hudson se naklonil dopředu a díval se přes sklo do tmavého obchůdku. Většina plochy byla potměšlá. Ve spoře osvětleném rohu místnosti se matně rýsovala křehká postava sedícího plešatého muže, který připomínal supa.

Hudson se pokusil otevřít dveře. Podle očekávání byly zamčené. Hudson na ně místo zaklepání zaškrábal.

Stařec vzhlédl. Světlo pracovní lampy ozářilo jeho mrtvolný obličej. Na očích měl brýle s ocelovými obroučkami, jejichž sklíčka tvořila supersilné pohyblivé čočky. Muž mrkal jako sova a snažil se zaostřit své vidění na dálku.

Svůj pohled pomalu zaměřil na Hudsonův obličej. Hleděl na něho delší dobu bez pohnutí, jako by nemohl věřit vlastním očím.

Hudson znovu zaškrábal na dveře a pak zas. Urputně se dožadoval vstupu. Muž ptačího vzhledu nakonec stiskl tlačítko na stěně vedle své pracovní lavice.

Ozval se bzučák. Otáčivý mechanismus pod Hudsonovou rukou povolil a dveře se se skřípáním kovu o kov otevřely. Než si Davinian stačil srovnat myšlenky, byl Hudson uvnitř. Přešel vzdálenost ke starci a o sady nádherných drahokamů ani nezavadil pohledem. Zajímal ho jedině starý muž, který ho pozoroval ze svého pracovního koutu.

Dveře se za Hudsonem zvučně zavřely a izolovaly oba muže v místnosti. Hudsonovi bránil ke vstupu do starcova pracovního prostoru pult, vybavený zamykatelnými vstupními dvířky.

„Armande, jakou hloupost mají tvoji lidé na svědomí teď?“ oslovil ho Hudson. Davinian zamrkal a mlčel.

„To se všichni Rusové zbláznili, nebo těch pár inteligentnějších vylizuje hrnec?“ pokračoval útočně Hudson.

Davinian se pomalu narovnal, vstal z lavice a přešel ke dvířkům, která bránila Hudsonovi proniknout až k němu. Stál proti Hudsonovi a pozorně ho sledoval, jako by od něho čekal nějaký podraz.

„Neměl bys mluvit o bláznovství,“ řekl Davinian. „Přišel jsi během pracovní doby a všichni tě viděli. Sakra, proč? Naše kšefty skončily. Domluvili jsme se, že se už nikdy neuvidíme.“

„Netušil jsem, že se budu muset znovu dívat na tvůj ksicht,“ vyštěkl Hudson. „Ale pak mi přistála na rameni tvoje velká černá holubice a já jsem změnil názor.“

Davinian potřásl hlavou. Bylo to gesto starého člověka, který špatně slyší.

„Černá holubice?“ zeptal se tiše Davinian. „O čem to mluvíš?“

„Sto osmdesát centimetrů ženství. Míšenka. Novinářka s lichotivým čumákem,“ zařval Hudson. „Já neznám žádnou...“

„Samozřejmě že ne,“ přerušil ho Hudson. „Vyptávala se mě tak, že nemohla přijít od nikoho jiného než od tebe!“

„Znovu ti říkám, že žádnou takovou osobu neznám.“

„Hovno. Jenom hrstka lidí na celém světě ví tolik, aby se mohla ptát na zásilky diamantů prodané v aukci v Antverpách v sedmatřicátém.“

Davinianovy oči se rozšířily překvapením.

„Nebo na malby francouzských impresionistů z mojí sbírky,“ dodal zuřivě Hudson. „Věděla i o jiných dílech, třeba o těch, které se prodaly na aukci koncem třicátých a během šedesátých let.“

„Namou duši, já ne...“

„Dokonce se ptala na věci Fabergého, které se objevily na Západě v padesátých letech,“ přerušil ho Hudson. Davinian se těžce opřel o pult.

„Je jen málo lidí, kteří mě znají tak dobře, aby věděli, jak mě takové otázky zneklidní,“ řekl Hudson. „Tady v Los Angeles žije jen jeden takový člověk. Ty!“

Davinian si třesoucíma rukama sundal z nosu brýle a začal si třít kořen nosu.

„Proč jsi mě zradil?“ útočil Hudson. „Myslel sis, že jsem už moc starý na to, abych zabil takového slídila, jako jsi ty, když bude žebrotit o život?“

Davinian začal automatickým pohybem leštit brýle koncem tmavě modré vázanky. Její hedvábný povrch byl značně vetšý, jako by ji Davinian takto používal roky.

„Jsem klenotník,“ promluvil pevně Davinian. „Narodil jsem se v sovětské Arménii. Mám tam určité kontakty. S tebou jsem čas od času měl nějaké kšefty. Ale nejsem agent.“

Hudson se zuřivě rozmáchl.

„Jsi neregistrovaný agent cizí vlády. Pracoval jsi pro Sovětský svaz. Oba víme, odkud ty diamanty pocházejí, stejně tak obrazy a další věci, které jsi mým prostřednictvím prodal.“

„Dostal jsi dobře zapláceno,“ odpověděl Davinian.

Hudson udeřil otevřenou dlaní do skleněného pultu. Ten varovně zařinčel.

„A oba víme, že prachy z každého prodaného kusu šly zpátky bosům KGB,“ dodal Hudson. „Ještě mi zopakuj, že nejsi agent!“

Davinian ochranářsky roztáhl pokroucené ruce nad skleněným pultem.

„Uklidni se,“ řekl svým suchým, šeptavým hlasem. „Na rozdíl od tebe teď už nemám žádné kontakty s Moskvou. Moji bývalí spolupracovníci už nejsou na svých místech. Hodně se změnilo.“

„Změnilo?“ zeptal se ironicky Hudson. „Věci se nemění. Ne tak, že by to bylo na škodu. Je tam jen víc vepřů než míst u koryta. Takže ses rozhodl nakrmit se z mého koryta, místo abys bojoval o místočko v Rusku.“

Davinian zavrtěl hlavou, aby tak tiše potvrdil svoji nevinu.

„Kolik?“ dožadoval se odpovědi Hudson. „Chci vědět, za kolik tě můžu koupit zpátky.“

„Mysli,“ řekl tiše Davinian. „Já nemůžu být zdrojem tvých trablů. Kdyby se provalila naše minulost, doplatil bych na to stejně jako ty.“

Davinianův papírově šustivý hlas nakonec pronikl bariérou Hudsonova vzteku a odhalil skrytý strach. Hudson strávil celý život ujišťováním sebe sama, že je imunní vůči chudobě, snobismu a špatnému zdraví. Roky se cítil nezranitelný.

Až dosud.

Hudson se prudce obrátil, aby Davinian neviděl jeho strach.

Najednou se ozval bzučák. Západka zámku odskočila a dvířka v pultu se otevřela.

Vyzáblá ruka se dotkla Hudsonovy paže.

„Pojď za mnou,“ vyzval ho Davinian. „Posad se, vezmi si šálek čaje a pověz mi, o co jde. Najdeme cestu, jak z toho ven, tak jako dřív, když jsme měli problémy.“

Hudson na chvíli ztuhl, ale pak se uvolnil a otočil se. Davinian stál a čekal. Pozoroval Hudsona černýma očima, které čas zatím nedokázal zastřít clonou stáří.

„Dobrá,“ odpověděl Hudson. „Kriste, to je nadělení.“

Zatímco Davinian naléval čaj, Hudson mluvil. Davinian ho poslouchal s tichou soustředěností bývalého politického agenta. Poslouchal a popíjel silný čaj.

Čím déle poslouchal, tím víc rozuměl Hudsonovu strachu. Claire Tothová měla velice přesné informace.

„Ta děvka četla moji poštu, naše dopisy za několik let,“ řekl Hudson. „Měl jsi ji vidět, jak se ke mně tiskla, strkala mi jazyk do ucha a přitom mi popisovala všechny naše kšefty.“

„Všechny?“

„Všechno od diamantů až po staré mistry.“

„Diamanty jsou obvyklé a anonymní,“ řekl Davinian. „Některé ne.“

„O nich věděla taky?“

„Ano. Romanovovy modré a ty růžové, co koupil Harry Winston.“

„Opravdu?“ povzdychl si Davinian. „To není dobré, Damone.“

„Je to ještě horší. Odříkala mi přesný seznam pláten. Ví všechno. Dokonce věděla, jak jsme si rozdělili zisky a do čeho jsem investoval.“

„Ach,“ vyrazil ze sebe Davinian. „Teď musíš vědět, že já v tom nejedu.“

„Cože?“ zeptal se Hudson.

„Nikdy jsem se podrobně nezabýval tvými finančními aktivitami, stejně jako ty ses nezajímal o moje.“ Hudson váhavě přikývl.

„Ale co ti tvoji ruští kumpáni?“ kontroval po chvíli. „Ti nevěří nikomu, zvláště ne mně.“

Davinian se musel usmát rozmrzelosti, která vyznívala z Hudsonova hlasu.

„Při veškerém přátelství, které jsem projevil během posledních pěti desetiletí Sovětskému svazu“, pokračoval Hudson, „všechna ta obchodní embarga, která jsem obešel, všichni ti pravicoví američtí potřeštěnci, které jsem musel porazit! A Rusové mi pořád nevěří. A teď tohle! Pane Bože. Zasloužil jsem si od těch venkovských balíků něco lepšího než tohle.“

Davinian potřásl hlavou.

„Byl bys dobrý herec,“ řekl suše. „Jeden by si mohl myslet, že nikdy neslyšel, že zrada je první pravidlo platné mezi lidmi.“

„Ale já jsem měl vizi,“ namítl Hudson. „Celý život jsem pracoval v zájmu světového míru a spolupráce. Kultivoval jsem vztahy s

každým sovětským vůdcem od Stalina po Gorbačova. Dokážu vyjít i s tím idiotem Jelcinem, bude-li třeba.“

Davinian vydal zvuk, který mohl znamenat cokoli.

„Všechno, co jsem dělal, bylo ve jménu odstranění bariér mezi lidmi,“ řekl Hudson chytře.

„A ve jménu peněz,“ dodal Davinian.

„Potřebovali mě!“

„Stejně jako ty jsi potřeboval je.“

„Ale...“

„Prosím tě,“ řekl Davinian, „nehřej na mě naivního mezinárodního filantropa. Je to zbytečné. Byl jsi přítelem Sovětů, protože jsi na tom vydělal.“

„Ne. Věřil jsem.“

„Pak jsi byl blázen. Ale já si to o tobě nemyslím, Damone.“

Chvíli se na sebe beze slova dívali. Ačkoli byli stejně staří, Davinian Hudsonovi vždycky záviděl jeho sílu a mužnou výkonnost.

Ted' viděl Davinian Hudsona v jiném světle. Damonovo tělo bylo zdravé, ale jeho mysl začínala ochabovat. Davinian by rád věděl, je-li to důsledek umělého udržování vysokého stupně sexuality, které Hudson tajil.

Lépe řečeno, myslel si, že je udržuje v tajnosti. Mnoho lidí o tom sice nevědělo, ale Davinian ano. Místa v Evropě, která Hudson tajně navštěvoval pod rouškou obchodních jednání, byla plná Davinianových starých přátel.

Najednou Davinian pochopil, proč Hudson panikaří při myšlence, že by zradili Rusové. Báł se, že ztratí zdroj své nepřirozené potence.

Davinian si tento fakt uložil do paměti pro příští použití a začal zmírňovat Hudsonův strach.

„Myslím, že jsi té ženské věřil víc, než si zasloužila,“ řekl Davinian tiše. „Plno jiných o tobě dřív napsalo daleko víc informací a nic se nestalo.“

Hudson netrpělivě mávl rukou.

„Utratil jsem milióny za tiskové mluvčí a další lidi kolem informací, abych se ujistil, že nevyjde nic závadného,“ odsekl Hudson.

„Investoval jsi dobře.“

„Dopadlo to dobře jenom díky tomu, že většina novinářů jsou lenoši,“ vrčel Hudson. „Nikdo z nich se nevrátil v mých aktivitách tak důkladně jako Claire Tothová.“

„To je zajímavé,“ zamumlal Davinian.

„Jestli toho o mně tolik ví, ví i o tobě. Uvědomuješ si to?“

Davinian přikývl. „Ano. Je to zapeklitá situace.“

Hudson asi ani nevěděl, jak dalece je Davinian z vývoje událostí nešťastný. Víc než třicet let byl členem pečlivě utajované sítě politických agentů. Byl technický pracovník, nikoli ideolog, ale pracoval exkluzivně pro Moskvu.

Jeho prvořadým úkolem bylo navázat kontakt s Hudsonem, ale podílel se úspěšně i na jiných akcích. Prováděl monitoring jistých osob sovětské emigrantské společnosti v Los Angeles a shromažďoval informace získané malou, ale výkonnou sítí agentů nasazených ve zbrojním průmyslu v jižní Kalifornii. Zajišťoval také likvidaci některých problémových osob.

Ačkoli Hudson nevěděl nic o ostatních Davinianových činnostech, byl dost chytrý, aby si uvědomoval, že stařec má tajemství, která je lépe neodhalovat.

Kdyby Daviniana jmenovali v článku o Damonu Hudsonovi a zmínili se o jeho činnosti jako sovětského agenta, určitě by se spustilo vyšetřování. Dobrý kontrarozvědčík by mohl odhalit celou síť.

Lidé, pro něž Davinian pracoval, byli ještě v Moskvě, pokud nebyli přímo u moci. Jejich zájmy se shodovaly s Hudsonovými. To znamenalo, že teď byly Davinianovy zájmy totožné s Hudsonovými.

Davinian vzdychl a pokračoval v uklidňování.

„Na naší straně tě nikdo nezradil,“ řekl. Byl zvědav, jestli by takhle mluvil, kdyby to byla pravda. „Rusko by tím nic nezískalo, spíš bychom hodně ztratili.“

„Ne tolik jako já!“

„Něco ti slíbím. Poptám se na tu Tothovou.“

„Na tvoje obvyklé dotazovací metody není čas,“ řekl Hudson.

„Přijde za mnou zítra ráno.“

„Tak brzo? Proč?“

„Aby mi předložila důkaz, který chce použít v článku o mně.“

Davinian jemně položil ruku na Hudsonovu. Část Arménovy mysli zaznamenala obrovskou rozdílnost mezi jejich pokožkou. Davinianova kůže byla tenká, vysušená a posetá jaterními skvrnami. Hudsonova byla naopak silná, pevná a čistá jako kůže čtyřcátříka.

Davinian si uvědomil, že svým způsobem má proti Hudsonovi výhodu. Davinian věděl, že se jeho život chýlí ke konci. Ať se stane cokoli, nemá co ztratit. Hudson se bál, protože věděl, že může přijít o hodně.

Davinian by rád věděl, zda Hudson počítá s tím, že jedním z těch aktiv je jeho život.

„Bud klidný,“ řekl Hudsonovi. „Dozvíím se o ní něco dřív, než za tebou přijde.“

6

„Sammy, víš to jistě?“ řekla Laurel do telefonu. „Nebyl bych si jistější, ani kdyby ses mě zeptala, jestli můžu letět letadlem bez prášků,“ odpověděl Samuel Archer. „Ale...“, začala Laurel.

„Moje drahé dítě,“ přerušil ji netrpělivě Archer. „Surová a nepřikrášlená pravda je, že Fabergého císařské vejce nemůžeš koupit ani za milión, ani za deset miliónů amerických dolarů. Na celém širém světě vejce takové kvality prostě nejsou.“

„Chápu.“

Ale Laurel se dívala na červenozlaté mistrovské dílo, které stálo na stole před ní. Odpolední slunce zaplavovalo svým jasným světlem její pracovní stůl a rámovalo vejce nadpozemskou září.

Na kratičký okamžik měla Laurel dojem, že se začne nahlas smát. Samuel Archer byl hlavním správcem Sekce umění východní Evropy a střední Asie v Metropolitním muzeu umění v New Yorku. Byl to také starý rodinný přítel a oblíbenec Laureliny matky, který zjistil, že se lépe uplatní jako ochránce umění nežli jeho tvůrce. Většinu svého života Laurel Archera milovala jako elegantní masožravou květinu, kterou jí připomínal. Většinou. Ne v případě, kdy se choval blahosklonně.

„Jak si můžeš být tak jistý?“ zeptala se Laurel.

„Moje malá holčičko,“ řekl Archer s povzdechem. „Copak tě nikdo neseznámil se zákonitostmi platnými ve světě umění?“

„Ty. Mnohokrát.“

„Pak jsi moc dobře neposlouchala. Je to tak?“ Archer pokračoval: „Sběratelé se začínají zajímat o tvoji vlastní práci. Raději by ses měla naučit, opravdu naučit, jak se v téhle branži pohybovat.“

Laurel zdusila zavrčení. Archer měl pravdu. Uměl to lépe než kdokoli jiný.

„Soukromí sběratelé a správci sbírek jsou jako pavouci,“ řekl Archer břitce. „Každý tká svoji síť s velkou pečlivostí a snaží se polapit tu nejlepší kořist, která je nablízku. Moje síť je nejlepší na světě. Věř mi, kdyby se nějaký povedený Fabergého kousek – mnohem menší než císařské vejce – najednou objevil, věděl bych o něm.“

„Ano, ale...“

Archer říkal Laurel pravdu.

„Východní Evropa je dnes divoká,“ podotkl. „Ale v těchto dnech se ve tvé blízkosti otevírá nádherná ruská výstava, prostě překrásná.“

„Skutečně? Kde?“

„To strašné nové muzeum Damona Hudsona. Každý, kdo něco znamená, chce vidět Poklady staré Rusi. Nabídli jsme za ni hrnc z zlata, ale Damon nabídl víc.“

„Proč?“

„Měli jsme nabídnout tři hrnce, to je to. Lidi neviděli dobré ruské umění od časů revoluce. Budou se prát, aby byli první, i když lístek stojí dvacet dolarů.“

Laurel vydala nevěřící zvuk.

„Děvče,“ řekl Archer kousavě, „měla by sis na chvíli vyhnat z hlavy svoje dílo a zajít se podívat, jak frčí obchody v muzeu umění. Anglické korunovační klenoty mají pěkně daleko k uměleckým předmětům, a přesto si je lidi chodí prohlížet každý den, jeden za druhým. Totéž se dá říct o Moně Lise. To, co přitahuje davy, není samotná kvalita, ale veřejné povědomí.“

„Měl je Fabergé?“ zeptala se Laurel.

„Na to můžeš vsadit svoji poslední brusku diamantů.“

Na lince se rozhostilo ticho, protože Laurel rychle uvažovala, jak sloučit Archerovu strohou pravdu se stejně strohou existencí vejce, které viděla před sebou.

„Haló?“ ozval se po chvíli Archer. „Jsi tam?“

„Ano...“

Laurelino rozrušení dalo Archerovi pokyn k dalšímu zvýšení obrátek. Když znovu promluvil, v jeho hlase už nebylo ani stopy po domýšlivosti.

„Laurel, drahoušku, víš něco, co nechceš sdílet se strýčkem Samem **(zosobnění Spojených států nebo jejich vlády, pozn. přelil.)**?“ zjišťoval Archer.

Laurel zrudla. Neuměla lhát, zvláště členům rodiny a známým. Archer sice nebyl její pokrevný příbuzný, ale pohyboval se v jejím okolí už od dětství. Miloval Ariel Swannovou stejně jako Laurel.

Jamieho Swanna nenáviděl. Proto byla teď Laurel opatrná. Archer by s radostí zmáčkl muže, pro kterého se Ariel trápila.

Laurel stála před dobře známým problémem. Vydala se minovým polem konfliktní loajality, aniž si byla vědoma, co vlastně dělá.

Jako vždycky zvítězil Jamie Swann. Hluboko uvnitř nadané návrhářky klenotů se stále ukrývala malá holčička, která věřila, že když bude hodná, tatínek se vrátí a bude stále s ní a s mámou.

„Co můžu já vědět o Fabergém, co bys ty nevěděl?“ zeptala se Laurel. „Ani jsem netušila, že bude nějaká výstava. Jsem tady zavřená v baráku u moře a snažím se vydělávat. Už týdný jsem nebyla ve městě.“

„Tak řekni strejčkovi Samovi, že jsi slyšela o ztraceném císařském vejci,“ zkoušel to Archer. * „To je jednoduché. Nic takového jsem neslyšela.“

„Přemýšlej. Možná, že někdo Hudsonovi něco štípl. Minulý rok jsem se při návštěvě Ermitáže setkal se správcem uměleckých předmětů Novikovem. Ten dělá obchody.“

„Nikdy jsem o něm neslyšela.“

„Jasně. Pohybuje se mimo tvoje pole působnosti. Ale vždycky existuje možnost, že Rusové pustí něco ze svých pokladů ven.“

„Myslíš prodat Novikova?“

„Ne. Císařská vejce. Ačkoli bych se nedivil, kdyby ho vydražili.“

Laurel jen mrkala, jak se snažila sledovat křivolaké cestičky Archerova uvažování.

„Áááno,“ řekl pomalu Archer. „Je to docela možné. Docela možné. Celý východní blok zoufale potřebuje peníze na hotovosti. Všechno je na prodej. Dokonce i Sibiř, pokud by stanovili vhodnou

cenu, i když bych se divil, že by někdo potřeboval ledničku pětkrát větší než Texas.“

Laurel se zasmála. Všimla si, že Archerovo myšlení se zrychluje.

„Před několika týdny se povídalo, že jeden japonský sběratel sehnal nějaké Fabergého vejce,“ řekl Archer. „Samozřejmě že pochybného původu.“

„Císařské vejce?“

„Kousni se do jazyka. Kdyby to bylo císařské vejce, tak bych o něm věděl. Asi to bylo jedno z těch menších. Jsou jich stovky...“

Laurel čas od času vydala hlasité „hm“ a nechala Archerà, ať si uvažuje nahlas. Byla ráda, že už po ní nechce, aby mu poskytla informace, které mu dát nechtěla. Alespoň ne do té doby, dokud nezjistí, jestli s tím tajemným objevením vejce má co do činění její otec.

Laurel poslouchala a mezitím sklouzla z vysoké pracovní stoličky a rovnala si záda, aby se zbavila strnulosti. Přistoupila k oknu a dívala se na zářivou západní oblohu.

Ale když zavřela oči, neviděla před sebou slunce, ale tajemné šarlatové vejce.

Znovu se protáhla. Telefonovala už hodinu a pokoušela se zjistit, jestli je v uměleckých kruzích nějaký poplach ohledně chybějícího císařského vejce.

Archerovi volala jako prvnímu, ale nebyl k sehnání. Zatímco čekala, až jí zavolá, obtelefonovala několik obchodníků a historiků umění. Všichni jí poskytli rozhovor.

Neřekla však nikomu o vejci, které trůnilo před ní na pracovním stole.

Všichni experti se shodovali v jednom: Fabergého císařská vejce byla velice cenná. A velmi vzácná.

Přednášející historie kultury na Laurelině alma mater, Pratt Institute, byl ještě přesnější. Jeho hlas teď zněl Laurel v uších:

„Slečno Swannová, kdyby někdo nabídl k prodeji císařské vejce z Fabergého dílny, je tento předmět padělaný nebo kradený. V každém případě bych si od něho udržoval odstup. Umění je jako každé lidské snažení. Může být krásné, ale také velmi, velmi nebezpečné.“

Archerovi zatelefonovala proto, aby se ujistila, že varování je na místě. Ten se chvěl bojovou pohotovostí při pouhé zmínce o vejci. Ale jestliže situace byla tak nebezpečná a jestliže je v případě zapleten její otec, tak bude lépe, když se do toho Archer nezaplete.

V každém případě Laurel cítila, že dluží otci mlčenlivost, kterou od ní vždycky očekával a taky dostával.

„Všechny povídačky o vejcích musela podnítit ta výstava Poklady staré Rusi,“ uzavřel svoji řeč Archer.

„Hmm,“ ozvala se Laurel.

„Má to něco společného s tou Hudsonovou výstavou?“

Laurel se otočila k vejci zády, jako by jí pohled na ně znemožňoval lhát.

„Nemám s tou výstavou nic společného,“ řekla pravdivě Laurel. Jen jsem si pohrávala s myšlenkou na nějaký lakovaný návrh. Chtěla bych vytvořit šperk bez použití drahých kamenů. Každý se snaží být méně nápadný...“

„Levnější,“ konstatoval suše Archer.

„Snažím se vytvořit schránku, která vypadá jako posázená kameny, ale ve skutečnosti tam nebude ani jeden.“ Mluvila vlastně pravdu.

„Čínské lakované dózy nejsou tak efektní, jak bych si představovala,“ pokračovala Laurel. „Pak jsem si vzpomněla na Fabergého vejce. Říkala jsem si, že bys asi věděl, kde bych mohla nějaké vidět. Ale jestli je v Hudsonově muzeu, zajedu si do Los Angeles a podívám se na ně.“

Archer se krátce zasmál.

„Děťátko moje, nikdy jsi neuměla moc lhát,“ řekl. „Pamatuješ, jak jsi mě chtěla přesvědčit, že se nechceš vyspat s tím hercem? Věděl jsem naprosto přesně, že lžeš, hlavně proto, že to byl opravdu krasavec.“

Laurel na okamžik pevně semkla ústa. „Vždycky jsi byl rád osobní a škodolibý. Tohle je čistě profesionální záležitost.“

Archer vzdychl. „Je mi líto. Roye jsem ti odloudil, protože jsem nechtěl, abys od něho něco chytla. Byla jsi úplně mimo, ztratila jsi pud sebezáchovy.“

„Ten mi chybí pořád.“

„V to doufám. Svět potřebuje víc takových lidí. Lidi čestné a mravné. Mnozí z nás tyhle vlastnosti ztratili na dlouhé cestě životem. A nejen tyhle.“

„Sammy...“

Laurel zmlkla. Nevěděla, co na to má říct. V Archerově hlase zněl smutek, z kterého se jí stáhlo hrdlo.

„Jo,“ pokračoval Archer. „Já vím. Život je pes a my jsme jeho ocas. Takže mi zavolej, až se zase budeš chtít s něčím svěřit.“

„Opatruj se,“ řekla Laurel něžně.

„Už je pozdě, dítě. Ale ne pro tebe.“

Laurel zavěsila a dlouho stála bez hnutí a pozorovala slunce, klouzající za karmínově zbarvený obzor. Všude vládlo večerní ticho. Jen v dálce slyšela křik racků zaznívající ze šumu vln.

Pak zaslechla zvuk motoru auta, které zatočilo na příjezdovou cestu k domu. Auto zastavilo a po chvíli uslyšela bouchnout dveře. Aniž si to uvědomila, zadržela dech.

Tři rozhodná zat'ukání, přesně oddělená a dost silná. Tichý zvuk otevíraných dveří. Známý hlas volající její jméno.

„Laurie?“

Tajemství vejce je vyřešeno, řekla si Laurel s jemným nádechem hořkosti. Proč nejsem překvapená? „Tady jsem,“ řekla.

Posadila se na vysokou pracovní stoličku, aby si znovu prohlédla vejce. A aby přijala vysvětlení, jak se ten překrásný umělecký klenot dostal do Swannových rukou.

Vždycky uměl skvěle vysvětlovat. Tohle vejce je skutečný císařský poklad, dokonce i pro jejího výřečného otce.

Jamie Swann sešel pár schůdků z vyvýšené části pracovny. Podle rychlých a odměřených kroků by se dalo usuzovat, že nepřichází muž dvaapadesátiletý, ale mnohem mladší. Swannovo silné tělo vynikalo výbornou kondicí, kterou si udržoval neustálým cvičením. Jednou z příčin jeho počínání byla marnivost.

Hlavní příčinou však byla potřeba přežít.

Swann měřil sto devadesát centimetrů a vážil jen o dvě a půl kila víc než ve dvaceti letech. Měl hustou hřívu tmavých vlasů, které zdobilo pár šedivých proužků. Na bradě si pěstoval hustý plnovous,

jímž sem tam prorůstaly stříbrné nitky. Plnovous, opálená kůže a svěťácký pohled mu dodávaly vzhled tvrdého chlapíka.

Otec byl jedním z nejsilnějších mužů, které Laurel znala. Vrhla se do všeho po hlavě a beze strachu a někdy to vypadalo, že i bez přemýšlení. Laurel věděla, že dokáže výborně manipulovat lidmi.

Za těch sedm let, co byla matka mrtvá, Laurel pochopila, že její rodiče se nerozešli kvůli nedostatku vášně, ale naopak. I po rozvodu po sobě stále toužili, ale Swann toužil ještě víc po svobodě a po svém vlastním životním stylu.

Posledních sedm let Laurel naučilo, že po otcových návštěvách přichází smutné období jeho nepřítomnosti, které ji ničilo. Nebylo to stejné, jako kdyby zemřel. Smrt byla definitivní. Smrt se dá přijmout, to zjistila, když zemřela matka.

Ale se Swannem nebylo nic definitivní. Byl stále naživu a přicházel ve chvíli, kdy se už Laurel rozloučila s myšlenkou, že ho uvidí. Náhlé příchody a odchody jejího otce ji vyváděly z rovnováhy, nikdy nebyla schopna opravdu mu věřit a zároveň nikdy nebyla schopna přestat se na něho těšit.

Bývaly doby, kdy se Laurel ptala sama sebe, nakolik její vztah k otci poškodil její schopnost navázat pevný svazek s nějakým mužem. Ještě však nenašla muže, který by jí stál za zkoumání tohoto problému.

Laurel svého otce milovala, ale čím víc ho poznávala, tím méně se jí líbil.

Když viděla, jak se k ní blíží a usmívá se svým mužným a svěžím způsobem, srdce jí roztálo. Jestliže měla nešťastné vzpomínky na to, jak ji neustále opouštěl, měla i ty šťastné na jeho návraty.

„Jak jsi věděla, že jsem to já, dítě?“ zeptal se Swann.

„Prostě jsem to věděla. Šestý smysl. Kdy ses rozhodl pro plnovous?“

„Tvoje matka mě taky vždycky poznala na míle daleko, ale nevěděl jsem, že se to dědí.“

Laurel se nezeptala znovu na jeho vousy. Věděla, že přeslechnutím otázky jí dává najevo, že je moc zvědavá.

„Pojď ke mně a obejmi svého starého tátu,“ řekl Swann a rozevřel náruč.

Laurel se chvíli nehýbala.

Otec najednou vypadal ublíženě, jako malý chlapec, který dostal vynadáno.

„Malé objetí není problém, nebo ano?“ zeptal se tiše.

„(Samozřejmě že ne,“ odpověděla Laurel a usmála se navzdory vzpomínkám na minulost.

Přeběhla pokoj a pevně Swanna objala. Svírala ho silně a cítila se v jeho náruči bezpečná.

Swann objal dceru stejně vášnivě. Když k němu běžela, všiml si vejce, které stálo na pracovním stole. V duchu zaklel, protože chtěl přijet před dodáním balíčku. Všechno by se tím zjednodušilo.

Laurel byla stejná jako její matka – poctivá až do konečků prstů. Swannovo vysvětlení týkající se balíčku bude teď daleko obtížnější.

„Jsi vyšší,“ řekl Swann.

„To říkáš vždycky.“

„Opravdu?“

„Hmm.“

Swann se rozesmál. „Asi tě pořád vidím jako třináctiletou holčičku. Teď vidím, kolik vody už uteklo.“

Stejně jako vousy i hořkost ve Swannově hlase byla nová. Laurel zvrátila hlavu dozadu a prohlížela si otcův obličej. Ať už přijel odkudkoli, musela to být dlouhá cesta. Vypadal unaveně.

„Hledáš nové vrásky?“ zeptal se.

Laurel zavrtěla hlavou. „Jen se... dívám.“

Swann se smutně usmál. „Připomínáš mi mámu, když to děláš.“

Pustil Laurel a podíval se na pracovní stůl. „Vidím, že jsi dostala můj balíček,“ řekl Swann. „Přišel asi před hodinou.“

Jediná hodina, pomyslel si Swann nešťastně. Sakra! Taková chvílka...

Laurel si všimla jemné změny ve výrazu otcovy tváře. Pochopila, že balíček neměla rozbalovat.

„Přišel na moji adresu,“ ohradila se Laurel. „Proto jsem ho otevřela.“

Swann neřekl nic a přistoupil ke stolu. Pozorně se zahleděl na vejce. Poslední paprsky slunce zmizely za obzorem. Vejce přesto zářilo. „To je něco, vid?“ řekl tiše. „Ano. Ale co to je?“

Swann opět ignoroval její otázku. Přiblížil se k vejci na dosah ruky a sklonil se k němu. Zvážněl a s polohlasným mumláním nadávek se znovu napřímil. Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl z ní brýle, které si nasadil na nos. Pak se podíval na dceru.

„Nevím, proč to vlastně nosím,“ řekl. „Potřebuju je jedině při špatném osvětlení.“

Laurel pocítila smutek. Její otec byl silnější a trénovanější než kterýkoli z jejích známých a mnohem mladších mužů a teď se jí omlouval za začínající dalekozrakost.

Jaké to pro něho bude, až opravdu zestárne? pomyslela si. Jak se, proboha, vyrovná se ztrátou sil?

A jak se s tím vyrovnám já?

Swann se netrpělivě sehnul nad vejcem, aby si je prohlédl zblízka. Sáhl na povrch vykládaný drahými kameny. Nic se nepohnulo. Roztřásl zlaté drátky, které tvořily ozdobnou síť kolem vejce. Zase se nic nestalo. Začal na síť klepat nehtem.

„Tati! Dej pozor! Zlato se snadno poškodí.“

Swann se na chvíli zadíval na Laurel přes obroučky brýlí. Pak stočil pohled zpět na vejce.

Laurel rychle přistoupila k otci.

„Hledáš něco zvláštního?“ zeptala se napjatě.

„Jen zkouším pochopit, jak to dali dohromady. Nikde nevidím žádný šev.“

„Počkej, podívám se sama,“ řekla Laurel.

„Už jsi to študovala hodinu a nepodařilo se ti to otevřít.“

Swann se odmlčel a pak tiše dodal: „Nebo ano?“

„Já jsem je jen obdivovala. Zatím jsem neměla čas zkoumat, jak se otevírá.“

Swann si oddechl.

„Ty i tvoje matka,“ řekl a potřásl hlavou. „Ariel se taky dokázala dívat na jednu věc hodiny a nenudilo ji to.“

„A ty se nudíš po třech minutách. Pak odcházíš.“

Swann, překvapený hořkostí Laurelina hlasu, zvedl hlavu od vzácného předmětu. Laurel toho využila a postavila se mezi otce a delikátní vejce.

„Podle mého odhadu je ta síť ze zlatých drátků navržena tak, aby skryla šev,“ řekla Laurel.

Swann zabručel. „Takty ozdůbky sundej a podívej se.“

„Ozdůbky...!“ Laurel se nadechla a zeptala se: „Víš, co to je?“

„A ty^víš?“ kontroval.

„Vypadá to jako Fabergého císařské vejce.“

„Ano, vypadá, že?“

„Je to tak?“ zeptala se Laurel.

Swann se podíval překvapeně na dceru. Většinou jeho narážky chápala.

„Připadá mi to sakra skutečné,“ řekl. „Co říkáš ty?“

Laurel se na chvíli chtělo křičet. Jestli otec něco o tom vejci věděl, určitěji to nechtěl říct.

„Připadá mi to sakra skutečné,“ napodobila ho Laurel. „Co říkáš ty?“

Swann pokrčil rameny.

„Máš vůbec ponětí, jakou to má cenu?“ dotírala Laurel.

Swannovou tvář se mihl chladný, tajemný úsměv.

„Milióny,“ řekl odměřeně. „Dost, abych do konce života nemusel nic dělat. Dost na to, abys žila v přepychu, kdybych ti už nemohl posílat žádné drahé kameny z nějakého podělaného koutu světa.“

„Já nechci peníze. Ne takové!“

„Příliš pozdě. Jsou to stejné peníze, jaké jsi dostávala dřív.“

„Ale...“

„Ale nic, Laurie,“ řekl Swann a provrtával ji jantarovým pohledem. „Je na čase, aby ses naučila, jak to ve světě opravdu chodí. Zlato se omývá krví, čas jde jen jedním směrem a Jamie Swann se o sebe musí postarat sám.“

Když si Swann všiml, jak jeho dcera zbledla, věděl, že udělal velkou chybu. Neměl jí balíček posílat. Laurel byla Arielina dcera. Byla ke svému prospěchu příliš mravná.

I k jeho.

Swann si o sobě myslel, že je v podstatě čestný, přestože někdy nebyl zcela poctivý. Porušoval zákony v tolika zemích, že by je snad nedokázal ani vyjmenovat. Nedělal to sice pro svůj vlastní prospěch, ale pro vyšší dobro: pro vládu zákona. Už dávno se smířil s ironií osudu – porušoval mezinárodní právo, aby zajistil mezinárodní vládu zákona.

Ale jiní lidé nemuseli denně čelit podobné ironii. Swann často zapomínal, jak je jeho pravda tvrdá pro nezasvěcené. Zejména pro nevinné.

„Jsi v pořádku, zlato?“ zeptal se a vztáhl k Laurel ruku.

Laurel se pod jeho dotekem otřásla. Měla pocit, že se jí kosti změní v písek.

„Je to dobrý,“ zašeptala, „prostě dobrý.“

Swann vzal dceru za ramena a otočil ji k sobě.

„Poslouchej mě,“ řekl. „Poslouchej dobře. Ten balíček nikdy nepřišel. Nikdy jsi ho neotevřela. Já jsem tu nikdy nebyl. Rozumíš?“

Ten hlas nepatřil jejímu otci, byl chladný, divoký až zuřivý. Stejně jako jeho oči.

Náhle Laurel pochopila, proč byl Swann tak málo doma. Nechtěl, aby jeho žena s dcerou věděly, jak je nebezpečný. „***Laurel.***“

„Budu se snažit,“ řekla slabým hlasem. „Ale já nejsem v těch praktikách tak dobrá jako ty.“

Swann se dlouze nadechl a změnil se Laurel přímo před očima. Zase to byl ten muž, kterého znala. Něžněji pohladil po tváři.

„Já vím, zlato,“ řekl. „Nikdy bych ani nechtěl, abys to uměla. Zapomeň na dnešní večer. Ano?“

Jeho hlas zněl starým známým způsobem, byl teplý a hluboký, trochu drsný.

„Dobře,“ zašeptala znovu Laurel.

Pustil ji a otočil se. Dlouho se mlčky díval na neklidný oceán. Nakonec se obrátil k dceři.

„Laurie,“ oslovil ji vážně. „Myslím, že bychom si měli promluvit. Raději si sedni.“ Ukázal na pracovní stoličku.

Laurel se bez protestu posadila. Po pravdě řečeno to potřebovala. Její pracovní židle byla tak známá, příjemná a bezpečná. Taková, jaký teď nebyl její otec.

Swann zastrčil ruce do postranních kapes džínů a začal přecházet po místnosti.

„Nevíš o mém životě příliš mnoho,“ začal. „Ani tvoje matka o něm moc nevěděla. Bylo to tak lepší. Bezpečnější. Ale ne vždycky.“

Náhle se otočil a upřel na Laurel oči, které svítily jako divoké a nezkrotné oči vlka.

Chudák máma, pomyslela si Laurel. Nikdy neměla šanci. Jamie Swann je nespoutaný a divoký.

„Během minulých třiceti let mě čas od času zaměstnávala Ústřední zpravodajská služba.“

„Myslela jsem, že pracoval jako osobní strážce.“

„To jsem řekl tvé matce. A taky jsem jím někdy býval.“ Swann se chladně usmál. „Ale nikdo netušil, co dělám skutečně. Ani tvoje matka.“

„Ty jsi... byl... jsi agent?“

„Nejsem nic tak směšného. Jsem tím, co média nazývají stínový voják.“

„Za co se považuješ ty sám?“ zeptala se Laurel. „Kdysi jsme si říkali hrdinové.“

„A dnes?“

„Dnes?“ Swann se hlasitě zasmál. „Dnes víme, že jsme byli pěkní blbci.“

Hořkost v otcově hlase způsobila, že sebou Laurel trhla.

„Víš,“ řekl, „my jsme nebojovali v krásných a čestných podmínkách, jaké tady vládly před Koreou. Současné války se vedou v křivolakých uličkách, kde stokami táhnou krysy a lidi přicházejí o krk, často i přičiněním svých přátel.“ Laurel zavřela na chvíli oči a pak je zase otevřela. Celý život se snažila přijít na pravdu o Jamiem Swannovi. Teď měla, po čem toužila – pravdu. Ale velmi nepříjemnou.

„Název té hry, kterou celý život hraju, je podvod. Někdy je dvojnásobný nebo i trojnásobný. Podvádím tak dlouho, až ve hře nezůstane nikdo, jen já sám,“ řekl Swann.

„Proč?“ zeptala se udiveně Laurel. „Pokud je to tak strašné, proč jsi s tím už dávno nepřestal?“

„Nevěřil jsem, že je to tak špatné, a pak už bylo pozdě. Ariel zemřela.“

Swann se náhle otočil a zadíval se dceři do očí.

„Kruci, o co jde?“ zeptal se. „Nechtěl jsem sedět na jednom místě a žít bez vzrušení z nebezpečí a pomalu umírat.“

„Kdyby máma žila...?“

„Velké ‚kdyby‘, Laurie. Moc velké pro dobrodruha.“ Swann pokrčil rameny. „Ať je to, jak chce, nemůžu si stěžovat. Vybral jsem si svůj způsob života a vybral bych si ho znovu. Ale nežil jsem moc dobře. Vydělal jsem spoustu peněz a všechno jsem utratil.“

Laurel pomyslela na řadu drahých kamenů, které jí otec během mnoha let poslal, a pocítila vinu.

„Já vím,“ řekla. „Hodně z toho jsem dostala já.“

„Tím se nezatežuj. Ty kameny, co jsem ti poslal, byly z výhodných koupí. Získal jsem je hluboko pod cenou. Špinavá lacinost. Jako život.“

Swann se podíval do Laureliny šokované tváře a tiše zaklel.

„Poslyš,“ oslovil ji netrpělivě. „Kdybych tu byl dřív než ten balíček, mohlas být dál naivní a špinavostí světa nedotčené dítě. Ale v Kowloonu byla bouřka a v Hongkongu jsem měl zpoždění. Přijel jsem pozdě. Takže teď musíš rychle vyrůst, jinak všechno vyklopíš prvnímu hajzlovi, který ti s úsměvem zaklepe na dveře.“

Laurel se na otce ohromeně dívala a poslouchala odpovědi na všechny otázky, které už teď nemusela vyslovovat. Dostával se čím dál blíž k pravdě. Cítila to.

A věděla, že jeho pravda se jí nebude líbit.

„Víš,“ pokračoval Swann. „V podzemním boji, kde je moje místo, nepůsobí krásní vymydlení agenti v těsných džínách s diplomem z Langley. Chlapi, s kterými pracuji, jsou překupníci, šejdíři a stoprocentní gangsteři, podvodníci, kteří jsou schopni prodat všechno od řízených střel po malé holky.“

Swann pohlédl na Laurel a rychle se zarazil, protože si uvědomil, že říká věci, které ona nechce slyšet. Ale Laurel ho musela poslouchat, protože jinak by ho prozradila hned napoprvé, kdyby se jí někdo zeptal na lesklé rudé vejce. Viděli by se pak ještě někdy?

„Není to hezké, ale v tajných organizacích to tak chodí,“ řekl Swann. „CIA musí najímat i gangstery, protože jsou posledními realisty na světě. To oni znají systém a vědí, jak pracuje. Znají všechny systémy na zemi.“

Swann začal zase přecházet po pokoji s rukama nacpanýma do kapes. Najednou se zastavil a zadíval se na oceán.

„Na stínovém spojení darebáků a dobrých hochů není nic nového,“ řekl. „Funguje už od druhé světové války, kdy si OSS najímala členy Union Corse ve Francii nebo mafiány z Itálie. Když jsem začínal, zapojili mě do sítě čínských hráčů Fukien Chinese a hrdlořezů, kteří žili v Kowloonu a dělali pro vládu špinavou práci v Saigonu.“

Swann se naklonil k oknu, a vyděšená Laurel si všimla, že pod volnou bavlněnou košilí se mu rýsuje pistole. Vypadalo to jaksi přirozeně, tak jako u jiného muže peněženka.

Bylo to poprvé, kdy měl Swann pistoli v přítomnosti dcery. Laurel by ráda věděla, proč je pro něho zrovna teď nezbytná.

„V mém oboru se toho moc nezměnilo,“ pokračoval Swann. „Poslední džob jsem měl v Medellínu v Kolumbii. Pracoval jsem pro baskické obchodníky. Baskové jsou nejbrutálnější lidé na světě. Dají se přirovnat k členům organizace La Cosa Nostra. Jsou to hajzlové, ale umějí prodávat zbraně lidem, které bychom rádi viděli u moci v Jižní Americe.“

Swann pohlédl na Laurel a vyčetl její pocity z bledého obličeje a sevřených úst.

„Ježíši, dítě,“ řekl, „já nejsem kriminálník, ani podle svého svědomí, ani podle zákonů strýčka Sama. Ale taky nejsem žádný skautík. Když člověk jen sedí a přemýšlí o morálce, někdo jiný, kdo není tak ctnostný, mu vrazí nůž mezi žebra.“

Swann začal přecházet po místnosti jako vlk chycený do klece.

„Mám za sebou činy, které by ti způsobily mrazení v zádech,“ řekl vážně. „Proto jsem s tebou o své práci nikdy nemluvil. Ale nikdy jsem neublížil nikomu, kdo nejdřív neublížil mně.“

Swann se odmlčel a zadíval se znovu do temného okna, jako by ho přitahovala černající se obloha.

„Jestli jsem udělal chybu,“ pokračoval hořce, „bylo to proto, že jsem si až do konce neuvědomil, že jsem jenom nástroj nic víc. Nebyl jsem jeden z nich, důstojník tajné služby, špión, který nosí vázanku a diplom z prestižní univerzity. Byl jsem jen smluvní agent, nájemní pracovní síla – levná, anonymní, používaná na jednotlivé akce a pak snadno odhoditelná. Jako kondom.“

Swannův hořký smích vzbudil v Laurel lítost. Hrdlo se jí stáhlo.

„Mnoho chlapíků zaměstnaných řádně si bude užívat pěkného důchodu. Případně si přivydělají v soukromém sektoru. Ale já ne. Třicet let ve službě a žádný nárok na zajištění ve stáří. Moji přátelé, kteří byli na stejné lodi, jakbysmet. Za všechno, co jsme udělali pro svoji zemi, budeme mít hovno.“

Swann se najednou otočil k Laurel.

Laurel se chtěla odvrátit od otcových divokých očí, ale nemohla. Ještě nikdy ho neviděla v takovém rozpoložení. Měla z něho skoro strach.

„Ale to se změní,“ prohlásil mírněji. „Vracím se do světa, který se snaží žít v souladu s morálkou. Zajistím si důchod sám. Myslím, že si ho pekelně zasloužím.“

Laurel se bezděčně zadívala na vejce.

„Správně,“ pochválil ji Swann. „Nebudu pracovat někde u čerpadla nebo prodávat hamburgery a žrát psí konzervy. Ani ty tak nebudeš žít.“

Laurel hlasitě polkla.

„To vejce,“ promluvila chraptivě. „Odkud je?“
„Čím méně toho víš, tím lépe pro tebe. Neměl jsem ti ho posílat, ale byla jsi jediná osoba, které jsem mohl věřit.“
Swann rychle vydechl skrz sevřené rty.
„Už se stalo,“ zamumlal. „Taky potřebuju, abys přišla na ten mechanismus.“
„Cože?“
„Mechanismus. Uvnitř vejce měl být skrytý rubín s rytinou cara Mikuláše Druhého. Ale dějiny se zvirtly a on byl popraven dřív, než byla pořízena jeho podobizna.“
Laurel zavřela oči a pak je pomalu otevřela. Nic se nezměnilo. Otec stál pořád proti ní a pozoroval ji pln očekávání.
„Překvapení.“
„Jo. Myslím, že pro tebe je to překvapení. Promiň, Laurie. Ale život je plný překvapení.“
„Tak to nemyslím. To vejce. Kámen uvnitř je překvapení. Každé císařské vejce je obsahovalo.“
Swannovy rty se zvlhly tvrdým úsměvem.
„Překvapení,“ opakoval a obrátil se k vejci. „Jo. Tak je to. Správně. Ale jak to sakra otevřít? Zkusil bych to sám, ale bojím se, že bych mohl něco porouchat.“
Laurel se skoro rozzlobila. Rychle sjela ze stoličky a začala přecházet po pracovně. Otec ji možná chce chránit, ale měla pocit, že jí chce taky manipulovat.
Ráda by věděla, je-li si toho vědom. Nebo žije tak dlouho ve světě špatnosti, že už to ani nevnímá?
Swann uchopil vejce oběma rukama, zvedl je a prohlížel si jeho spodní část.
„Nic tady nevidím,“ prohlásil. „A ty?“
Laurel neodpověděla.
„Laurie?“
„Taky nic nevidím,“ odsekla. „Ale nedívám se.“
Vzrůstal v ní vztek a lítost zároveň. Dostala od otce tolik dáreků a nikdy se ho nezeptala, co pro ně musel podstoupit. Teď ji drtila kola věrnosti a zrady... a ona nevěděla, kdo byl věrný a kdo ne, kdo byl nevinný a kdo zradil.

Otřásla se při pomyšlení na to, co jí řekl o morálce a zradě. Nechápala, jak se mohl otec tolik let pohybovat na tak tenkém ledě.

„Podíváš se?“ zeptal se Swann.

„Na co? Na ten mechanismus?“

„Ne, na Krále Siamu. Ježíši, Laurel. Spolupracuj trochu. Čím dřív se dostanu do toho vejce, tím dřív budu pryč a ty budeš mít klid. To chceš, ne? Vrátit se do svého morálního čistého světa?“

V Laurel vzrůstal pocit viny. Přála by si, aby se nic z toho nebylo stalo. Chtěla Swanna pořád vidět těmi dětskými růžovými brýlemi.

„Tys to vejce ukradl?“ zeptala se Laurel vážně.

„Bylo ukradeno darebákům. To se nepočítá.“

„Jak víš, že to byli darebáci?“

Swann netrpělivě položil vejce do krabičky a otočil se k Laurel. ‘Vejce se zakymácelo. Laurel je bleskurychle zachytila.

„Dávej pozor,“ napomenula ho ostře. „Mohl jsi ho rozbít.“

„Musím se do něho dostat jakýmkoli způsobem.“

Swann zabloudil pohledem k nástrojům srovnaným na polici u pracovního stolu.

„Co vrták?“ zeptal se. „Určitě nějaký máš?“

Laurel se zhrozila. „To je umělecké dílo!“

„Jol arová bankovka taky. To ti potvrdí každý penězokaz.“

Laurel pomalu otočila hlavu. Najednou pochopila, proč je její otec tak dobrý v tom, co dělá. Dokázal se zaměřit na jediný cíl a blokoval všechno ostatní kolem sebe. Disponoval stejnou soustředěností, jakou potřebuje pilot, aby svrhl bombu na radarové stanoviště v blízkosti nemocnice nebo na pozici nepřítele vybudovanou za vzácnou katedrálou. Lítost, smutek, hrůza a pocit viny: tyhle pocity přijdou vždycky až po akci.

Jestli se vůbec dostaví.

Když se Swann zase natáhl po vejci, Laurel zjistila, že už si zvolila.

Otec jako obvykle zvítězil.

„Stop!“ vykřikla a postavila se mezi otce a vejce. „Já to zkusím.“

Rychle si uklidila stůl a rozsvítila malou pracovní lampičku.

Namířila ji tak, aby světlo dopadalo na vejce. „Díky, Laurel, já... „

„Neděkuj mi.“

„... jsem věděl, že s tebou můžu počítat.“

„Nenechám tě to rozpárat jako vánočního krocana,“ odsekla.

Laurel se otočila k zamčené skříňce zavěšené na stěně a přitom si všimla vítězného záblesku v otcových očích. Věděl, že mu raději pomůže, než aby ho nechala rozbít tak vzácný předmět.

„Umíš vždycky stisknout to správné tlačítko?“ zeptala se chladně a nastavila kombinační zámek.

Swann neodpověděl.

Dvířka skříňky odskočila. Laurel sáhla dovnitř a vytáhla koženou brašnu. Podívala se na otce. Ten ji pozoroval ostražitým pohledem.

„Jestli ti to pomůže,“ začal, „nedělám to jenom pro sebe.“

„Říkala jsem ti, že žádné peníze nechci.“

„Budou se ti hodit. Kromě toho mám pár přátel, kteří potřebují prachy stejně jako já. Možná víc. Taky je skřípl systém.“

Dveře skříňky zaklaply. Laurel zatočila rychle kombinačním zámkem. Pak se zhluboka nadechla a pomalu vydechovala, aby uklidnila splašený tlukot srdce.

„Laurie? Je to tak strašné trochu mi pomoci?“

„Nechej chvilku na pokoji ta ovládací tlačítka,“ napomenula ho Laurel. „Potřebuju mít pevnou ruku.“

„Omlouvám se,“ řekl Swann. „Netušil jsem, že to bude pro tebe tak těžké. Myslím, že už jsem si zvykl na svůj svět. Neměl jsem se vracet.“

Laurel se chtěla zlobit, protože zlost pro ni byla dobrá obrana, ale bolest v otcově hlase ji odzbrojovala.

„To je v pořádku, tati. Pokud ti můžu pomoci, tak ti pomůžu. Bůh ví, že jsi pro mě udělal hodně, hlavně po mámině smrti.“

Při zmínce o Laurelině matce se na Swannově tváři usadil stín.

„Ty a Ariel jste nejlepší bytosti, které jsem v životě potkal,“ zašeptal.

„Obě jsme tě milovaly,“ řekla Laurel. „Já tě mám ráda pořád. Konečně, na ničem jiném nezáleží.“

„Máš mě ráda?“

„Ano.“

Swann se usmál tak smutně, že se Laurel musela odvrátit.

Přistoupila k pracovnímu stolu, sáhla do kožené brašny a vytáhla z ní koženou krabici. Kromě ní tam měla přenosný počítač.

Laurel otevřela krabici. Ta byla uvnitř rozdělena na dva oddíly. V prvním byly uloženy jednotlivé kameny, každý zabalený v malé papírové krabičce s označením. Laurel používala tradiční klenotnickou metodu skladování.

Ve druhém oddíle krabice se leskly klenotnické nástroje. Byly zde kleštičky, bodce, dlátka a háčky všech typů a velikostí, všechny zastrčené do kožených poutek.

Swann přistoupil k Laurel a nahlížel jí přes rameno. Překvapeně hvízdal.

„Možná jsi po mně něco zdělila. Připomíná mi to moje fídlátka, i když moje nástroje nejsou tak drobné.“

„Ty pracuješ s klenoty?“ zeptala se překvapeně Laurel.

„Ne. Dělán bomb a časované nálože.“

Laurel se zachvěla. Potlačila svoje rozrušení a sáhla po háčku zasazeném do pevné gumové rukojeti. S tichým soustředěním se pustila do práce.

Za okamžik zapomněla na všechno kolem sebe. Jemně a rychle odstranila drahé kameny a zkoumala mističky, které po nich zůstaly, zda neskrývají tajný mechanismus.

Nic.

Laurel tedy obrátila svoji pozornost na samotnou zlatou mřížku, která představovala nádhernou filigránskou práci. Byla tak důmyslně řešená, že nikde nebyl vidět žádný šev nebo jiný spoj.

Laurel se zamračila a narovnála se.

„Nic, co?“ zeptal se Swann.

„Zatím nic,“ připustila Laurel.

„Dobře, takže to půjde po mém,“ řekl otec a sáhl za ni.

„Ne!“

Laurel ze všech sil odstrčila otce od vejce.

„Dej mi ještě trochu času,“ požádala ho. „Určitě jsi to nezískal snadno a můžeš chvíli počkat, než takovou nádhru rozbiješ.“

„Dobře, ale jen pár minut, Laurie. Každou sekundou se vystavuješ většímu nebezpečí.“

Laurel se beze slova znovu sklonila nad vejcem.

Swann ji pozoroval. V její soustředěnosti poznával sám sebe. V té chvíli ho už poněkolkáté napadlo, jaký by asi byl jeho život, kdyby se tehdy dokázal usadit.

Čas jde jen jedním směrem.

„To vejce má být překvapení, že?“ mumlala si Laurel. „Umění mě nikdy moc nezajímalo.“ Laurel Swanna ignorovala.

„Rozzlobit cara by bylo to poslední, co by si Fabergé dovolil,“ pokračovala. „Proto se musí ten mechanismus snadno ovládat. Je skrytý, to ano, ale musí být snadno použitelný.“

Laurel uchopila vejce do pravé ruky a otočila je přední stranou k sobě, jako by je právě vybalila. Jeden z jejích prstů se dotkl malého výstupku na filigránské ozdobě. Na mřížce byly rozmístěny další podobné výstupky, ale žádný z nich nebyl přesně na místě, kde má pravák při uchopení vejce ukazováček.

Jeden drátek filigránské ozdoby mírně odstával.

„Ach, ty jsi byl ale chytrák,“ složila Laurel šeptem poklonu starému mistrovi. „Ukryl to tak, aby měl člověk radost z objevení, ale aby nehledal zbytečně dlouho.“

„Máš to?“ vyhrkl nedočkavě Swann.

„Myslím, že ano.“

Swann se natáhl po vejci.

„Počkej,“ zarazila ho Laurel. „Je to jemná práce.“

Jemně zmáčkla zvednutý drátek, nejdřív ho stlačila k jedné straně, pak ke druhé. Ozval se tichý chod strojku.

Kameny vykládaná skořápka se rozdělila vedví. Horní část se odsunula a utajený mechanismus vyzvedl z vnitřku vejce rudý kámen velikosti ptačího vejce.

„Můj Bože,“ zašeptala Laurel, překvapená velikostí kamene.

Byl tmavě rudý s velkými broušenými plochami. Zářil živě na všechny strany.

„Proto mu říkají Rubínové překvapení,“ řekl Swann.

Laurel ho sotva slyšela. Kámen ji přímo hypnotizoval. Jeho barva opravdu připomínala holubí krev, což bylo stan– • dardní označení barvy rubínů.

„V životě jsem ještě neviděla takový kámen,“ vydechla. „Světlo jím přímo prochází.“ Swann si odkašlal.

„Ale ta barva je dokonalejší než standard,“ zamyslela se Laurel.
„Nelze ji srovnat s ničím, co znám. Je tak temná.“

„Jako krev, která začala prýštit z rány,“ řekl Swann.

Laurel slýchala přirovnání k holubí krvi často, ale nikdy se nesetkala s tak přesvědčivým příkladem.

Nahlédla dovnitř a uviděla asymetrické zvlněné krajkoví, vyrobené z jemných zlatých a stříbrných drátků, a nějaké úlomky křišťálu.

Najednou vytrhlo Laurel z pozorování opakované pípání.

Swann vytáhl z kapsy pager. Přečetl si číslo a pokývl hlavou.

„Tamhle,“ ukázala Laurel k telefonu.

Swann zvedl sluchátko, vyťukal číslo a chvíli čekal na spojení. Laurel z jeho výrazu nedokázala vyčíst, jakou má náladu.

„To jsem já,“ ohlásil se. „Co se děje?“ Chvíli naslouchal. „Co říkal?“ zeptal se.

Laurel pozorovala otce a viděla, jak se mezi nimi každou sekundou rozšiřuje známá propast. Najednou neviděla milovaného a milujícího otce a manžela, který želí smrti své ženy. Na jeho místě stál agent, stínový voják. Svaly a síla k pronajmutí. Možná i vrah.

„Tak ho víc přitlač,“ prohlásil rozhodně. „Přitlač a uvidíš, že to vysolí.“

Usmál se krutým úsměvem.

„Pospěš si. Já mířím na jih. Uvidíme se za pár hodin.“

Když zavěsil, chvíli hleděl na telefon, jako by se k něčemu odhodlával. Nakonec se rozhlédl po pracovně.

„Potřebuješ ode mě ještě něco?“ zeptala se Laurel.

Hrdlo měla sevřené a hlas zastřený.

Swann se na ni dlouze zadíval. Jeho výraz postupně přecházel z vlčí divokosti do posmutnělé melancholie.

„Potřebuj u tu být chvíli sám,“ řekl tiše. „Ještě si zavolám, pak vezmu vejce a zmizím. Ty pak na všechno zapomeneš. Ano?“

„Balíček nikdy nepřišel. Já jsem ho nikdy neotevřela. Tys tady nikdy nebyl.“

Swann chvíli překvapeně zíral na dceru. Pak přikývl, zasmál se a zas to byl její starý táta.

„Zapomeneš na to a všechno bude v pořádku,“ ujistil ji.

„Hrozí ti nebezpečí?“ zeptala se starostlivě Laurel.

„Běž nahoru, dítě. Až se za deset minut vrátíš, už tady nebudu.“

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Nestarej se o mě. Dám na sebe pozor.“

Jistě, řekla si v duchu Laurel. Proto jsi ve šlamastyce.

„Nechám ti číslo pageru,“ řekl.

Přistoupil k tabuli zavěšené u pracovního stolu, kde měla Laurel poznačená telefonní čísla různých zákazníků a dodavatelů, a zapsal tam svoje číslo.

„Nevolej mi zbytečně.“

„Volala jsem tak někdy?“

„Dřív jsem ti nedal šanci.“

Swann se otočil. Laurel stála těsně u něho a v obličeji se jí zračilo napětí.

„Zapni si záznamník, dítě,“ doporučil jí a políbil ji na čelo. „Budu v dosahu.“

„Tati,co...“

„Jdi nahoru,“ přerušil ji Swann jemně. „Všechno je dobré. Už jsi z toho venku, jsi ve svém morálním světě.“

Swann vzal Laurel za ramena a otočil ji ke schodům. Laurel udělala několik váhavých kroků. Snažila se najít slova, která by mohla situaci změnit. Ale nenašla je. Bylo to stejné jako vždycky.

Když Swann uslyšel, že dveře nahoře se zavřely, chvíli tiše stál a poslouchal. Pak jako duch vyšel po schodišti nahoru. Postavil se těsně u dveří vedoucích do ložnice. Stál a všemi cvičenými smysly vnímal, co se děje za nimi.

Nezachytil ani tichý dech, ani netrpělivé zašoupání podrážky, ani šustot šatů.

Laurel se zachovala tak, jak jí poručil.

Jsi paranoidní, napomenul se. Ale je to k něčemu dobré. Málo paranoiků končí s nožem v zádech.

Postavil se k pracovnímu stolu a za tichého pohvizdování si vybral z Laureliny krabice vhodný nástroj. Pak se sklonil nad vejcem.

O deset minut později byl pryč.

Cruz Rowan sledoval opuštěnou pouštní krajinu ubíhající pod břichem letounu Risk Limited. Odlet se o něco zpozdl, protože pilot neměl seřízené přístroje. Ale raději mírné zpoždění než nouzové přistání někde v pustině.

Karoo rychle mizelo v dálce a letadlo nabíralo výšku. Stroj byl silný a spolehlivý. V padajícím soumraku zahlédl Cruz ještě svůj kaňon, v němž před několika hodinami usilovně kopal.

Na chvíli si dovolil luxus skutečného vzteku. Byl už tak blízko k vyřešení záhady zlomu. Tušil to.

Předpokládal, že izolovaná porucha je prvním jasným znamením existence dosud neobjeveného podzemního systému dalších poruch. Pro Cruze znamenalo objevení takové sítě něco jako hlt pořádné skotské. Mohla být důkazem, že chaos je svébytným systémem.

Cruze fascinoval právě chaos a řád a zejména vzrušující a nebezpečná zóna mezi nimi. V ní byl Cruz jako ryba ve vodě. Ve své profesi i v zálibách. Nebezpečná zóna je vždy přítomná, vyzývající a tajemná. Nikdy se neopakuje.

Cruz asi deset minut pozoroval známý povrch pouště. Pak se zhluboka nadechl a zamyslel se nad svým úkolem.

Z náprsní kapsy vytáhl fotografii Rubínového překvapení. Tato fotografie a název letecké dopravní společnosti, která přepravovala exponáty výstavy, byly to jediné, co jim Novikov k případu dodal.

Nebo co byl ochoten dodat.

Ale lepší něco než nic.

Gruz se pozorně zadíval na obrázek vejce. Viděl, že Fabergého práce je mistrovská, nákladně zdobená a z toho důvodu velmi drahá. Má hlavně potěšit smysly.

Jaká zvláštní nepraktická věc, pomyslel si Cruz. Jako mnoho žen – krásné, ale bez praktického využití. Ale možná krása má být jejich hlavní funkcí. Mnoho krásných žen o sobě takto uvažuje.

Kdysi s tím Cruz souhlasil. Krásné ženy pro něho byly nejdůležitější.

Najednou přerušil tok svých myšlenek.

„Jsem asi moc dlouho v poušti,“ zamumlal nahlas.

Pod křídlem letadla se objevila silnice. Vinula se jako černý had pouští až do Los Angeles. Cruz se zahleděl na úzkou komunikaci a zasmál se. Doufal, že si Novikov jízdu s Gillespiem užije. Hlavní seržant dokáže zvládnout cestu za pár hodin, ale umí ji také pěkně protáhnout. Záleží na tom, v jaké je právě náladě.

Novikov je aspoň na nějakou dobu ze hry. Někdy je klient spíš na obtíž, zvláště když se mu nedá věřit.

Cruz sáhl po mobilním telefonu a vytřukal číslo hlavního seržanta. Ten se ozval z mercedesu někde pod ním.

„Gillie, zeptej se svého pasažéra, jestli mi může dát číslo nákladního listu zásilky z Tokia.“

Hlavní seržant opakoval žádost Novikovi. Chvilí bylo ticho, pak se ozval Gillespie.

„Zavoláme ti za pět minut.“

„Dobře.“

O pět minut později se v letadle rozezněl signál telefonu.

Gillespie nadiktoval Cruzovi desetimístné číslo. „Ještě něco?“ zeptal se. „Díky, to je všechno.“

Cruz přerušil spojení a pak vytřukal číslo losangelských informací. O dvě minuty později už hovořil s dispečinkem mezinárodní letecké dopravy. Vyžádal si šéfa oddělení.

„Sam Harmon,“ ohlásil se muž. „Nemám moc času.“

Cruz se usmál. Strohé vojenské jednání. Asi nějaký bývalý voják na odpočinku. Ještě si nezvykl, že civilové ho nebudou poslouchat na slovo.

„Harmon? Znal jsem jednoho Harmona, byl u letectva,“ zahlaholil Cruz.

„Jsem námořní důstojník,“ oznámil mu krátce Harmon. „Sloužil jsem třicet let a čtyři měsíce.“

„Bojová jednotka?“

„Logistika. Proč bych byl jinak tady?“

Cruz se znovu usmál. Starý mariňák. Jestli má někdo v malíčku doručovatelský systém, pak je to on.

„Mám tady jeden problém s balíčkem a vy jste pravděpodobně jediný, kdo mi může pomoci,“ vmlouval se Cruz.

„Ven s tím.“

Bože, pomyslel si triumfálně Cruz. Starého člověka nic nepotěší víc, než když ho někdo potřebuje.

„Mám klienta, kterému se ztratil balíček,“ začal Cruz vysvětlovat. „Někdo mě upozornil, že máte vynikající počítačový systém, který všechno eviduje.“

Cruz se opatrně vyhnul popisu obsahu balíčku. Nechtěl vyvolávat paniku.

„Máme počítače, kódové scannery, lokátory a monitorovací Global Positioning System,“ hlásil hrdě Harmon. „Jsem schopen najít jakýkoli balíček kdekoli na zemi. Může být ve skladu nebo v letadle. Může být taky v dodávkovém autě na cestě k příjemci, pak se mohu spojit s řidičem. Máme spojení kamkoli.“

Každý v něco věří a Sam Harmon věřil ve svůj systém.

„Bezva,“ zaradoval se Cruz. „Kdy začneme?“

„Máte číslo nákladového listu?“

Cruz přečetl Harmonovi číslo a pak uslyšel rychlé ťukání kláves. Zadržel dech samou zvědavostí, kolik informací o balíčku se mu dostane.

„Je to negativní,“ ozval se Harmon. „Co to znamená?“

„Tohle číslo v našem systému není.“ Cruz chvíli přemýšlel. Novikov neměl důvod lhát, věděl, že číslo lze ověřit.

„Je to správné číslo,“ řekl Cruz.

„Ale tady není. Jedině že by ten balíček byl součástí větší dodávky?“

„Ano, to byl.“

„Proč jste to neřekl hned?“

Ozvalo se další ťukání klávesnice.

„Mám to na obrazovce. Patří to mezi ty exponáty z Tokia?“

„To je ono.“

„Sakra, neříkejte, že se ztratil jeden z těch uměleckých předmětů?“

„Právě to se stalo,“ odpověděl Cruz. „Ale uklidněte se, nejde o Monu Lisu.“

Harmon si ulehčeně oddychl a znovu zabušil do kláves.

„Mám na obrazovce celou zásilku,“ ohlásil. „Padesát pět kousků.“

„Kde jsou teď?“

„Prošly celní kontrolou, prověřil je scanner a teď jsou na cestě do muzea.“

Harmonovy prsty opět přeběhly po klávesách počítače. „To je divné,“ broukl.

Cruz pocítil lehké bodnutí. Dalo mu na vědomí, že se nachází v oblíbené zóně mezi chaosem a pořádkem.

„Na co jste přišel?“ zeptal se lehkým tónem.

„Právě jsem si vyvolal seznam všech zásilek letu,“ vysvětloval Harmon. „Někdy se může stát, že jednotlivý balíček se na celnici oddělí od ostatních a zůstane tady o den nebo dva déle až do druhé kontroly. K tomu ale nedošlo.“

Cruz vydechl.

„Ale našel jsem u něho další číslo.“

„Jaké číslo?“

„Je to číslo domácí zásilky a sem nepatří, protože tady mám jen čísla mezinárodních dodávek. Na seznamu před letem není, ale objevilo se až na seznamu z celnice.“

„Jako by někdo popletl čísla?“ zeptal se Cruz.

„Spíš jako by někdo na celnici přelepil mezinárodní nálepku domácí, americkou.“

Cruz se zvrátil do sedadla a tiše se rozesmál. Bože!

„Nalepování je do značné míry mechanizováno,“ vysvětloval mu Harmon. „Mohlo se stát, že stroj omylem nalepil špatný štítek.“

Nebo ho taky mohl nalepit chytrý zloděj, pomyslel si Cruz.

„Dobře, máme tedy číslo domácího štítku. Co teď?“ zeptal se Cruz.

„Počkejte chvíli.“

Ozvalo se rychlé ťukání. O patnáct sekund později vydal Harmon spokojené zamručení.

„Mám to! Balíček byl doručen dnes odpoledne do Cambrie. Řeknu vám adresu.“

Cruz si vryl adresu do paměti.

„Máte to?“ zeptal se Harmon.

„Jo. V kolik hodin balíček doručili?“

„Vetři čtvrtě napět.“

„Převzal ho někdo osobně?“ zeptal se věčně Cruz.

„Laura... ne, Laurel Cameron Swannová.“ A Harmon jméno pro jistotu hláskoval.

„To všechno máte v té mašině?“ zeptal se Cruz. „To je panečku systém.“

Harmon vydal další spokojené zamručení.

„Hned vydám příkazy,“ nabídl se Harmon. „Služba vyjede a balíček bude do rána u nás. Zítra dopoledne může být v Malibu v muzeu.“

„Můj klient vám bude vděčný, díky.“

Cruz zavěsil a spojil se s pilotem.

„Chci doletět co nejbliž ke Cambrii,“ ohlásil. „Rychle.“

Pak vyťukal osobní linku Redpathové.

„Ano?“ ozvala se Redpathová.

„Tady je Cruz. Vejce je na jedné adrese v kalifornské Cambrii. Prověř mi jméno Laurel Cameron Swannová.“

Ledadlo přistálo na letišti Paso Robles po deváté večer. Na Cruze čekal vypůjčený vůz, kterým se svezl do tichého přímořského městečka jménem Cambria.

Cruz neměl dobrou náladu. V Risk Limited mu vytáhli z počítače pár nicneříkajících údajů. Laurel Cameron Swannové bylo devětadvacet let, byla svobodná, bez dluhů, neměla sourozence. Rodiče byli rozvedeni, matka zemřela před sedmi lety. Otec, zasloužilý voják, byl také po smrti. Žádní prarodiče. V pozadí figuroval nějaký strýček nebo přítel matky.

Nic nenasvědčovalo tomu, že by Laurel Swannová měla kontakty s někým, kdo ukradl Rubínové překvapení.

Nalézt její dům nebylo nijak problematické. Stál na malém kopci za městem.

Cruz si všiml, že je pěkně udržovaný. V otevřené neosvětlené garáži stál ford Explorer. Dům taky nebyl osvětlený. Nejbližší sousedé bydleli o sto metrů dál.

Stavení stálo v tichém prostředí, vzdáleno od hlučných ulic kalifornského pobřeží. Cruz by rád věděl, je-li Laurel Swannová stejně nevinná jako její obydlí.

Možná došel balíček na špatnou adresu, pomyslel si Cruz. Možná jde jen o falešný poplach. A možná ne.

Městečko vypadalo opuštěně. Všude bylo zavřeno kromě pivního baru na konci ulice, kde vesele blikal reklamní štít. Před barem parkovalo několik vozů.

Kousek dál stála benzinová pumpa. Měli sice otevřeno, ale benzín teď nikdo nepotřeboval. Na policejní stanici se nesvítilo, hlídka asi objížděla okolí.

Cruze uspokojilo zjištění, že ho nikdo nebude vyrušovat. Nikde neviděl zvědavé sousedy, náhodné kolemjdoucí ani ostražité policisty. Zajel vozem k pláži a zaparkoval pár desítek metrů za Laureliným domem. Vypnul světla a pomalu vystoupil jako člověk, který se jde po rušném dni nadýchat oceánského vzduchu.

Noc byla temná a tichá. Nikde se neotevřely dveře, nerozsvítila světla, nezaštěkal pes.

Cruz poodešel z kruhu světla vrhaného pouliční lampou a skryl se ve stínu. Velmi rychle našel cestičku vedoucí z pláže k domu.

Příboj přehlušil všechny zvuky, ale Cruz se přesto snažil pohybovat co nejtišeji. Za chvíli stoupal po starém dřevěném schodišti, které bylo kryté velkou plátěnou plachtou. Odtud mohl malý dům nerušeně pozorovat.

Uvnitř se nesvítilo. V oknech neviděl mříže, nevšiml si žádného výstražného bezpečnostního systému ani zámků na dveřích. Majitelka si ani nedržela psa.

Musí být velmi naivní, pomyslel si Cruz.

Přestože dům vypadal ospale a klidně, Cruz raději počkal, až měsíc zahalil mrak. Pak opustil svoji skrýš a přeběhl těsně k domu.

Zevnitř nevycházel žádný zvuk. Neviděl ani namodralé světlo, které šíří televizní obrazovka. Laurel Swannová bud spala, nebo měla schůzku. Podle toho, jak vypadá městečko, je pravděpodobná spíš ta první možnost, pomyslel si Cruz.

Obešel dům, v měsíčním světle si přečetl číslo na poznávací značce forda a vklouzl do garáže. Chvíli si musel zvykat na tmu.

Garáž byla příkladně uklizená. Stála v ní pračka se sušičkou, podél stěn se táhly regály a u dveří se leskla nová popelnice. Na konci se vršila hromada z dálky nedefinovatelných předmětů.

Cruz k ní přistoupil a objevil plnitelné propanbutanové bomby, starý pracovní stůl a spoustu krabic.

Krabice ho zaujaly. Vytáhl malou kapesní svítilnu, aby si je prohlédl. Každá krabice měla označení čitelným, pravděpodobně ženským rukopisem: **FORMY, DRŽÁKY, ODLITKY.**

Termíny klenotníka, pomyslel si Cruz.

Vypnul svítilnu a ve tmě si srovnával myšlenky.

Laurel Swannová je žena, která vyrábí nebo prodává šperky a žije sama. Pořádkumilovná, ale ne přehnaně úzkostlivá, racionálně uvažující, nebojácná.

Něco tady nehraje, pomyslel si Cruz. Tohle není domov lupiče nebo přechovávající kradeného zboží. Takoví lidé jsou ostražití. Drží si hlídací psy. Zamykají na noc garáže.

Cruz se najednou cítil nesvůj, nějak si sám připadal jako zloděj. To místo bylo tak tiché a klidné. Vzduch tak čistě voněl. Dům dýchal nevinností.

Cruz se během své kariéry mnohokrát vloupal do různých domů. Jako federální agent prohledával domy podezřelých bez jediného záchvěvu svědomí. Zřídka měl pocit, že narušuje něčí soukromí.

Ale dnes v noci byl vetřelcem. Věděl to tak jistě, jakože měl devět prstů.

Najednou ho napadlo, že by měl okamžitě odejít a nechat Laurel Swannovou napokoji. Ať měla jakékoli tajemství, určitě ho neopravňovalo k podlému vniknutí do jejího domu.

Překvapený silnou reakcí bojoval Cruz s pocitem, že se mýlí. Až do této chvíle neměl žádné ohledy. Strávil život v nejnižších vrstvách společnosti, pronásledoval bankovní lupiče, únosce, členy mezinárodních teroristických organizací a překupníky drog. Výsledkem bylo, že se příliš nezamýšlel nad mravností.

Výjimky, které mohl započítat mezi slušné lidi – Cassandra Redpathová a Ranulph Gillespie patřili mezi ně – jen potvrdily Cruzovo přesvědčení, že homo sapiens jako druh není dnes o nic lepší než na začátku svého vývoje.

Navzdory tomu se Cruz nemohl zbavit pocitu, že malý domek na pláži v Cambrii nepatří do světa špatnosti. Byl čistý, uklizený a otevřený. Voněl mořem. Neměl právo se sem vloupat.

Ale je tady.

Cruz se pomalu otočil a naposledy si garáž prohlédl. Svítivá nová nádoba na smetí stojící vedle dveří znovu upoutala jeho pozornost. Během minulých let se hodně naučil a věděl, že většina podvodníků

jsou v podstatě hlupáci. Myslí si, že co se dostane do popelnice, zmizelo navždy. Sejde z očí, sejde z mysli.

Policisté mají jiné přísloví. Sejde z očí a objeví se v rukou trpělivého vyšetřovatele.

Cruz zamířil k popelnici. Tiše zaklel, protože se pohledem přesvědčil, že je kovová a že víko je připevněné. Věděl, že mu nepodaří sundat je bez zaskřípění.

Jeho zkušenost byla správná. Chvilí s ním urputně bojoval. Bylo pevně přiražené, ale po několika otočeních a slyšitelném zaskřípění se konečně uvolnilo.

Paní domu je asi dobrý spáč, říkal si Cruz. Spí spánkem spravedlivých. Nikdy se nedozví, že jsem tady byl.

Opatrně položil víko popelnice na betonovou podlahu garáže a nahlédl do nádoby. Hned nahoře se nadýmal zmuchlaný balicí papír s nálepkou dopravní společnosti.

Cruz poprvé v životě pocítil místo nadšení zklamání nad tím, že se nachází v nebezpečné zóně.

Ztrácím bystrost, řekl si nešťastně. Fakticky jsem věřil, že tahle Swannová je čistá. Měl bych zavolat Cassandre, že to vzdávám, a jít se zavrtat zpátky do kaňonu.

Možná měla narozeniny a ten papír je tam už od posledního vybírání popelnice, dával si naději Cruz. Tím by se všechno vysvětlilo. Byl v tom úplně nevinný dárek, poslaný odkudkoli, jen ne z Tokia.

Jak se tak snažil vysvětlit si, že jeho instinkt, přesvědčující ho o Laurelině nevinnosti, byl správný, lovil z kapsy baterku.

Paprsek světla zamířil na plastický obal, přilepený k balicímu papíru. Cruz posvítíl na lístek vsunutý do obalu. Byl to americký dodací list vystavený mezinárodní leteckou dopravní společností. Na něm si přečetl Laurelinu adresu.

Cruz odlepil růžek plastické nálepky na papíře. Pod ním byl další dodací list s označením Pouze pro mezinárodní zásilky.

Cruz už nemusel číst dál, věděl, že krabice byla původně adresovaná Damonu Hudsonovi do Muzea umění v Los Angeles.

Ale přečetl si ho celý, aby měl absolutní jistotu, že Laurel Swannová není nevinná jako její domek. Mezinárodní dodací list byl adresován Damonu Hudsonovi do Muzea umění.

Cruz měl v duchu pocit zklamání i triumfu. Nevěděl, co převládá. Cítil se unavený.

Najednou uslyšel velmi známé kovové cvaknutí natahovaného kohoutku zbraně. V těle se mu nahromadil adrenalin. Strnul a rychle přemýšlel. Věděl, že každým okamžikem může přijít smrt.

Zvuk vycházel odněkud za jeho zády. Ačkoli neviděl pistoli, cítil, jak oko jejího temného ústí na něho zírá z temnoty. Tiše zaklel, že Laurel Swannovou tak špatně odhadl, a čekal úder palicí nebo kulku.

Nic z toho se nestalo.

Cruz pocítil uvolnění. Velmi pomalu zvedl ruce nad hlavu do výše ramen, aby ukázal, že není ozbrojen.

Nikdo mu nenařídil, aby se nehýbal. Nikdo nic neřekl. V garáži bylo ticho jako v márnici.

Cruz pomalu otáčel hlavu, až uviděl bílou postavu, stojící ve tmě garáže. Žena. Ruce s pistolí v klasické pozici střelce mířícího na terč.

Cruz zahlédl koutkem oka oranžové značení Daylo v místě ústí zbraně. To nebyla moderní dámská pistolka do kabelky. Tahle zbraň by mu ustřelila hlavu.

A ženin napjatý postoj dával Cruzovi najevo, že neznámá ví velmi dobře, jak pistoli použít.

„Jste na tahu, Laurel,“ řekl Cruz.

Vyslovením jejího jména ji překvapil. To bylo to poslední, co čekala z úst vagabunda, který prohledával její garáž. Překvapil ji i jeho hlas. Hluboký, skoro líný a klidný. Uklidňující, konejšivý.

Jemný.

Laurel najednou pochopila, na co vlk nachytal Červenou Karkulku. Byl to zvuk jeho neodolatelného a vábivého hlasu.

„Budete střílet?“ zeptal se muž.

„Nevím,“ odpověděla pravdivě Laurel.

Nejistota v jejím hlase způsobila, že Cruzovi vstaly vlasy hrůzou.

„Ale až se rozhodnete, dozvím se to jako první, že?“ zeptal se ironicky.

Laurel se málem zasmála. Ten sametový hlas a smysl pro humor, říkala si. Červená Karkulka šla sama lesem. Já mám aspoň zbraň. Ona měla jen košík s buchtou.

Laurel couvala malými dveřmi do domu, ale vetřelce si držela stále na mušce.

„Couvejte pomalu sem ke dveřím,“ vyzvala ho Laurel. „Ruce nahore.“

Když Cruz poslechl, Laurel pocítila uvolnění a na chvíli o kousek sklonila zbraň.

Ale jen na chvíli. Pohled na couvajícího muže nebyl moc uklidňující. Její první pocit se podobal zděšení nad blížící se temnou masou: Tmavé vlasy, černý svetr i sako, černé džíny, tmavé boty.

Druhý dojem: jeho pohyby připomínají vlnění kočkovité šelmy. Divoké šelmy. Takovou je nutno držet si v uctivé vzdálenosti od těla, nejraději za ocelovými mřížemi.

Můj Bože, pomyslela si Laurel. Je tak vysoký, jako otec. Ne, je vyšší. A hbitější.

Muž pomalu otočil hlavu. Pohled jeho světle modrých očí ji rozrušil. Pozoroval ji s nervující intenzitou.

Čeká, až udělám chybu, pomyslela si Laurel. Otec mě upozorňoval, že takto se chová profesionál, kterého má někdo na mušce.

Krátce se nadechla, lekce Jamieho Swanna se jí rychle vybavily. Souhlasila s tím, že ji Swann naučí střílet, ale také, jak se střílení vyhnout. Swann ji to naučil.

Laurel si udržovala od Cruze stále stejnou vzdálenost a nespouštěla z něho oči. Ústí pistole mu mířilo doprostřed zad. Oba se pohybovali dozadu do domu.

„Jděte doleva, k oknu,“ poručila Laurel. „Ne! Neotáčejte se!“

Cruz udělal, co mu nařídila.

Laurel sledovala Cruzovu siluetu ve svitu měsíce a šátrala po vypínači u schodiště. Pokoj zalilo elektrické světlo.

Osvětlení nic nezměnilo. Laurel se prostě přesvědčila, že její první pohled odhadl toho muže správně. Byl velmi silný, měl svalnatá a široká ramena. Světlo jen zdůraznilo jeho kočičí pohyby.

Laurel si ještě nikdy tak silně neuvědomovala nespravedlnost přírody při rozdělení síly mezi muže a ženu.

Vetřelec se teď rozhlížel po pracovně a monitoroval všechny detaily jako snímač řízený počítačem. Pak se podíval na ni.

Jeho ledově modré oči Laurel probodly a držely ji v šachu stejně jako ona jeho pistolí. Pak sjel pohledem po jejím těle. Jeho výraz se mírně změnil.

Laurel si uvědomila, že má na sobě jen lehkou noční košilku, kterou na sebe rychle hodila, když slyšela šramot v garáži. Statická elektřina jí přilepila košili na tělo, které se pod ní pěkně rýsovalo.

„Raději byste se měl otočit,“ utrhla se Laurel, pobouřená jeho zaujatým pohledem.

Cruz zvedl oči a snažil se neusmát.

„To není nutné,“ řekl jemně.

„Nejsem si jistá.“

Podíval se do ústí zbraně. „Jste si jistá, že s tím umíte zacházet?“

„Je odjištěná, kohoutek natažený a v komoře jsou náboje,“ odpověděla napjatě Laurel. „Stačí jen zmáchnout spoušť.“

„Neptám se jak,“ opravil ji Cruz, „ale kdy a jestli.“

Ted' bojovala zase I>aurel, aby se neusmála. Otec jí kdysi řekl stejná slova stejným tónem a se stejným důrazem.

„Vaše úloha je jednoduchá,“ připomněla mu, „pamatujte si, že mi nesmíte dát důvod střílet.“

„Vynasnažím se.“

Laurel o tom nepochybovala.

S každým okamžikem se pravděpodobnost střílení vytrácela a Laurel si začala uvědomovat váhu zbraně. Ženy většinou nemají natolik vyvinuté ramenní svalstvo, aby udržely dlouho těžkou pistoli v natažených rukou. Laurel nebyla výjimkou.

Vetřelec oproti ní vypadal na to, že by mohl v jedné předpažené ruce držet loveckou pušku a ani by to jím nehnulo. Pomalu se k ní otáčel, až viděla jeho profil.

„To stačí,“ vyhrkla Laurel.

Je sakra hezký, pomyslela si, jen kdyby nebylo těch ledových očí.

Cruz se stále velmi pomalu otáčel a přitom pozoroval napětí Laurelina ukazováčku na spoušti. Když jí zbělel, Cruz se zastavil. Už se jí skoro díval zpříma do obličeje.

Laurel si najednou uvědomila, že už ho někde viděla.

„Kdo jste?“ zeptala se rychle.

„CruzRowan.“

Jméno stejně jako jeho tvář jí bylo povědomé. „Co děláte v mojí garáži?“

„Hledám velikonoční vajíčko.“

Laurel pocítila vlnu adrenalinu, která jí rozpumpovala srdce. Na chvíli si pomyslela, jak by bylo dobré mít Cruze Rowana na své straně.

Ale nebyl na její straně a vypadal velmi nebezpečně.

Cruzova ústa se zvlhla do obdivného úsměvu a jeho tvrdé rysy změkly.

Laurel si uvědomila, že má na sobě jemnou přiléhavou a průsvitnou tkaninu. Zamířila někam pod sponu Cruzova pásu.

„Pomalu, Laurel,“ řekl mírně. „Nechci, abyste mě zastřelila. Vy mě nechcete zabít.“

„Raději na to nesázejte.“

„Jste amatér,“ pokračoval jemně Cruz. „Kdybyste mě chtěla zastřelit, udělala byste to hned. Kdybyste chtěla zavolat policajty, už byste to taky udělala.“

„Nechávám si různé možnosti. Kromě toho, zdáte se mi... známý.“

Cruz věděl, že je jen jediná možnost, jak ho Laurel může znát.

Na chvíli byl jeho pohled uzavřený a unavený současně. Pak se opět změnil na neutrální, maska skryla všechny vnitřní pocity.

Laure! pocítila náhlý iracionální impuls omluvit se mu a pak mu jemnými doteky pohladit vrásky kolem úst.

Dobrá, prohrávám, řekla si Laurel. Proč mě otec ne varoval, že první chlap, na kterého namířím zbraň, bude taky první, který mě zaujme?

Laurel sbírala zmatené myšlenky.

„Udělejte tři kroky doleva,“ promluvila s falešným klidem. „Otočte se přímo proti mně.“

Cruz se postavil do plného světla a díval se na Laurel.

Chvíli si ho tiše prohlížela. Říkala si, že se jen pokouší ho identifikovat. Jistěže taky zkoumala jeho rysy, prozrazující překonanou bolest a současné napětí, křivku jeho rtů a krásné křišťálově modré oči.

„Takže?“ promluvil Cruz.

„Jste dost hezký,“ konstatovala Laurel, „a víte to. Jste silný a fyzicky zdatný a víte to taky. Setkali jsme se už někdy?“

„Ne.“

„Jste si jistý?“

„Ano.“

„Jak to?“ ptala se.

„Máte ty nejkrásnější oči, jaké jsem u ženy viděl. I zbytek je velmi dobře zapamatovatelný. Zejména v tom kousku hedvábí.“

Dobře, pomyslela si Laurel, řekla jsem si o to. A to je chlap, který si podobnou příležitost nenechá ujít. Zmatené myšlenky.

„Dobře,“ procedila Laurel skrze stisknuté zuby. „Nesetkali jsme se. Tak proč mi připadáte tak známý?“

„To mi řekněte vy.“

Laurel si ho začala znovu prohlížet. Její pohled spočinul na černých vlasech, pak na širokých ramenou, klouzal ke štíhlým bokům a k svalnatým nohám. Když došel k černým botaskám, putoval zase vzhůru. Jestliže se mu podrobný průzkum nelíbil, nedal to na sobě znát.

Pak se Laurel poprvé podívala na Cruzovy ruce. Byly hezky modelované, se štíhlými dlouhými prsty – kromě ukazováčku na levé ruce. Na jeho místě zbyl jen jediný článek.

Cruz si všiml Laurelina pohledu a bojoval s nutkáním sevřít levou ruku v pěst.

Laureliny medové oči se najednou rozšířily v náhlém poznání. Už věděla, proč je jí povědomý. Znal podobné reakce od lidí, kteří si podobně jako Laurel uvědomili, že ho znají buď z televizní obrazovky, nebo z předních stránek novin.

Není snadné čelit takovým reakcím veřejnosti. Postavily hráz mezi Cruze a jeho přátele, mezi Cruze a zbytek jeho rodiny a mezi Cruze a jeho samého.

Ale sledovat šokovanou tvář nejzajímavější ženy, kterou kdy potkal, přivádělo Cruze k šílenství.

Ano, Cassandro, pomyslel si hořce. Je na čase zapomenout na minulost, hm? A co zbytek světa? Kdy ten na to zapomene?

Cruz čekal, jestli Laurel promluví. Když se neozývala, řekl: „Vidím, že jste četla noviny.“

Zabarvení Cruzova hlasu Laurel překvapilo. Pryč byla sametovost a uklidňující tón. Jeho hlas zněl chladně, tvrdě a sarkasticky. Tímto tónem by mohl zmrazit slunce.

„Proč to říkáte?“ zeptala se.

„Viděl jsem váš pohled.“

Kombinace hořkosti a souhlasu v Cruzově hlase připomněla Laurel, jak zněl matčin hlas pokaždé, kdy Swann opouštěl rodinu, aby si splnil nějaký svůj divoký sen.

Ať byl tento muž kýmkoli a cokoli spáchal, říkala si Laurel, byl zasažen hluboko v duši stejně jako moje matka. Na rozdíl od matky ještě žije a trápí se.

Náhlé cvaknutí zajišťované zbraně překvapilo Cruze víc než zvuk natahovaného kohoutku zbraně předtím v garáži. Nevěřicně se díval na klesající hlaveň pistole. Laurel pomalu spustila paže podél boků.

„Nechápu vás,“ promluvil udivený Cruz. „Zjistila jste, že jsem darebák, který zavraždil dva pubertáky před tváří Boha a novinářů, a zajistíte si pistoli?“

Laurel se podívala na zbraň, jako by ji překvapilo, že míří k zemi.

„Stalo se to dávno,“ řekla. „A nebyli to pubertáci.“

„Je tomu pět let. A jeden z nich byl devatenáctiletý.“ Zamračená Laurel se snažila pochopit, proč jí instinkt napovídal, že jí Cruz neublíží. O jeho incidentu si pamatovala jen to, že k němu došlo před jihoafrickým konzulátem v Los Angeles a že při něm agent FBI zabil dva mladé muže černé pleti.

Pak vypukla panika. Bouření lidu, plenění, střelba a novinové články pojednávající o tom, že společnost zase jednou selhala při ochraně barevných občanů.

Co si Laurel dokázala vybavit naprosto jasně, byla fotografie, která se stala symbolem veškeré špatnosti světa poslední čtvrtiny dvacátého století. V chaotickém okamžiku, kdy byli oba muži zastřeleni, pořídil hbitý fotograf otřesný portrét agenta FBI, který vystřelil osudové kulky. Většina lidí na tom snímku viděla chladného, nelidského a brutálního zabijáka.

Fotografii ocenili Pulitzerovou cenou. Objevovala se znovu a znovu. Politici a žurnalisté, demagogové i sociální kritici interpretovali portrét federálního zabijáka po svém. V černé ochranné vestě, s černou kuklou na vlasaté části hlavy a s puškou se dvěma dalšími „zářezy“ představoval Cruz Rowan nemyslíci brutální automat na smrt, vládního katana.

Trojí vyšetřování nezměnilo Cruzovu image, přestože proti němu nebyla vznesena obvinění.

Když Laurel pohlížela do střelcova obličeje teď, po pěti letech ve své pracovně, zdál se jí chladný a temný. Ale ne nelidský. Byl to tvrdý muž, možná nebezpečný, ale k brutalitě měl daleko.

„Máte za sebou něco horšího než setkání s kamerou,“ podotkla Laurel prostě.

Cruz nemohl překvapením ani promluvit. Pak si všiml jejího pohledu, který mířil na jeho levou ruku.

„To se vám stalo na konzuláte?“ zeptala se.

Cruz na chvíli vypadal stejně jako na fotografii.

„Omlouvám se,“ vyjekla Laurel, „nic mi do toho není, že?“

Cruzův výraz změkkl.

„Myslel jsem, že na téma konzulát jsem už vyslechl všechny otázky a poskytl všechny odpovědi,“ prohlásil po chvíli. „Na tohle se mě ještě nikdo nezeptal. Odpověděl bych vám, kdybychom měli víc času, ale nemáme ho.“

Laurel zvědavě pohlédla na Cruze. Teď se jí zdál méně soustředěný a méně drsný, ale jeho výraz zdaleka nevzbuzoval důvěru.

To ale Laurel neodradilo, aby mu nepoložila další otázku.

„Pracujete ještě pro FBI?“

„Beru zpět, co jsem řekl o vašem čtení novin.“

„Co to znamená?“

„Rezignoval jsem v polovině třetího kola vyšetřování. Už jsem nemohl snášet, jak mě tisk prohlašuje za sympatizanta jihoafrické vlády.“

Řekl ta slova mechanicky, jako politický slogan se zapomenutým významem. Ale přesto vycítila, že mu po nich zůstává v ústech nepříjemná pachut'.

„Asi jsem to prošvihla,“ přiznala Laurel.

„To jste jedna z mála Američanů. Hodil jsem odznak na svědeckou lavici a služební zbraň jsem odevzdal šéfovi. Ještě byla nabitá.“

Laurel by se musela usmát, kdyby neviděla v Cruzově tváři stopy hořkosti.

„Objevilo se to tenkrát ve všech novinách,“ vzpomínal. „Samozřejmě že moje slova vymazali. Pro jemné uši politiků byla pravda moc drsná.“

„No... takže nejste státní zaměstnanec.“

„Ne. Dělán pro soukromou firmu. Jak jsem vám řekl. Jmenuje se Risk Limited.“

Laurel pocítila slabý náznak naděje. „Co tady děláte, když nejste agent FBI?“

„Jak jsem řekl, hledám velikonoční vejce. Jste ten zajíček, který má to miliónové vajíčko v pacičkách?“

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekla napjatě.

Cruz nasadil vlčí výraz. „Děvče, vy neumíte lhát.“

„Pak mi můžete věřit, když říkám, že tady žádné hloupé vejce není.“

Cruzovi zmizel úsměv ze rtů.

„Dnes odpoledne jste podepsala převzetí zásilky,“ řekl Cruz odměřeně. „Máte v popelnici balicí papír i s dodacím listem. Mimochodem, měla jste ho raději spálit.“

„Mám dojem, že nejsem dobrý podvodník,“ zašeptala Laurel. „Neumím lhát. Neumím vás zastřelit. Dokonce ani neumím zničit důkaz.“

Položila pistoli na stůl.

Cruz nespustil z Laurel oči a natáhl se po zbrani, odsunul závěr a uviděl plný zásobník.

Laurel se zašklebila a čekala, co bude následovat. Instinktivně se rozhodla, že bude Cruzovi důvěřovat. Udělala-li chybu, velmi brzy se o tom přesvědčí.

Cruz si prohlédl zářivé, mědí potažené náboje. Zkušenými zautomatizovanými pohyby uvolnil závěr a odstranil zásobník. Prohlédl komoru, aby se ujistil, že je prázdná, a pak zkontroloval hlaveň.

„Pěkný kousek,“ prohodil. „Typ A-Colt-devatenáct-jede-náct. V ženských rukou může být zvlášť nebezpečný. Byl nabitý potahovanými náboji.“

Cruz položil zbraň na stůl vedle zásobníku.

„Docela nezvyklá součást výbavy šperkařky, která neumí lhát. Patří vašemu příteli?“

Laurel pocítila nával zlosti nad jeho správnou dedukcí, podle níž si zbraň spojoval s mužem.

„Nemám přítele.“

Vzápětí si uvědomila, jakou udělala chybu. Swann ji přece mnohokrát varoval před nepřímým způsobem, jakým se lidé mohou snažit vytáhnout z ní informace.

„Tak čije to?“ zeptal se věcně Cruz. „Umíte s tím dobře zacházet, ale je to zbraň profesionála, který se o vás stará.“

„Já jsem dost zručná,“ odsekla Laurel.

Cruz se podíval na sadu drahých nástrojů, položených na pracovním stole.

„To věřím,“ souhlasil. „Na světě není hodně žen, které by si mohly dovolit mít pro zábavu něco takového.“

„Jsem tak dobrá, že nepotřebuju vyhledávat zloděje velikonočních vajec, aby za mě platili účty.“

„Roztavila jste je?“

Laurel chladně pohlédla na Cruze. Mlčela.

„Nemyslel jsem si to, to není váš styl,“ mumlal. „To nemůže být váš styl.“

Cruz sáhl levou rukou do kapsy saka a vytáhl odtud fotografii Rubínového překvapení.

„To stojí víc, když je to pohromadě, že?“ zeptal se Cruz jemně.

Laurel pokrčila rameny.

„Vy nejste typ, který by zničil cenný historický předmět vysoké umělecké hodnoty pro hrst diamantů a trochu zlata,“ pokračoval s přesvědčením Cruz.

Laurel se neznatelně zachvěla. Cruz Rowan ji za deset minut poznal důkladněji než její vlastní otec za celý život.

„Myslíte, že je pravé?“ zeptal se Cruz.

Jeho otázka padla tak náhle, že Laurel začala mluvit dřív, než si stačila uvědomit, co dělá. Zase jí přešel mráz po zádech.

Cruz se ve své práci vyznal. Ovládal ji příliš dobře. Fakt, že mu věřila, jí znesnadňoval sebeobranu.

Cruz se skoro smutně pousmál, když viděl Laurelin výraz.

„Opravdu byste se neměla pouštět do takové hry,“ řekl, „nejste pro ni trénovaná. Jen mi řekněte, kde to vejce je, a my zapomeneme na to, že jste je vůbec někdy spatřila.“

„Nemůžu.“

Cruzovi se Laurelina odpověď nelíbila, ale nepochyboval o její pravdivosti. „Proč?“ zeptal se.

„Já nevím, kde je. I kdybych to věděla... nemohla bych.“

„To je dobré. Nevypadáte na ženu, která by se mohla brzy ocitnout ve federální věznici.“

Laurel zalapala po dechu. Chtěla Cruzovi říct, že on je možná zaměstnanec soukromé firmy, kdežto její otec pracuje pro vládu. Přece neskončí ve vězení zato, že mu pomáhá.

Jen jestli Swann tentokrát pracuje pro vládu. A jestli si vláda může dovolit přiznat to. Jestli.

„K tomu nedojde,“ namítla napjatě Laurel.

„Doufáte v to,“ odpověděl Cruz.

Otočila se k němu zády, aby se vyhnula jeho pátravému pohledu a bystrému intelektu.

„Až dopravní společnost zjistí, že se vejce ztratilo, uvědomí federální policii,“ oznámil Cruz suše. „Pak vám bude hrozit vyšetřování a případně i zadržení. Loupež mezinárodní zásilky. Držení uloupeného majetku. Spiknutí. To by byl jen začátek.“

Cruz se postavil před Laurel a přes její rameno se díval na temný oceán.

„Můžu si dovolit projevit víc pochopení,“ prohlásil. „Na rozdíl od dopravní společnosti si nemusím chránit pověst. Na rozdíl od federálů mi nezáleží na vznesení obžaloby a stíhání viníka. Já chci prostě to vejce.“

Laurel zadržela dech. Cruz stál tak blízko, že cítila jeho teplo. Zachvěla se, ale příčinou jejího zachvění nebyl strach.

Jak zatraceně špatná chvíle na projevy sympatií k muži, pomyslela si Laurel hořce. Jaký zatracený muž. Tohle se stalo matce? Ztratila hlavu tak rychle, že pak už bylo pozdě?

„Mám slabost pro nevinné dívky v nesnázích,“ konstatoval jemně Cruz. „Řekněte mi, co víte, děvče. Pomůžu vám.“

Laurel se bez varování otočila. Ve stinném světle pokoje uviděla Cruzův unavený a zároveň odhodlaný výraz.

Už tolikrát to udělal.

„Jste dobrý,“ odpověděla Laurel zastřeným hlasem, v němž se skrývaly protichůdné emoce. „Jste hodně dobrý. Ale to neznamená, že mě převežete.“

Cruz neodpověděl. Překvapilo ho, že najednou pocítil touhu tu malou gangsterku s medovými očima políbit.

„Vy jste dobrá,“ namítl. „Jste jako dynamit. Kde je ten šťastlivec?“

„Co?“

„Kdo je váš partner? Kvůli němu se kroutíte, ne? Chráníte toho darebáka, který vás nechal na holičkách.“

„Myslel jste tu nabídku vážně? Budete spokojený, když vám pomůžu získat to vejce?“

Cruz přikývl.

„Nebude mi hrozit stíhání ani publicita?“ ptala se dál Laurel.

„Udělám pro to všechno,“ odpověděl Cruz. „Po vydání vejce budete mimo nebezpečí. Vy i váš partner. Ale zasloužil by. Muž, který nechá ženu, jako jste vy, v první linii, nestojí za to, abyste za něho nastavovala krk.“

Laurel zavřela na okamžik oči. To, co jí Cruz slíbil, nestačilo, ale bylo to všechno, co mohla dostat. Věděli to oba.

„Aspoň jste mi nelhal,“ promluvila po chvíli.

Otevřela oči, prošla kolem Cruze a zvedla telefon. Aniž se podívala na poznámkový blok za sebou, vytukala číslo otcova pageru. Po zaznění signálu vložila svoje telefonní číslo.

Pak zavěsila a podívala se na Cruze Rowana, muže, kterému instinktivně důvěřovala.

Vypadal důvěryhodně. Inteligentně. Byl silný. A vzdálený jako měsíc.

„To musí být užitečné,“ řekla.

„Co?“

„Působit na lidi tak, aby vám důvěřovali, dokonce i když vědí, že jimi manipulujete. Bože, musíte si myslet, že jsme všichni hloupí.“

Bez jediného dalšího pohledu na něho zamířila ke schodišti.

„Kam jdete?“ zeptal se Cruz.

„Jdu se obléct,“ odpověděla.

„Kvůli mně nemusíte.“

„Jděte k čertu, Cruze Rowane.“

„V pekle už jsem byl, zlato.“

„Zřejmě se vám tam líbilo. Ještě jste se nevrátil.“

V západní části Los Angeles stálo plno diskrétních hotelů, které sloužily mezinárodní elitě z uměleckých a obchodních kruhů. Jamie Swann nepatřil ani k jedné z nich. Ale roky práce v mezinárodním podsvětí ho naučily používat takové postavení jako kamufláž.

Ubytoval se v Century Plaza jako mezinárodní představitel švýcarské chemické firmy. Vystupoval v roli movitého obchodního zástupce. Kdyby se někdo pídil po jeho datech, měl dobré krytí. Opravdu kdysi figuroval na výplatní listině jedné takové společnosti. Na osobním oddělení firmy stále ještě věřili, že je jejich zaměstnancem.

Swann si vybral apartmá na severní straně budovy. Z okna viděl na zbytky kdysi velkolepé synagogy na bulváru Santa Monica. Damon Hudson nedávno získal pozemek, buldozery nechal svatostánek strhnout a na jeho místě postavil monument své vlastní moci.

Swannův pager se rozezněl ve chvíli, kdy si s velmi silnými čočkami na očích prohlížel budovu muzea. Zkoumal vedení bezpečnostního signalizačního systému. Alarmy byly jeho koníčkem. Chtěl vidět nejdokonalejší systém, který funguje v soukromém sektoru.

Swann vytáhl pager, který měl zastrčený za pasem, a přečetl si číslo na displeji. Patřilo Laurel.

„No tak, Laurel,“ mumlal si pro sebe, „víš, že mě nemáš zbytečně otravovat.“

Navzdory svému rozčarování přešel Swann k telefonu a vytůkal dceřino číslo. Laurel hned zvedla sluchátko.

„Swannová,“ ohlásila se.
„V čem je problém?“ zeptal se Swann krátce.
„Dole je jeden muž. Chce po mně to vejce.“
Swann ztuhl. Srdce mu málem vyskočilo z hrudi. Poprvé pocítil něco jako strach.
Strach o dceru, nikoli o sebe.
„Sakra,“ zasyčel. „Kruci, Laurie, to se nemělo stát.“
„Říká, že nás nebudou stíhat. Chce jen to vejce.“
„To vejce chce hodně lidí,“ odsekl Swann. „Nemůžeš věřit nikomu z nich. Víš, jak se jmenuje?“
„Cruz Rowan.“
„To mi něco říká...“
„Je to bývalý agent FBI, který před pěti lety zastřelil dva teroristy přímo před jihoafrickým konzulátem.“
„Pracuje ještě u federálů?“
„Ne.“
Swann rychle přemýšlel. „Pro koho teď pracuje? Je nezávislý?“
„Dělá pro nějakou společnost Risk Limited,“ odpověděla Laurel.
Swannovy myšlenky se rychle splétaly a hledaly souvislosti a východiska. Rychlé myšlení mu mnohokrát zachránilo život. Cruze Rowana si pamatoval. Taký znal Risk Limited. Firma si udělala velmi dobré jméno ve světě mezinárodních špiónážních organizací a proslula svým bojem s teroristy a s jim podobnými záškodníky.
„To není moc dobrá zpráva,“ promluvil stísněně Swann. „Jak přišel Rowan na mě?“
„Neví, že se jedná o tebe. Přišel na mě. Asi přes zásilkovou službu. Zajímal se o balicí papír, který našel u mě v popelnici.“
Swann tiše hvízdnul. Nejlepší triky jsou ty nejjednodušší. Byl tak pyšný na svůj plán. Pět set dolarů zajistilo, že úředník přelepil původní mezinárodní nálepkou americkou s Laurelinou adresou.
Cruz Rowan vystopoval balíček ve velmi krátké době, což znamená, že se dostal do počítače dopravní společnosti.
Swann zamumlal nějakou neslušnou kletbu. Jeho plán byl tak dokonalý, a teď je odhalen.
A Laurel je v kaši.

Swann si třel čelo a snažil se najít východisko. Na mysl mu teď přišlo jedině úplatkářství nebo vražda. „Kde je teď?“ zeptal se Swann. „Dole.“

„Poslouchá?“

„Ne. Pokud to neumí nějak jinak než druhým sluchátkem. Poznala bych to, protože zvuk se při jeho zvednutí hodně změní.“

Swann zavrčel: „Dobře. Zbav se ho.“

„Jak? Vždyť nemůžu zavolat policii!“ řekla kysele Laurel. „Neodejde bez toho vejce. Ale uzavřeli jsme dohodu. On dostane vejce a my svobodu.“

„Ne.“

„To je ten nejlepší obchod, jaký s ním můžeme smluvit,“ řekla Laurel. „Je to trochu lepší nabídka, než by ti mohli nabídnout federálové, pokud pro ně pracuješ a pokud jsou ochotni tě veřejně krýt.“

Swann se zasmál. Nebyl to uklidňující smích.

„Měla bys přestat myslet jako dobrý malý civilista,“ vybídl ji vážně.

„Co to znamená?“

„Právo je pro klidné staré dámy, které se bojí zlodějů, nebo pro úředníčky, kterým občas někdo ukradne pitomé auto. Ty jsi teď v jiném světě, ve světě, kde stojí proti sobě velké síly, a s tím právo nemá co dělat.“

Nastala dlouhá pauza. Swann cítil dceřin nesouhlas, jako by zřetelně pronikal náhlým tichem.

„Podívej se, Laurie. Dělán to pro tebe, pro sebe a pro pár dalších smutných chlapíků, jejichž život se pohyboval tajnými cestami.“

„Ale to není...“

„Tak mi nestůj v cestě a nechej mě dělat to, v čem se vyznám,“ přerušil Swann Laureliny námitky. „Zavolám ti později, až to skončí.“

„Počkej! Co mám říct Cruzovi?“

„Neříkej mu nic. U tebe stopa končí. Nenajde mě, pokud mu ty nepomůžeš. A ty to neuděláš. Slib mi to, Laurie.“

„Nedělej mi to,“ prosila Laurel hlasem plným zoufalství. „Neznám tvůj svět a nelíbí se mi. Nemůžu ti slíbit, že udělám to, co ty považuješ za správné.“

„Poslouchej mě dobře,“ obořil se na ni Swann. „Můj svět se ti nemusí líbit, ale teď do něho patříš a nemůžeš vzít roha. Bud mi můžeš pomoci, nebo předstírat, že jsi nad věcí, a všechno pokazit. Vyber si.“

Zase nastalo ticho.

„Budu se ve tvém světě chovat tak, jako se chováš ty v mém,“ řekla nakonec Laurel.

Swann s bolestí vnímal emoce vibrující v dceřině hlase. Ariel měla stejný hlas, když mu naposledy říkala sbohem: byl v něm smutek, láska i zklamání. Tenkrát nevěděl, co ho zranilo víc.

Stále to ještě nevěděl.

„Sbohem, dítě,“ zašeptal Swann a zavěsil. „Jestli ti to pomůže, mám tě rád.“

Dlouho seděl v luxusním hotelovém pokoji, pozoroval světla města pod špinavou mlhou, která se každý večer připlížila od Pacifiku. Nakonec vstal a nalil si skleničku vodky. Dvěma mocnými hlty ji vyprázdnil a nalil si další. Vtom někdo zaklepal.

Otřepal se, jako by se probral z transu, a zamířil ke dveřím.

„Kdo je tam?“ zeptal se.

„To jsem já, miláčku.“

Swann poznal příchozí po hlase a otevřel.

Ve dveřích stála Claire Tothová a usmívala se jako žena, která očekává nadšené přijetí.

„Pojď dál,“ pozval ji Swann, otočil se a šel do pokoje.

Tothová zůstala stát na prahu s rukama v bok.

„To je tvoje nejlepší přivítání, zlato?“ provokovala.

„Máme problémy, zlato,“ odsekl Swann.

Podle Swannova hlasu Claire poznala, že k sexuální atletice asi nedorazí. Zavřela dveře, zamkla je a otočila se k hezkému milenci, který u ní zatím držel primát.

Na své cestě z kruté bídy se Tothová vyspala s tolika chlapy, že si je všechny ani nepamatovala. Mysleli si, že ji doběhnou, ale nakonec to byla vždycky ona, kdo utekl s penězi.

A v jejím světě byly prachy to jediné, na čem záleželo. Kdo měl jiný názor, nezažil asi pořádnou bídu.

„Co se stalo?“ zeptala se Tothová.

„Někdo po nás jde. Vystopoval vejce až k mé dceři.“

Tothová vypadala chvíli překvapeně, pak se zamyslela. Jak sledovala Swanna přecházejícího k baru, přestala se tvářit zamilovaně. V jejích očích se objevil chladný, vypočítavý výraz.

„Tatínkova malá holčička bude držet jazyk za zuby, že?“ zeptala se Tothová.

Méně zkušený muž by nezaznamenal nepatrnou změnu v jejím hlase. Swann se otočil a pohlédl na Tothovou.

„Na to si můžeš vsadit,“ řekl stroze.

Swann uměl dobře lhát. Měl v tom dlouhodobou praxi. Sám už ani nevěděl, kde končí lež a začíná pravda.

Jestli to vůbec kdy věděl.

„Dobrá,“ řekla Tothová už zase vřelým tónem.

Zadívala se na muže, jehož ocelový pohled ji okouzлил hned při prvním setkání. Pohled lva. Náruživý i nebezpečný. Nevěděla, kterou z obou vlastností má raději. Věděla jen, že potřebuje obě a že Swann jí je poskytuje.

Tothová přistoupila ke Swannovi. Stála těsně u něho.

„Kde je to vejce?“ zeptala se, ale její tón obsahoval sexuální výzvu.

„Na bezpečném místě,“ odpověděl Swann.

„Vydala ti ten rubín?“

„Nežádal jsem ji o to.“ Swann se mírně usmál. „Čím méně toho Laurel ví, tím lépe pro všechny.“

„Kdo ji objevil?“

„Cruz Rowan.“

„Rowan? Ten agent, co zabil ty dva nevinné mladíky?“

Swann se krátce zasmál. „Ježíši, Claire! Kdy jsi začala věřit svým vlastním kecům? Oba víme, že ti puberťáci byli teroristi.“

Rychle se napil a vyprázdnil další sklenici vodky. „Už jsi toho dost vypil, co?“ zeptala se Tothová. „Nestarej se. Můj výkon to neoslabí.“ Tothová se smyslně usmála.

„Tvůj výkon neoslabí nic, dokonce ani já,“ lichotila mu zastřeným hlasem.

Swann se usmál skoro krutě. Rychle se sehnul, vrhl se svými ústy na rty Tothové a kousl ji tak silně, až jí vhrkly slzy do očí.

„Lžeš jako děvka, což vlastně jsi,“ zahučel a přejížděl jazykem ránu, kterou jí způsobil na spodním rtu.

„A ty mi věříš jako každý chlap, který si za to zaplatí,“ vrátila mu Tothová.

Swann zaklonil hlavu a rozesmál se. Divoká emocionální pružnost Tothové byla v přímém protikladu k nekonečné zranitelnosti jeho mrtvé ženy. S Tothovou se nemusel držet na uzdě.

„Jsi jako divoká kočka,“ řekl. „Rozpaluje tě, když cítíš krev.“

„Začal jsi dobře, bledá tváři. Jak budeš pokračovat?“

„Záleží na tobě, jak mě rozpálíš.“

Ruka Tothové zabloudila k Swannovu poklopci. Swann sledoval Tothovou přimhouřenýma očima a pokračoval: „Není dobré, že tvoje skandální odhalení Rowanových kontaktů v jižní Africe ho přinutilo odejít z FBI.“

„Proč?“ Tothová hladila prsty vyboulené místo na Swannově rozkroku.

Swannův dech se zrychlil.

„Rowan pracuje pro soukromou firmu Risk Limited,“ řekl.

Ruka Tothové se zastavila.

„To není dobré, zlato,“ reagovala.

Já vím. Minulý rok jsem je podfoukl.“

Tothová si hrála se zipem Swannových kalhot. Pozorovala Swanna. Měl rozšířené panenky a na krku mu rychle pulzovala tepna, ale stále se ovládal.

To se Tothové na Swannovi líbilo. Po emocionální stránce byl stejně chladný jako ona. Oba se dokázali ovládat stejně.

Skoro.

Rozdíl byl v jejich hranicích.

„Jak jsi je podfoukl?“ zeptala se Tothová.

„Koupili jsme elektronický přístroj pro bývalého spojence, nějaký krám, který byl na seznamu obchodního oddělení. Výrobce si najal Rowana, aby zjistil, kdo jejich zboží zabavil.“

„Zjistil to?“
„Jo,“ odpověděl Swann.
Do ticha se ozvalo škrtnutí zipu.
„Každý má někdy smůlu,“ řekla Tothová.
Její ruka se vsunula do otvoru kalhot.
„Neměl jsem smůlu,“ prohlásil suše Swann. „Rowan byl příliš dobrý. Lepší, než když dělal pro FBI.“
„Ty bys raději odešel od FBI?“ zeptala se Tothová.
„Musejí dodržovat aspoň nějaká pravidla. Soukromí agenti nemají žádná.“
Chvíli bylo slyšet jen Swannův dech.
„Je to vejce blízko?“ zeptala se Tothová a stiskla ho.
„Dost blízko.“
„Kde?“
Když nepřišla odpověď, sesula se Tothová na kolena. Její výraz byl neurčitý, stejně jako když sváděla Damona Hudsona a všechny ostatní muže, kromě Swanna.
Až dosud.
„Chci je.“
Pohled na Tothovou s hlavou v jeho klíně Swanna vždycky vzrušil. Dokonce i když ho párkrát kousla malými ostrými zuby. Zejména tehdy.
Swann rychle oddechoval a jeho touha se stupňovala, ale nechtěl Tothové prozradit, kde je vejce. Možná až za chvíli. A možná ani pak ne.
„Nepřijímám od tebe rozkazy,“ vydechl.
„Ani když ti dělám tohle?“
„Zvlášť když to děláš,“ vyštěkl.
Tothová se zasmála a prudce ho kousla. Sykl bolestí. Náhle jeho silné prsty obemkly její hrdlo. Byla v tom touha i varování.
Tothová se divoce otřásla a z hrdla se jí vydral temný zvuk.
Swannův úsměv byl stejně krutý jako jeho oči. „Kdybych ti teď sáhl pod sukni, tak poznám, že mě chceš.“
Tothová to nepopřela. Swann byl jediný muž, který ji dokázal skutečně vzrušit, protože to byl jediný muž, kterého neovládla svojí sexualitou. Dokonce i teď by ji jeho ruce dokázaly zbavit života.

A kdyby měl dostatečný důvod, tak by to udělal.

Ale přesto měla Tothová jistotu, že ho vzrušuje víc než kterákoli jiná žena. Protože ona by taky dokázala zabít. Zabíla by.

Dokonce i jeho.

„Jestli mě někdy má někdo zabít,“ promluvila tiše, „doufám, že to budeš ty.“

Swann bojoval s horkostí, která mu stoupala podél páteře.

„Proč?“ zeptal se zastřeným hlasem. „Ještě bych se naposled vzrušila.“

„Já taky.“

„Hmm, ano.“

Swann se tiše zasmál, měli stejně blízko k lásce jako k zatracení.

Jeho ruce se sevřely ještě víc kolem její divoce pulzující žíly na krku. Pak vložil ruce Tothové pod paže a lehčeji zvedl na nohy.

„Už?“ zeptala se a usmívala se nad rychlým vítězstvím. „A co ty?“ zeptal se Swann.

Aniž čekal na odpověď, vsunul jí prsty pod bikiny, které měla pod krátkou sukní.

Tothová vydala přiškrcený zvuk a stiskla Swannovy prsty, aby znásobila tlak. Projela jí slast.

„Jo, zlato,“ zašeptal Swann a kousal ji do rtu. „Líbí se mi to.“

Najednou bez varování přestal a odstoupil. Tothová se překvapeně dívala, jak se upravuje a zapíná si kalhoty.

„Vrátím se za deset minut,“ oznámil jí. „S vejcem.“

Zadýchaná Tothová pozorovala, jak Swann odchází. Kousla se do rtu, ucítila krev a kousla se ještě silněji.

Pak přistoupila k telefonu, vytukala číslo a čekala.

Na druhém konci linky se ozval drsný hlas. Zaznělo jedno slovo, něco jako „Jo“, ale mohl to být souhlas v cizím jazyce.

„Má návštěvu?“ zeptala se Tothová neutrálně. „Možná. Je tam nějaký nezvyklý ruch. Svítí světlo. Jsou ještě uvnitř.“

„Zabij každého, koho tam najdeš.“

„Kdy?“

„Teď.“

Tothová zavěsila a poodešla k oknu. Dívala se na svůj obraz a přemýšlela, kdo přijde a kdo zemře. A kdy.

Laurel se pohybovala ztěžka, protože na sebe navlékala krémovou bavlněnou tuniku. Pod ní měla černý rolák a džíny. Její sportovní oblečení doplňovaly botasky a černé ponožky.

Když si zavazovala tkaničky, uvědomila si, že její botasky odpovídají typem i barvou Cruzovým. Neměla ráda pastelové barvy, které trh vnucoval ženám, a proto si kupovala boty v pánském oddělení. Usmála se a uvažovala, jestli si Cruz té shody všimne.

Stejně nepřírozeně pomalými pohyby, jako se oblékala, vzala kartáč a pročesala si vlasy. Hrála o čas a věděla to. Předpokládala, že Cruz to ví taky.

Nakonec přece jen zabouchla dveře ložnice a sešla dolů. Cruz si prohlížel pár voskových návrhů, které nechala na pracovním stole pod oknem. Zdálo se, že ho tvary šperků zaujaly. Prostředníčkem levé ruky jemně hladil křehký květ. Nepoznala, je-li si vědom, že vstoupila do místnosti.

„Dejte pozor,“ vyzvala ho přísně. „Tvary ještě nejsou odlité a mám je příští týden odeslat.“

Cruz formu opatrně položil.

„To není koníček, mám pravdu?“ zeptal se.

„Ne. Na rozdíl od jiných lidí mluvím pravdu.“

Cruz jí věnoval postranní pohled a pak se vrátil k výrobkům.

„Navrhovala jste je sama?“ zeptal se. „Ano.“

„Kdo vám je prodává? Děláte to taky sama?“

„Několik galerií po celé zemi.“

„Pod jménem Laurel Swannová.“

Laurel by ráda věděla, zajímá-li se o ni opravdově nebo ptá-li se jen ze zvyku. Pak si řekla, že na tom nezáleží. Takové otázky mu mohla zodpovědět, aniž by vážila každé slovo.

„Pracuji pod jménem Swann Cameronová.“

„Máte smlouvu?“

„Nemám talent pro zaměstnanecký poměr. Jsem nezávislá.“

Cruz přikývl a pozorně se zadíval nájemné tvary formy.

„Co vám řekl otec?“ zeptal se Cruz stejně nezúčastněně.

Laurel ztuhla a šokované se na něho podívala.

„Vy jste ale darebák!“ řekla. „Vy jste poslouchal!“

„Zkoušel jsem to. Nechtěl jsem riskovat, že byste si všimli odposlechu přes telefon, tak jsem se postavil za dveře vaší ložnice. Slyšel jsem váš tón, ne slova.“

„Jak pak můžete vědět, že jsem mluvila s otcem?“ zjišťovala Laurel.

„Říkala jste, že nemáte přítele...“

„To nemám!“

„... ale mluvila jste s někým, ke komu máte blízký vztah. A navíc jste mu nenadávala za to, že kvůli němu nebo ní máte trampoty.“

Laurel se ani nepohnula.

„Nemáte bratrance, sestřenice, tety nebo strýce, vaše matka zemřela před svědky, ale otec...“

Cruz si všiml, že Laureliny zornice se rozšířily a tepna na krku začala pulzovat rychleji. Věděl, že hádal správně.

„Jo,“ pokračoval. „Myslel jsem si to. Je na seznamu zemřelých při akci, ale nikdo ho neviděl mrtvého. Je agentem?“

Laurel mlčela.

„Ta pistole je důkaz, který ho prozradil,“ pokračoval klidně Cruz. „Ten, kdo ji vlastnil a naučil vás s ní zacházet, je trochu z módy. Americká armáda, období vietnamské války. Někdo mladší by vám asi dal malou lehkou pistoli ráže ,devět milimetrů.“

Laurel se přinutila, aby se nedívala do Cruzových průzračně ledových očí.

„Ale nejpřesvědčivější je vaše vlastní chování,“ dodal Cruz. „Máte o toho člověka, s nímž jste mluvila, strach. Bojíte se o něho

víc než o sebe. A jste zvyklá ho poslouchat. Jinak byste mu odsekla, ať vám vleze na záda, když po vás chtěl, abyste lhala.“

Otřesená Laurel se otočila ke Cruzovi zády.

„Ted' si spíš přeju, abyste byl poslouchal,“ řekla napjatě. „Nemám ráda, když mě má někdo přečtenou.“

„U vás je to snadnější než u jiných lidí. Jste poctivá.“ Cruz pokrčil rameny. „Co vám můžu říct?“

„Zkuste na shledanou.“

„Už se se mnou nechcete bavit, co? Ale proč?“

„Když jste tak proklatě chytrý, tak mi to řekněte sám,“ procedila Laurel mezi zuby.

„Máte právo chránit svého otce – za běžných podmínek,“ reagoval Cruz. „Ale my se bavíme o mezinárodní loupeži cenného uměleckého předmětu. Strážci zákona vás vyždímají jako hadr, aby se dostali k vašemu otci.“

„Pěkný pokus, ale nevyšel,“ řekla Laurel štiplavě.

„Vy si myslíte, že váš otec pracuje pro FBI, že?“

„Spravedlnost s tím nemá co dělat. Proto jste tady vy. Váš klient to nechce nahlásit policii.“

Na Cruzově tváři se objevilo překvapení.

„Uhodila jste hřebík na hlavičku,“ odpověděl. „Nebo vás otec zasvětil?“

„Záleží na tom?“

„Nevím. Jen vím, že nebudete v bezpečí nadosmrti.“

„A kdo je?“ zeptala se ironicky Laurel.

„Nikdo. Ale hodně lidí dělá tu chybu, že si to myslí.“

Cruz se znovu rozhlédl po pracovně. Na obličeji měl zase nečitelný výraz.

Laurel stísněně čekala na další kolo nevyhlášeného boje. Věděla, že na sebe nedá dlouho čekat.

A opravdu.

„Náš klient si nepřeje zbytečný zájem veřejnosti,“ navázal Cruz a rychle se otočil k Laurel. Zapíchl do jejích očí svůj jasný pohled. „Ale snaží se udělat všechno pro to, aby získal vejce zpět.“

Laurel na Cruze jen zírala.

„Pokud někomu pomůže získat vejce to, že vás skřípne, pak se to stane,“ řekl Cruz. Chvilí váhal a pak dodal jemně: „Nebyl bych rád, kdyby k tomu došlo.“

„Dobře. Ale já si myslím, že vás zajímá jen šek vystavený pro Risk Limited.“

Cruz přimhouřil oči.

„Otec mi o vás řekl všechno,“ pokračovala napjatě Laurel. „Děláte stejnou práci jako on, takže mi nevykládejte o vašem soucitu s ubohými jehňátky tohoto světa. Oba jste lháři a využíváte své okolí. Oba to máte částečně od přírody a částečně získané praxí. Lidé jsou pro vás jen figurky na šachovnici.“

Rozhostilo se ticho. Laurel slyšela svůj dech.

„Víš otec, jak moc ho nenávidíte?“ zeptal se mírně Cruz.

„Ne, protože to není pravda.“

„Vy jste mi lhala.“

„Pak je velmi snadné vás obelhat,“ odsekla Laurel. „Mám otce ráda. Prostě se mi na něm něco nelíbí, hlavně když dělá svoji práci.“

Laurel se otočila ke Cruzovi zády a dívala se do tmavého okna.

„Já nejsem nějaká figurka,“ prohlásila rozhodně, „a právě teď aspoň vím, kde stojím. Otec mě má rád stejně jako cokoli jiného včetně sebe.“

Z jejích slov ostře vystupoval nešťastný tón. Cruz pocítil primitivní mužské nutkání utěšit a ochránit slabou ženu, která je bezmocnější, než si dokáže přiznat.

Než mohl začít jednat podle tohoto popudu, zablýskla mu v mysli vzpomínka: Žena se k němu otáčí s jemným úsměvem na krásné tváři. V ruce drží těžkou černou pistolí. Prudká bolest v levé ruce v okamžiku, kdy mu kulka ustřelila prostředníček. Pak dva rychlé výstřely z jeho zbraně, dva smrtelné zásahy.

Je nebezpečné slitovat se nad některými ženami. Laurel může být jednou z nich.

„Chcete svému otci pomoci?“ zeptal se tiše Cruz. „Dobře, řekněte mi, kde je to vejce.“

Cruzův hlas způsobil Laurel ledové mrazení. Podívala se na něho přes rameno a pak se rychle zadívala do noci za oknem. Ještě nikdy

neviděla tak mrazivý pohled. Tma byla ve srovnání s ním neskonale příjemnější.

„Nevím, kde je to vejce,“ prohlásila Laurel.

„Vzal si je váš otec s sebou?“

Pokrčila rameny.

„Kam šel?“ pokračoval Cruz.

„Nevím.“

„Kam půjde?“

„Nemůžu vám pomoci,“ odpověděla.

„Nemůžete, nebo nechcete?“

„Obojí,“ řekla Laurel. „Prostě ho nezahlavím.“

Cruz se několik minut tiše díval na ženu, která se raději než na něho dívala do tmy. Její postoj ještě podtrhoval význam vyřčených slov – stála vzpřímeně, se vztyčenou hlavou. Byla odhodlaná sama čelit neznámému.

Pak si Cruz uvědomil, že tohle dělá Laurel už dlouho. Sama. Otec jako Jamie Swann se doma příliš nezdržoval. Její matka žila asi většinou ve svém vlastním světě. Kdo by ji mohl obviňovat, když měla takového manžela?

Laurel se otočila, překvapená Cruzovým mlčením. Čekala, že bude muset čelit mužské nadřazenosti. Ale v jeho tváři zachytila výraz soucitu a obdivu, který téměř okamžitě zmizel.

Tentokrát to byl Cruz, kdo se odvrátil. Otočil se k pracovnímu stolu, protože se nemohl dívat do očí ženě, jejíž život měl ukončit kvůli skutečnému viníkovi – jejímu otci.

Cruz sáhl po těžké černé pistoli, která ležela na stole. Ačkoli měl dlouholetou praxi v zacházení s různými zbraněmi, míření na živý terč mu nepřinášelo žádné potěšení. Cruz věděl, že si na to nikdy nezvykne. Vlastně zažíval okamžiky, kdy se ptal sám sebe, jestli to příště vůbec dokáže.

Střílet na lidi nebylo tak jednoduché, jak veřejnosti servírovala média. Nebylo to tak ztraceně jednoduché.

Cruz posunul závěr pistole. Otočil zbraň a podíval se do hlavně.

„Je špinavá,“ řekl a podíval se tam znovu. „Otec vás ji nenaučil čistit?“

Laurel jako zkamenělá sledovala Cruzovo počínání. Těžká pistole vypadala v jeho ruce jako neškodné dláto v ruce řezbáře.

„Tahle zbraň je tak čistá, jak přišla z výroby,“ odpověděla. „Proč se váš klient bojí zavolat policii?“

Cruz spustil pistoli, vzal ze stolu zásobník a zkušenou rukou ho rychle zasunul na místo.

„Jste velmi rychlá,“ prohlásil, „ale hrajete hru, jejíž pravidla nedokážete odhadnout.“

„To je výhrůžka?“

„Ne. To je prostá pravda. Mohu přijmout vaše rozhodnutí nezradit otce,“ souhlasil Cruz. „Mohu je dokonce obdivovat, přestože vím, že děláte chybu. A jestli budete pokračovat v započatém stylu, budete brzo šeredně zklamaná. Nechtěl bych, aby k tomu došlo.“

Cruzův tón Laurel nadobro zmrazil. Nepoužil k přesvědčování mužné převahy. V jeho projevu chyběly dramatické pauzy, nebyla v něm ani nadřazená mužnost, ani citlivý a temný sametový tón. Slova zněla suše a věcně.

„Nemůžete mě zastavit,“ namítla Laurel.

Ale její hlas nepostrádal roztřesenou nejistotu.

„Mohl bych vás vzít s sebou,“ poznamenal Cruz.

Podívala se na pistoli v jeho ruce. Svoji pistoli. „Před namířenou zbraní?“ zeptala se krátce. Cruz se ušklíbl.

„Myslím, že si vás prostě přehodím přes rameno a odnesu do své pouštní skryše,“ broukl. „Vždycky jsem si přál takhle naložit s nějakou pěknou ženou.“

„Vy jste zaostalý,“ konstatovala Laurel, ale v jejím hlase zaznívala pobavenost.

„Díky.“

„Kromě toho, soukromí detektivové nepřebývají v pouštních skrýších.“

„Ne?“

„Mají maličké kanceláře vybavené nábytkem z druhé ruky a starými telefony, jak to můžete vidět ve filmech.“

Cruz se hlasitě zasmál. „A vy mi říkáte, že jsem zaostalý.“

Laurel se přistihla, že se usmívá. Byla ráda, že z Cruzových očí zmizel ledový pohled.

„Já jsem zvláštní druh soukromého očka,“ vysvětloval Cruz.
„Máme celulární telefony a dokonalý rádiový systém.“

„Máte taky pagery?“

„Jo, kolikrát bych tu prokletou věc nejraději rozšlapal.“ Cruz se podíval na těžkou staromódní zbraň, kterou držel v ruce.

„Možná si oblíbíte poušť,“ navázal, „ale určitě si oblíbíte Cassandru.“

Laurel polekaně vzhledla. „To je žena, přítelkyně, nebo ochočený leguán?“

„Netrefila jste se. Je to moje šéfová, Cassandra Redpathová.“

„Paní Cassandra Redpathová? Velvyslankyně, profesorka a historická?“ zeptala se překvapená Laurel.

„Vynechala jste ještě analytička CIA a Ministerstva zahraničí.“

„To se na tirážích knih neuvádělo.“

Cruz se podíval na Laurel s intenzivním zájmem, který nedokázal skrýt.

„Knihy?“ zeptal se mírně. „Vy jste je opravdu četla?“

„Opravdu. Já ji obdivuju. Doktorka Redpathová je jediný historik, který rozumí umění stejně dobře jako politice. Je to asi tím, že je žena.“

Cruz vypadal dotčeně.

„Další ženský šovinista,“ zabručel. „Cassandra si vás zamiluje.“

Zajistil pistoli a položil ji na stůl. Pak se vyčkávavě podíval na Laurel.

„Raději bychom měli jít,“ vyzval ji. „Nemáme moc času.“

„Cože?“

„Jděte si sbalit pár věcí. Nebo chcete cestovat nalehko?“

„Já nikam nejedu.“

„Ale jistěže jedete,“ usmál se Cruz.

Jeho oči však zůstaly velmi vážné.

„Ne,“ odporovala Laurel.

„Nechci se chovat jako zaostalý, zlato, ale buď půjdete se mnou do pouště...“

„To je únos.“

„... nebo zavolám někoho, kdo vás bude hlídat, než akce skončí.“

Cruzovy rozhodné oči se upřeně zadívaly na Laurel. „Tak mě napadá, že bych se této povinnosti mohl zhostit i já,“ dodal.

„Zaostalý je pro vás příliš lichotivá charakteristika,“ vyhrkla Laurel. „Teď se seberte a vypadněte, než...“

„Zavoláte policii?“ přerušil ji tvrdě Cruz.

V Laurel vzrůstal strach, vztek a frustrace. Tlačil ji ke zdi. Cruz to věděl stejně dobře jako ona. Nebo ještě lépe. Uhodil hřebíček na hlavičku.

„Když si proberete, co jsem vám řekl, zjistíte, že jsem bídný, nechutný a opožděný bastard,“ pokračoval Cruz klidně, „takže se běžte spakovat.“

„Ne.“

„Jak chcete.“

Laurel by nikdy nevěřila, že muž Cruzova vzrůstu a mohutnosti se dokáže tak rychle pohybovat. Než si stačila uvědomit, co se s ní děje, Cruz ji popadl a přehodil si ji přes rameno jako dítě.

„Hrom do vás,“ vykřikla svíjející se Laurel. „Pusťte mě!“

„Jestli sebou nepřestanete mlátit a křičet, tak vás umlčím jediným úderem.“

Jeden pohled do Cruzových očí stačil, aby Laurel pochopila, že nežertuje.

Než se mohla rozhodnout, co udělá, ozval se za dveřmi výbuch.

„Co...?“ hlesla Laurel.

Ale Cruz už jednal. Podobný zvuk znal. Věděl, že někdo použil speciální nálož pro vytvoření otvoru ve dveřích spojujících garáž s pracovnou.

Postavil Laurel na nohy a bleskurychle se otočil ke stolu. Popadl pistoli a poručil: „K zemi!“ Odjistil pistoli a natáhl kohoutek.

Vyděšená Laurel jen zírala na dvě černé postavy, které se otvorem protáhly do pracovny. Oba lidé drželi v rukou zbraně. Jejich ústí se míhala vzduchem, jak hledala cíl.

Cruz podrazil Laurel nohy a stáhl ji k sobě na zem. Zalehl ji svým mohutným tělem. Zdvihl její pistoli a zamířil na vetřelce.

Laurel by křičela, kdyby mohla. Ale Cruzovo předloktí ji tlačilo k zemi takovou silou, že sotva popadala dech. Obličej měla obrácený

směrem k nezvaným příchozím. Vtom zaslechla dva tiché kašlavé zvuky, následované plesknutími.

Cruz sebou trhl. Pak zazněly dva výstřely, které vyšly z Laureliny pistole.

Jedna kulka trefila jednoho z černě oblečených mužů do ramene a odhodila ho dozadu, až narazil na stěnu. Muž zařval bolestí a zbraň mu obloukem vyletěla z ruky. Než dopadla na zem, Cruz vystřelil podruhé. Pak potřetí.

Druhý útočník se chytil za zápěstí a vykřikl. Jeho pistole spadla na zem a odlétla o kus dál. Když se sehnul, aby si ji podal, Cruz znovu dvakrát vystřelil. Kulky odlouply z podlahy kousky betonu a zmizely ve tmě.

Oba muži se rychle dali na ústup. Zbraně nechali ležet na zemi.

Cruz vyskočil a s pistolí v obou rukou mířil na prázdný otvor ve dveřích vedoucích do garáže.

V garáži se nic nepohnulo. Kromě doznívajících kroků prchajících mužů odtud nevycházely žádné jiné zvuky.

„Vy-y jste...“ začala Laurel.

„Tiše!“

Klidný, ale úsečný příkaz Laurel umlčel. Bylo ticho.

Cruz čekal ještě dalších pět šest sekund. Nestalo se nic, co by narušilo obnovený noční klid.

Cruz nespouštěl oči ze dveří. Přitom sáhl za sebe a levou rukou nahmatal Laurelinu paži. Jednou ji silně stiskl a kývl na ni, aby zůstala na místě.

Její studené prsty se dotkly Cruzovy ruky a slabým stiskem daly najevo souhlas.

Cruz se blížil ke dveřím tiše a pružně jako divoká kočka. Zbraně útočníků ležely na zemi kousek od něho. Cruz se letmým pohledem přesvědčil, že se jedná o poloautomatické pistole těžkého kalibru opatřené tlumiči.

Profesionálové s profesionálním vybavením, pomyslel si Cruz.

Prohlédl si zbraně podrobněji. Štítky s výrobními čísly byly odtržené, na jejich místech se leskla hladká ocel.

Pečlivě profesionální a práskaně čisté, mihlo se Cruzovi hlavou. Dobře stříleli. Lovci lidí.

Čtyři kulky si našly místo nad Cruzovým pasem a zavrtaly se do prostoru pod žebry. Věděl o tom, ale jeho tělo ještě nepředalo mozků zprávu o bolesti. Adrenalin zatím plnil funkci anestetika.

Když se po chvíli bolest přihlásila, Cruz ztlumil první sten. Chtěl ještě dojít ke dveřím a vzít i druhou pistoli, ale místo toho pomalu klesl na jedno koleno. Jak se snažil postavit, vydralo se mu mezi stisknutými zuby slabé zaúpění. Zakymácel se.

Laujel se najednou objevila vedle něho a podepřela ho. Cruz se na ni podíval s mírným překvapením a s velkou únavou v obličeji. Viděl, že její medové oči jsou rozšířené hrůzou. Dívaly se na dvě díry zející v jeho tmavém svetru.

„Žádný strach,“ procedil mezi zuby Cruz.

„Jestli tomu věříš, máš inteligenci trepky bahenní,“ řekla zlostně.

Sklonila se k jeho zraněním. Cruz jí vjel rukou do vlasů a přitáhl si ji blíž.

„Není čas. Jestli chceš přežít,“ varoval ji. „Já? A co ty?“

„Šli po tobě. Já jsem jen stál v cestě.“

„Vrátí se?“

„Určitě.“

Laurel se podívala Cruzovi do jasných divokých očí. Vzdáleně tušila, že by se ho měla bát. A taky by se ho bála, nebýt jednoho faktu.

Nastavil tělo kulkám, které byly určeny pro ni.

Laurel rychle zatřásla hlavou, aby se zbavila protivného zvonění v uších. Nepomohlo to.

Celý svět se jí točil před očima. Nejdříve pistole a jejich ohnivé výstřely, zvuky, které jí připomínaly rány pěstí, jekot zraněných mužů, hrdelní hlasy, dvě temné postavy mizející ve tmě, Cruz nahrbený jako kočkovitá šelma na lovu...

Laurel prožila v krátkém okamžiku tolik hrůzy, že ji nebyla schopna tak rychle pochopit. Ale ještě horší bylo vědomí, že někdo si přál její smrt.

„Cruzi?“ zašeptala.

„Běž si sbalit věci. Hned.“

Opálený hranatý obličej muže, který jí zachránil život, byl zkřivený bolestí. Cruz se opřel levým předloktím o stěnu a postavil se. Těžce se opřel o pracovní stůl. Velká černá zbraň vypadala v jeho ruce stále jako hračka.

Ale nebyla to hračka.

„Dělej,“ sykl sevřenými rty.

„Nemůžeš nikam jít. Jsi raněný.“

„Stříleli dobře, ale nejsem raněný,“ odporoval Cruz.

„Cítila jsem, jak jsi sebou po jejich výstřelech trhl,“ trvala na svém Laurel. „Cítila jsem to!“

„Já taky, to mi věř.“

Cruz se křivě pousmál a zajistil pistoli. Položil ji na stůl a pokoušel se svléknout si svetr bez pomoci levé ruky.

„Co to děláš?“ zeptala se Laurel.

„Striptýz. Chceš mi pomoci, nebo se budeš jen dívat a pak mi nacepš za gumu spodek pár smotaných dolarovek?“

Laurel zamumlala něco velmi neslušného a sáhla po svetr.

„Ježíši, dávej pozor!“

Když mu opatrně stahovala svetr přes hlavu, její ruce se na chvíli zastavily. Nikde neviděla stopy krve.

Díky Bohu, pomyslela si. Kulky ho asi přece jen minuly.

„Cruzi?“ oslovila ho tiše. „Počkej. Nehýbej se.“

Slyšela jeho dech hvízdající mezi sevřenými zuby. Když pak vysvobozovala jeho pravou ruku z rukávu, vydal hluboké zamručení.

„Dobře,“ promluvil. Ted' oddechoval ztěžka. „Stáhni to. Jemně.“

„Omlouvám se. Nechtěla jsem ti způsobit bolest.“

„Jo. Nejdřív přes pravou ruku.“

Laurel začala váhavě stahovat svetr přes Cruzovu pravou ruku a pak přes hlavu. Když stahovala svetr přes levé rameno, prudce sykl.

„Cruzi...“

„Sundej už tu protivnou věc,“ procedil mezi zuby.

Laurel konečně svetr stáhla a hodila ho na stůl. Ruce se jí třáslly. Pohled na Cruzovy zavřené oči, bledý obličej a bolestí stažené rysy ji neuklidnil.

„Ted' košili,“ poručil Cruz.

„Už tě nechci trápit.“

Cruz otevřel oči. Podíval se na Laurel, pochopil, že to myslí vážně, a chraptivě se zasmál.

„Je to dobrý,“ zašeptal a levou rukou ji pohladil po tváři. „Až na mě budou příště střílet, nebudu si oblékat svetr.“

Laurel se chtěla na Cruze rozzlobit za to, že zlehčuje svoje zranění, ale zastavila ji jeho bolestná grimasa. Chtěl-li raději žertovat než naříkat, neměla právo nic namítat.

„Dobře,“ řekla. „Zatím nevidím krev. Kde to nejvíc bolí?“

„Nalevo. Nejdřív vytáhni košili z kalhot a pak ji rozeptni.“

Laurel ho obešla a vytáhla mu vzadu košili. Protože se bokem opíral o stůl, opatrně ho obemkla paží a uvolnila košili na levé straně. Musela se naklonit až k jeho hrudi. Cítila, že látka košile je příjemně teplá. Stejně jako Cruz.

„Pěkně voníš,“ utrousil.

„Ale ty ne,“ odsekla. „Samý střelný prach a pot.“ Cruz se rozesmál a pak zaklel. „Nenuť mě ke smíchu, zlato.“

Zase měl ten svůdně sametový hlas. Laurel na něho ostražitě pohlédla.

Udělala chybu. Jeho oči měly barvu brazilského akvamarínu, byly jasné a čisté jako brilianty a pozorovaly ji. Ještě nikdy neviděla na živé bytosti tak krásný kontrast mezi stříbřitě modrýma očima a hustými černými řasami.

Laurel sklonila hlavu. „Bolí to, jen když se směješ, je to tak?“

„Špatně.“ Zašklebil se. „Bolí to pořád.“

„Tu košili máš snad až ke kotníkům,“ brblala Laurel a snažila se vytáhnout její poslední část. „Dělej to oběma rukama.“

„A co levá strana?“

„Nejvíc to bolí pod žebry.“

Laurel se zhluboka nadechla, nahnula se k levému boku a jemně tahala košili ven z kalhot. K jejímu ulehčení to šlo oběma rukama snadněji. Spona Cruzova pásku ji chladila na tváři, což ji trochu zneklidňovalo, nemluvě o mužném teple, které jí z něho vyzařovalo do rukou, paží a obličeje.

„Laurel?“

Vzhlédla k němu v okamžiku, kdy se jí podařilo vyprostit z kalhot zbytky košile. Když viděla jeho výraz, polekala se. V obličeji se mu zračila bolest, smysl pro humor a inteligence.

A touha. Nepochybně.

Laurel si najednou uvědomila, že na tváři necítila jen sponu pásu.

Napřímila se tak rychle, že málem ztratila rovnováhu.

„Klid, drahoušku,“ řekl jemně Cruz. „To je vlivem adrenalinu. Je to nejlepší afrodiziakum na světě.“

Laurel jen doufala, že světlo na schodišti je slabé a neprozradí červeň v její tváři.

„Neboj se, neomdlím z toho.“

„Dobře. Měl jsem spoustu času na to, abych tě dovlekl do auta.“

Než by se s Cruzem hádala o možném a nemožném, Laurel mu začala raději rozepínat knoflíky košile. Se zaujetím sledoval každé zachvění jejích prstů, což ji moc neuklidňovalo.

„Zavři oči,“ poručila mu, když zápasila s posledním knoflíkem.

„Proč? Už jsem se mnohokrát viděl bez košile.“

Laurel si nemohla pomoci a zasmála se. Ale když se chtěla nadechnout, málem se jí z plic vydral vzlyk. Rychle se snažila zakrýt výbuch emocí tím, že prostrčila knoflík dírkou a soustředila se na vyproštění Cruzova těla z košile, aniž by mu způsobila příliš mnoho bolesti.

Stáhla mu černou košili z pravého ramene. To nebyl problém. Když mu ji ale přetahovala přes levé rameno, musela se silně kousnout do rtu.

Pro Cruze to bylo mnohem horší. Navzdory snaze vydržet vydal hluboký mučivý zvuk.

K Laurelinu úžasu se pod košilí objevila ještě jedna vrstva – silná tmavá tkanina.

„Proto na oblečení nebyla krev,“ vysvětlil Cruz.

Zamračená Laurel se zahleděla na dva hluboké žlábký, které se ve tkanině rýsovaly v místě pod Cruzovým hradním košem. Sklonila se blíž a opravdu, nikde neviděla krev.

Velmi zlehka se dotkla rýh. Pod jednou ucítila malý tvrdý předmět.

„Co to je, u všech čertů?“ zašeptala.

Místo odpovědi Cruz chvíli prohmatával místo zranění. Po strašném zaklení vytáhl jasnou svítivou kulku. „Ukaž ruku,“ vyzval Laurel.

Laurel poslechla a ucítila v dlani těžkou, nepříjemně teplou kulku. Zírala na ni a pak na podivný Cruzův oděv.

„Jsi nějaký neznámý druh robota?“ zeptala se rozrušeně.

„Jsem jen obyčejný rytíř jedenadvacátého století v černém brnění,“ prohlásil.

S grimasou bolesti ve tváři si odepjal dva draky na horní části ochranného trikotu. Jeho přední díl spadl a odhalil Cruzovu nahou hrud.

„Měkká ochranná tkanina,“ vysvětloval Cruz. „Určená pro Britské speciální letectvo.“

Laurel mlčky zavrtěla hlavou, neschopna uvěřit, že Cruz nekrvácí.

Když neviděla krev, myslela si, že kulky Cruze jen škrábly. Ale nechápala to, protože viděla, že dostal alespoň jeden přímý zásah.

„Tento trikot vyvinul jeden z kamarádů hlavního seržanta Gillespieho a navrhl nám, ať ho vyzkoušíme při svých akcích v rámci zkušebních testů. Pak se ho pokusí prodat britské vládě.“

Cruz vzal pravou rukou kulku z Laureliny dlaně a pozorně si prohlížel její kovový plášť.

„Můžu potvrdit, že tkanina oděvu zachycuje velice úspěšně devítimilimetrové náboje vystřelené ze vzdálenosti dvou a půl metru,“ konstatoval. Vyhodil náboj do vzduchu a rychle ho chytil. „Při použití tlumiče kulky samozřejmě ztrácí na průraznosti.“

Laurel se dívala na kulku a pak pohlédla na ochranný trikot. Nakonec spočinul její pohled na Cruzově těle. V místě nárazu kulek uviděla dvě tmavé skvrny.

Kdyby kulky nenarazily na tkanivo ochranného obleku, přinesly by Cruzovi smrt.

„Ty degenerovaný pitomče,“ řekla nadurděná Laurel třesoucím se hlasem.

„Nadávej mi ještě chvíli, zlato. Miluju to.“

„Určitě sis užil dost legrace, že jo?“ pokračovala rozzlobeně.

Cruz velmi jemně ohmatával okraje větší modřiny konečky prstů. Škubl sebou, ale pokračoval dál.

„Jestli je pro tebe bolest drogou, bez které se neobejdeš, proč si prostě neotloukáš hlavu o zeď?“ zeptala se kousavě Laurel.

„Zkoušel jsem to. Ale není to ono.“ Cruz dlouze vydechl.

„Možná tě potěší, že mám asi natrženou chrupavku a zlomené žebro.“

Když se postavil blíž ke světlu, aby si pořádně prohlédl podlitiny, Laurel si všimla zvláštního vzorku na kůži v jejich okolí.

„Co je to?“ zeptala se rychle.

Cruz se podíval, kam směřuje její třesoucí se prst.

„Tohle? To je jen otisk vláken ochranného trikotu. Náraz kulky mi otiskl jejich vzorek do kůže.“

Laurel se odvrátila a snažila se uklidnit roztřesené ruce. Vědomí, že Cruz mohl být mrtev a že ho zachránila jen nějaká síť odolných vláken, ji silně rozrušovalo.

„Dobrá, pomoz mi navléct trikot,“ požádal ji Cruz.

Laurel si založila ruce a odmítavě zakroutila hlavou.

„Jestli tohle má být tvoje poděkování, pak už to není jako v rytířských dobách,“ podotkl Cruz.

„Rytíři nezachraňují lidi před střelami proto, aby slyšeli jejich poděkování.“

Cruz se podíval na Laurelin zachmuřený profil. Pochopil, že ať řekne cokoli, nepochodí. Přílišné vylučování adrenalinu působí podobně na mnoho lidí – probouzí v nich zuřivou náladu.

Pociťoval to sám na sobě, ale znal tuto reakci a dokázal ji ovládnout. Pro Laurel byla taková situace nová.

„Máš pravdu,“ souhlasil klidně Cruz. „Představa o profesionálním rytířství vzala v posledních deseti minutách za své.“

„Ty považuješ ty bastardy, co na nás stříleli, za rytíře?“

„Ne. Ale tvého otce. Aspoň za bývalého rytíře.“

„Co tím chceš říct?“

„Je to špatný svět, ve kterém rytíři předhazují své dcery drakům.“

Laurel se otočila ke Cruzovi tak rychle, že málem upadla. Vzdáleně si uvědomovala, že se jí chvějí kolena. Opřela se o stůl a třesení v nohou si nevšímala.

„Můj otec mě nepředhodil žádnému drakovi,“ prohlásila rozhodně.

„Jsem si jist, že to tak nemyslel.“

„Neudělal to. Tečka. Konec.“

„Kdo ještě ví o tobě a o vejci?“

„Ty!“

„Ach ano,“ připustil líně Cruz. „Už si vzpomínám. Chtěl jsem tě zabít a pak jsem ti zachránil život. Jsem to ale blbec. Ale co můžeš čekat od degenerovaného pitomce?“

Laurel se chtělo křičet. Její reakce hraničily s nenormálností a ona si toho byla vědoma. Snažila se ovládat, ale stálo ji to neuvěřitelně mnoho úsilí.

„Mohli jít po tobě,“ začala opatrně.

Cruz slyšel v jejím hlase zoufalství a zmítala jím touha sevřít ji do náruče, aby se mohla vyplakat ze svého strachu a rozrušení.

Ale na něco takového nebyl čas, ani na to, co by asi následovalo. Cruz totiž nemyslel ani na svoje zlomené žebro a na poraněnou chrupavku, ale jen na svoji touhu po Laurel.

Adrenalin, pomyslel si. To přejde. Ona není typ na krátké zdravotní rozptýlení.

Cruz si zase uvědomil, že je pro něho snadnější žít zcela bez žen než žít s jednou.

„Nešli po mně,“ namítl.

„Jak si sakra můžeš být tak jistý?“ obořila se na něho. „Tebe trefili!“

„Nikdo mě sem nesledoval, protože jsem do poslední chvíle nevěděl, kam poletím. Tvoji adresu jsem si zjistil v letadle nad Los Angeles.“

„Ale...“

„Mysli, Laurel,“ vyjel Cruz divoce. „Používej rozum a ne cit.“

Laurel se viditelně zachvěla.

„Ne,“ odsekla, „nikdy by mě něčemu takovému nevystavil.“

„Věděla jsi, že ti to vejce dojde?“ zeptal se Cruz. „Ne.“

„On to věděl?“ Laurel váhavě přikývla.

Cruz vztáhl ruku a jemně ji položil Laurel kolem ramen. Trásla se.

„Laurel,“ oslovil ji co nejněžněji. „Někdo – tvůj otec nebo jeho partner – se tě pokusil zabít.“

„Ale proč?“

Laurel se zlomil hlas a Cruz se ještě víc zachmuřil. Doufal, že ji přinutí logicky myslet a že poctivé vysvětlení jí pomůže víc než falešná útěcha. Pokud ji odhadl špatně, má co dělat s hysterkou.

„Snažili se přerušit spojení mezi tebou a tvým otcem,“ pronesl klidně Cruz.

„Proč?“ zašeptala.

„Nechtěli, aby někdo, jako jsem já, toto spojení sledoval a vypátral vejce. Tvoji smrtí by stopa končila.“

Laurel se zhluboka nadechla. To, co Cruz řekl, mělo strašný smysl a znělo to pravděpodobně.

„Můžu ti zaručit, že co nevidět sem přijdou další vrazi,“ pokračoval Cruz. „Proto musíš jít se mnou. Nedokázala bys odejít, aniž bys za sebou zanechala stopy.“

Cruz ucítil pod svojí dlaní napětí, které probíhalo Laureliným tělem. Cítil také elementární ženskou měkkost. Nebyla to slabost. V

této ženě ne. Spíš šlo o zvláštní jemnost, která sdělila jeho smyslům, že Laurel je výrazně ženskou bytostí.

Laurel se podívala na Cruze. Zornice měla teď tmavé, zlatohnědou barvou jen orámované.

„Možná mi ty stvůry prokázaly laskavost,“ prohlásila Laurel. „Už se na mě nebudeš dívat tím únavně vypočítavým pohledem, jako bych byla nějaký šum, který se objevil v dosahu tvého radaru.“

Cruz zdvihl tmavé obočí: „Vidíš mě velice jasně.“

„Ne. Vidím jen stín.“

„Víc toho není, zlato.“

Cruz přejel palcem dlouhý pevný sval na Laurelině paži. Tento pohyb byl spíš pohlazení než cokoli jiného.

Laurel vydechla a pozorovala Cruze, jako by byl mapou, která ji vyvede z toho strastiplného světa, do něhož se najednou a bez varování dostala.

„Jdi si sbalit,“ vyzval ji Cruz jemně. „Zavedu tě na bezpečné místo.“

Laurel cítila velké pokušení, ale věděla, že bude potřebovat dlouhou dobu, aby zapomněla na výraz bolesti v Cruzově obličeji a na slova, jimiž jí sdělil nepříjemnou pravdu.

Šli po tobě. Já jsem jen stál v cestě.

„Ne,“ odpověděla Laurel pevně. „Nemáš v popisu práce vystavovat svoje tělo kulkám určeným jiným.“

Cruz byl překvapený a zároveň i dotčený jejím odhodláním odvrátit od něho riziko.

„Strana čtyři, článek dva, paragraf tři,“ začal, „jemné dámy musí být zachráněny dobrými rytíři bez ohledu na nebezpečí.“

„Nemůžu to snést, pokud...“ Rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne. Mám kam jít. O tom místě neví nikdo s výjimkou...“

„Tvého otce,“ zakončil větu Cruz.

Laurel neodpověděla. V hlavě jí zaznívala Cruzova slova.

Snažili se přerušit spojení mezi tebou a tvým otcem. Nechtěli, aby někdo jako já sledoval toto spojení a vypátral vejce. Tvoji smrtí by stopa končila.

„Nemůžu tě navést na svého otce,“ vyjela Laurel na Cruze. „Nemá smysl hrát si na rytíře. Není to k ničemu.“

Cruz pustil její paži, ale jeho palec na ní ještě setrval s odzbrojující familiárností. Laurel sebou trhla, aby se odtáhla, ale Cruz se přiblížil a stále udržoval ten jemný kontakt.

„Proč neuzavřeme smlouvu, která nebude mít nic společného s tvým otcem?“ zeptal se. „To můžeme?“

„Jistě,“ lhal Cruz, protože věděl, že je to jediná možnost. „Potřebuju řidiče, který mě převezme přes hory na letiště do Paso Robles. Uděláš to pro mě a budeme si kvít.“

„To je všechno? Ty chceš jen převézt přes hory?“

„Hmm.“ Pak neklidně dodal: „To není moc pro přítele, který za tebe chytil kulky, ne?“

Část Laureliny mysli schopná racionálního uvažování věděla, že jí manipuluje muž, který ji dokonale prokoukl.

Navíc je vytrvalý. Když nevyjde první gambit, zkouší další, další a další, dokud neprolomí její obranu.

Za normálních okolností by se s ním hádala a ještě by si při šarvátkách užila. Ale dnešní večer nebyl normální.

Cruz ji jemně hladil palcem po horní části paže. Zachvěla se a chvíli bojovala s chutí schoulit se mu na hrudi a zůstat jen tak schovaná v jeho pažích.

Svaly Cruzovy pravé paže se napjaly, jak si přitáhl Laurel blíž. Chtěla mu klást odpor, ale po překonaném nebezpečí byla najednou velice slabá. S unaveným povzdechem si opřela čelo o jeho hrud. Cruz ji hladil po vlasech, ale nesnažil se ji přitisknout těsněji.

Jeho zdrženlivost jí byla příjemná. Aniž si uvědomila, co dělá, pootočila Laurel hlavu a přitiskla se tváří na Cruzova prsa. Jeho svalnatá ochlupená hrud ji uklidňovala. Srdce mu bilo silně a klidně, čímž ji ujišťovalo, že je opravdu živý.

Laurel se po chvíli odtáhla a podívala se Cruzovi do tváře. V jeho pohledu se zračila únava spojená se zvláštní vřelostí, která jí pronikala až do srdce.

Bůh ať stojí při mně, jestli se mě Cruz někdy pokusí svést, pomyslela si s hrůzou Laurel.

„Díky,“ promluvil tiše Cruz.

Laurel sebou trhla, jako by ji uštkl had. Jasnozřivost, s níž četl její myšlenky, byla šokující. „Co se děje?“ zeptal se jí.

„Nelíbí se mi, když mi čteš myšlenky.“

„Copak to dělám?“

„Právě jsem myslela na to, jak dobře...“ Laurel si náhle uvědomila, co chce říct, a zastavila se uprostřed věty. „Proč jsi mi děkoval?“

„Za to, že mě vidíš takového, jaký jsem, a nebojíš se mě. Trvalo mi dost dlouho, než jsem se z toho dostal. Sakra, vlastně to ještě trvá.“

„Dobře,“ zavrňela Laurel. „Proč raději nejsi hloupý, odpudivý, ošklivý a starý?“

„První tři charakteristiky možná sedí, ale o tu čtvrtou se postará čas.“

Laurel se bezmocně zasmála.

Cruz věděl, že by to neměl dělat, ale nemohl si pomoci. Sklonil se a políbil Laurel na spánek.

„Raději se už sbal,“ vyzval ji drsně. „Ať už půjdeš kamkoli, sem se hned tak nevrátíš.“

„Já vím.“

Laurel se otočila k odchodu, ale pak se ještě ohlédla přes rameno na velkého muže, který se opíral o její pracovní stůl a měl na sobě polovinu jakéhosi moderního brnění. Cruz Rowan byl ten poslední, kterým by chtěla být přitahována, ale stalo se a Laurel byla dostatečně poctivá sama k sobě, aby si to přiznala.

„Tamhle v mrazničce je pytlík s ledem,“ ukázala mu Laurel.

„Myslíš, že potřebuju zchladit?“

„Možná by to ocenilo tvoje žebro.“ Cruz se usmál: „Díky, zlato.“

Laurel většinou nesnášela něžná oslovení ze strany mužů. Ale pokud je doprovázel takový úsměv, jaký jí věnoval Cruz, líbila se jí. Hodně.

Ztrácím soudnost, říkala si. Ale nejsem si jistá, jestli tady pomůže rozum. Cruz si vzal z mrazničky led a Laurel si zatím balila nástroje, které se ve zmatku válely na pracovním stole. Nepamatovala si, kdy si naposledy udělala ve svých věcech takový nepořádek, ale muselo to být.

Když zasouvala jednotlivé nástroje do poutek koženého pouzdra, cítila se jako ve snu. Kromě pouzdra uložila do kožené kabely i krabici s kameny.

Pak Laurel přitáhla kožené přezky a kabelu zavřela. Přehodila si její popruh přes rameno.

Když se vrátila ke Cruzovi, překvapilo ji, že se dokázal obléct bez její pomoci.

„Budu pryč déle než týden?“ zeptala se.

Cruz si právě zapínal knoflíky košile. Vzhlédl k Laurel.

„Než se najde vejce?“

„Ano.“

„Jestli se to protáhne přes týden, vymáchá si náš klient čumák v pěkně peprné omáčce. Běž si vzít pár věcí. Už nemáme čas.“

„Jsem připravená.“

Cruzovy oči se zúžily. „Jen tohle si bereš? A co oblečení?“

„Na cestu přes hory nepotřebuju rezervní oblečení.“

„A co budeš dělat potom?“

„Něco už vymyslím.“

Cruz o tom nepochyboval.

Laurel ale nevěděla, že on už něco vymyslel za ni.

A byl větší a silnější.

Claire Tothová stáhla z královsky široké postele přehoz, načechrala si polštář a svlékla se. Asi za půl hodiny jí hotelová služba přinese pozdní večeři. Swann může být zpátky každou chvíli. Nechtěla ztrácet čas, protože byla ještě rozpálená.

Když Swann vstoupil do hotelového pokoje, držel pod paží krabici s vejcem. Tothová ležela v posteli podepřená třemi polštáři. Její tělo zahalovala lehká pokrývka, ale jeden bok a plná prsa si nechala rafinovaně nezakryté. Na pozadí bělostného ložního prádla vypadala její kůže jako leštěné dřevo.

Swann se usmál, otočil se a odměřenými pohyby zajistil bezpečnostní zámek dveří. Pak znovu pohlédl na Tothovou. Dotkl se jejích tuhých bradavek a měl pocit, že se na ni musí vrhnout a rozdat si to s ní, až bude křičet rozkoší.

„Netrvalo to moc dlouho,“ utrousila Tothová.

„Nechtěl jsem, abys začala beze mě.“

Mandlové oči Tothové, černé jako noc, jasné a inteligentní, se zaměřily na balíček. Udělala mu místo vedle sebe.

„Ukaž mi to,“ vyzvala ho.

Swann položil na postel čtyřhrannou dřevěnou krabici a posadil se. Nadzvedl víko, odložil je stranou a vyndal vejce.

„Pojď sem,“ řekl.

Tothová se posadila a nahnula se blíž. Přehoz z ní pomalu sklouzl a spadl jí do klína.

Swann uchopil vejce do dlaní, jako by držel ženský prs.

„Pěkné, že?“ zeptal se hlubokým hlasem.

„Pěkné? Je to hloupé. Proč se párali s tím zdobením na povrchu? Vždyť to důležité je uvnitř.“

Swann se zasmál. Volnou ruku jí vsunul mezi ňadra a pak ji nechal sklouznout do jejího klína.

„Stejně se dá ohodnotit i žena,“ popíchl ji.

Tothová se taky zasmála a rozevřela klín. Swann se jí dostal mezi stehna a začal rukou rytmicky pohybovat. Ve druhé ruce držel vejce a v jeho lesklém povrchu sledoval její odraz.

„Ukaž mi to,“ zašeptala. „Ukaž, jak to funguje.“

Její hlas zněl naléhavě a zastřeně. Swann se najednou rozpálil. Miloval se s ženami všech ras a typů na celém světě. Tothová však byla jedinečná. Částečně za to mohlo její nádherné tělo. Částečně vychytralost a úskočnost. Velký podíl však měla její plíživě vyzývavá sexualita. Její orgasmus ho přiváděl k šílenství. Nemohl na něj ani pomyslet. Stejně působil on na ni.

Swann lehce a dráždivě hladil palcem chladný povrch vejce. Palec druhé ruky hladil mnohem teplejší místo. Pomalým pohybem posunoval zlatý drátek, který měl uvést do chodu mechanický systém vejce.

Tothová vydala hrdelní sten.

„Otevři to, kruci,“ vyzvala ho drsně.

„Klid.“

„Do hajzlu s klidem.“

Swann se zasmál a hladil vejce i ženu a obě střídavě pozoroval. Tothovou udržoval na hranici těsně před vyvrcholením. Najednou dokončil pohyb zlatého drátku, ozvalo se jemné cvaknutí a horní polovina vejce se částečně oddělila od spodní části. Z dutiny vejce se pomalu vynořil temný, krásně opracovaný rubín.

Tothová vykřikla a zachvěla se. Vůně jejího těla byla mnohem dráždivější než kterýkoli vzácný parfém.

Swann obdivoval rubín i ženu, oběma stejně uchvácen.

„Ty jsi pěkný bastard,“ promluvila chraptivě Tothová. „Jsi jediný chlap, který mě vzruší vynalézavostí stejně jako svým nádobíčkem.“

„A ty jsi jediná žena, která potřebuje obojí.“

Tothová se pomalu položila na záda. Swannova ruka setrvala mezi jejími stehny. Viděla, že je vzrušený. Usmála se plnými rty.

„Jakou myslíš, že má cenu?“ zeptala se. „Pět miliónů? Dvacet?“

Tothová se dívala na rubín, jako by z něho chtěla vyčíst nějakou tajnou zprávu, kterou v sobě ukrýval.

„Tenhle poník nás zaveze, kamkoli budeme chtít,“ promluvila. „Teď už potřebujeme jen uzdu. Kde je?“

„Přijde. Klid.“

Tothová se ozvala netrpělivým zamručením. Nehtem ukazováčku přejela po chladném a hladkém povrchu vejce. „Kdy?“ trvala na svém. „Až budu připravený.“

V jediném okamžiku vytrhla Tothová Swannovu ruku ze svého klína, posadila se a zakryla se pokrývkou.

„Myslela jsem, že máš všechno, co potřebuješ, lásko,“ zamumlala opovržlivě. „Chceš přece odjet dnes v noci, zařídil jsi to tak.“ Swann věděl, že Tothová dělá, co může. Ale bylo to jako vědět o přitažlivosti země – přestože víme, jak funguje, nezměníme ji. Dole je pořád dole. On byl stále vzrušený a ona připravená a oba to věděli.

„Odpočiň si, lásko,“ řekl. „Nebudu cestovat se zavazadlem plným kabelů a s počítačem.“

Sáhl na přehoz, který ji zahaloval.

„Ale já můžu tu pitomost uvést do chodu během dvou hodin... když budu chtít. Potřebujeme jenom rychlou a anonymní finanční částku, kterou nám pošle Hudson. Pak můžeme vyrazit.“

Tothová se na Swanna dívala s kamennou tváří. Bradavky jí pod jeho rukama neztuhly.

„Nějak jsi ochladla, ne?“ zeptal se.

Divoce se usmál a začal je třít mezi prsty.

Ale nedosáhl kýženého výsledku. Tothová na něm visela bezvýrazným pohledem, přestože se snažil s rostoucím zájmem. Dráždění přerůstalo v bolestivé trestání, ale výraz Tothové se nezměnil.

Swann se záhadně usmál, povolil bolestivé sevření a vrátil se zpět k dráždění.

„Dnes nechceš bolest?“ zeptal se.

Tothová se na něho jen dívala.

„Jednou padneš do rukou chlapa, který tě znásilní jen proto, aby tě viděl křičet a krvácet,“ řekl.

„Takového už jsem dávno potkala,“ odpověděla Tothová neurčitě.

Swanna její odpověď nepřekvapila.

„Tam, odkud pocházím, byly takové věci na denním pořádku. Už tenkrát jsem se naučila odpoutat mysl od přítomnosti.“

„Mě neoblaťneš, rozumíš? Jestli poteče krev, tak nás obou.“

„Já vím. Jen jsem tě chtěla trochu povzbudit ke spolupráci.“

Zatímco Tothová mluvila, vracel se do ní život. Projevilo se to na jejích vztyčených bradavkách.

Swann se prudce nadechl, protože jeho tělo divoce zareagovalo. Žena, která se dovedla tak silně ovládat, ho perverzně přitahovala. Tothová měla pravdu, kdyby si byl jist každou její reakcí, brzy by ho začala nudit.

„Jak bych mohl ztratit zájem o tohle?“ mumlal Swann a znovu útočil rukou na její klín. „Než tě napadne, co udělat s tím teploušem Novikovem, trochu si užijem.“

Tothová se mírně usmívala a nechala Swanna dělat, co se mu zlíbí. Zatím promýšlela další kroky.

Velmi rychle zjistila, že je velice obtížné nepropadnout Swannovi úplně. Ještě nikdy nebyla tak divoká a rozpálená, nikdy neměla tak blízko ke ztrátě sebeovládání. Hrozba smrti na ni působila jako droga.

Tothová si položila ruku na Swannovo stehno. Pak ruku posunula a uchopila jeho úd. Začala ho rytmicky třít.

„Alex není teplouš v pravém smyslu slova,“ řekla zastřeným hlasem. „Má rád malé chlapce, velké chlapce, dívky nebo díry v plotě. Ale hlavně touží po moci.“

„Stejně jako ty,“ napadl ji Swann. „Chceš moc politickou, sexuální, fyzickou. Jen to tě žene vpřed.“

Tothová se zasmála svým hrdelním smíchem a rozevěřela stehna, jen aby mu ukázala svoji důvěru v to, že jí neublíží.

„Víš to jistě, lásko?“

„Proklatě jistě, brouku. To se mi na tobě líbí. Kdy se setkáš s Hudsonem?“

„Co jsi, můj pasák?“

„Cokoli chceš.“

„To by ses musel víc snažit,“ odsekla.

Swann se zasmál a stáleji dráždil. Tothová věděla, že by ho měla potrestat další vlnou chladu. Věděla to, ale nedokázala se k němu přinutit. Dnes večer ne. Takovou noc se Swannem už neprožije. Chtěla si to pořádně užít.

„Zítř ráno,“ odpověděla mu na předchozí otázku.

„Bude mít ty prachy?“

„Zařídil to líp. Ty kecy, které Alex nechal otisknout, budou jako dynamit. Je tam všechno o první dohodě mezi Hudsonovou petrochemickou společností a sovětskou státní mocí.“

„Staré zprávy,“ houkl Swann. Stiskl ji a odměnou mu byl její vášnivý sten. „To už nikoho nezajímá.“

Tothová zavřela oči a užívala si zkušených pohybů muže, který věděl, jak to má nejraději – balanc mezi potěšením a bolestí.

„Bude to zajímat všechny,“ pokračovala přerývaně. „Je tam vyčerpávající popis celého způsobu, jakým Hudson

International dodávala tajné technologie do továrny na výrobu nervového plynu do Libye. Hudson neví, že Rusové to zjistili.“

„Měla bys být opatrnější,“ reagoval Swann. „Je starý a jeho srdce nemusí vydržet takový šok.“

Tothová široce otevřela oči.

„Není tak starý. Je ještě dost potentní.“

„Muselas použít nějaké svoje triky?“

„Nemusela. Byl bez kalhot dřív, než jsem se stačila vzpamatovat.“

Swann se zasmál.

„Je mi ho skoro líto,“ prohlásil. „Postaví se mu asi zase za týden.“

„Postavil se mu za pět minut,“ opravila ho Tothová a opovržlivě ohrnula rty. „Zajímavé.“

„Během posledních deseti let absolvoval několikrát hormonální léčbu v Rumunsku.“

„Je to prý dost bolestivé.“

„Jo. A návykové jako heroin. Čím déle to bereš, tím víc toho potřebuješ.“

„Nádhera,“ poznamenal Swann drsně.

„Snažím se přijít na to, jak použít tuhle informaci proti němu.“

„Určitě myslíš na vydírání, že?“ řekl Swann. „To z tebe udělalo výbornou novinářku.“

„Veřejná hra na hubičky nezaručuje skutečnou moc. Skutečná moc je v tom, že darebák jako Hudson se bojí, že můžeš otisknout jeho tajemství. Proskočí deset tisíc obručí, aby se tomu vyhnul. Legrace přichází až tehdy, když se obruče vyrobí příliš těsné.“

„Tohle jsi udělala s tím chlapíkem, který otravuje moji dceru? Vyrobila jsi mu obruče a navlékla ho do nich?“

Tothová vrhla na Swanna pohled zpod přimhouřených víček. Poprvé ji napadlo, jestli ji nepodezřívá z toho, co provedla.

Swann pozoroval svoje prsty a v jeho obličejí bylo patrné silné vzrušení.

Tothová se usmála a prohnula se, aby mu připomněla, jaké by to bylo, kdyby najednou skončili. Odměnil ji seknutím nehtu, což jí způsobilo nebyvalou rozkoš.

„Cruz Rowan byl poctivý a neoblomný blb,“ zamumlala nevrle Tothová mezi krátkými výdechy. „Měl jen spolupracovat s Alexem a o nic jiného se nestarat. Sověti nechtěli Rowana zničit. Chtěli ho využít.“

„Chytré. Dobře umístěný federální agent, muž hluboko v srdci americké protiteroristické organizace. Dobrý šťouch.“

„Tos vystihl, lásko. Rowan by pro nás byl mnohem cennější v té roli než okamžitý a krátkodobý úspěch, který přinesl můj článek.“

Swann se naklonil a položil vzácnými kameny osazené vejce mezi velká prsa Tothové.

„Podrž to na chvíli,“ řekl. „Teď budu potřebovat obě ruce.“

„Na co?“

„Uvidíš.“

Swann rychle poklekl mezi její nohy a ručejí vsunul pod plné boky a pevně je sevřel.

„Ještě nikdy jsi nebyla tak rozdivočená,“ pochvaloval si.

Pomalu vstupoval do jejího těla. Tothová věděla, že takovou nebezpečnou sexuální zkušenost zažívá poprvé: vyslovila ortel smrti nad jedinou dcerou vraha a ve stejné chvíli, kdy měla být dívka

zbavena života, nabídla vrahovi svoje tělo. Zažívala černou omamující hrůzu. To se může stát jen jednou.

Tothová se snažila ovládnout, ale už bylo pozdě. Swann měl pravdu. Ještě nikdy se jí nestalo, že by takhle ztratila kontrolu. Dosáhla vrcholu ve chvíli, kdy ji poprvé divoce kousl.

„Ne,“ řekl Cruz a odváděl Laurel z garáže. „Znají číslo a typ tvého auta. Pojedeme mým nájemným vozem.“

Hodil Laurel klíčky. Ačkoli ji předem neupozornil, šikovně je chytila.

„Dobrý reflex,“ pochválil ji.

Byla to nadlouho poslední větička, kterou ji obdařil. Během jízdy vytěsnil Laurel ze své mysli. Už se jí věnoval mnohem víc, než měl původně v úmyslu.

Sáhl do přihrádky na rukavice a vytáhl odtud přenosný telefon. Jeho první spojení směřovalo k Risk Ltd.

Protože tento malý telefon neměl dekodér ani utajovač hovorů, mohl být odposloucháván. Každé jeho slovo mohl slyšet jen trochu šikovný technik, který dokázal surfovat po telefonních linkách.

Kdyby zájem toho člověka byl profesionální, mohl by se vybavit počítačem a nahrávat všechny hovory, které obsahovaly klíčová slova. Takto pracovala CIA i FBI při vyhledávání stop.

Kdyby měl Cruz komplexnější zprávu nebo víc času, mohl počkat až do letadla. Tamější telefon byl vybaven prvotřídním utajovačem hovorů. Ale každá minuta byla drahá.

„Tady John Smith Druhý,“ ohlásil se.

„Ohavné počasí,“ zněla odpověď. „Záleží na tom, kde jste. Já tu mám hezky.“

„Co pro vás můžeme udělat?“

„Dal jsem guvernérovi adresu,“ pokračoval Cruz. „Potřebuju úklid.“

„Pomůžete nám?“

„Ne.“

„Bude tam někdo jiný?“

„Pokud vím, ne, ale je to profesionální práce.“

„O jak velký úklid půjde?“

„Nějaké harampádí, zbytky kovů. Pak se tam můžete poflakovat a vyprovodit každého, kdo se objeví.“

„Máte něco zničeno?“

„Nic velkého,“ řekl Cruz. „Ještě něco?“

„Řekněte lidem, ať se oblečou do černého.“

„Do černého. Dobře.“

Cruz zavěsil a vytřukal další sérii čísel. Začal mluvit okamžitě po spojení linky.

„Tady je Červená dvojka, běžím bos a běžím rychle. Za prvé: Julie, alfa, Michal, Indie, echo. Za druhé: Sierra, whisky, alfa, nula, nula. Podívat se na záznam Služby. A kopat. Umí se schovat. Při osobním kontaktu se oblečte do černého. Někoho čeká.“

Cruz ukončil hovor, vytřukal další čísla a zprávu zopakoval a navíc požádal o kontrolu záznamu u FBI.

Další tři hovory směřovaly na legitimní vládní místa, kde mohl být zaměstnán Jamie Swann. Když začal Cruz operovat na mezinárodních linkách, bylo číslic víc za sebou a Laurel poznala, že kontaktuje zdroje Risk Limited nasazené na různých místech světa.

Otupěle řídila a poslouchala hovory vedené ve třech jazycích. Jedním z nich mohla být ruština. Rychle rozluštila mezinárodní radiový kód Julie, alfa, Michal, Indie, echo atd., který obsahoval písmena jména jejího otce.

Laurel to neudivilo, protože věděla, že Cruz půjde po jejím otci. Ale zneklidnil ji strohý příkaz na konci každého hovoru: Oblečte se do černého. Někoho čeká.

Laurel by ráda věděla, jestli se moderní brnění, ochranný trikot, vyrábí i v> jiné barvě. Čím víc na to myslela, tím víc pochybovala.

Cruz zavěsil, pootočil se na sedadle, zašklebil se a zase se otočil zpět. Pak si sáhl na břicho a vylovil pytlík s ledem, který vzal z Laureliny mrazničky. Tenký a ohebný sáček byl ještě pořádně zmrzlý. Zřejmě obsahoval jinou tekutinu než vodu.

„Rád bych věděl, jestli Gillie má něco takového?“ mumlal si pro sebe. „Čertovská věcička.“

Laurel se na něho podívala. Cruz nemluvil k ní. Vlastně na ni skoro zapomněl.

Přemýšlela o tom, jak často asi má někdo příležitost vozit raněného, vlastně zasaženého Cruze a poslouchat bezpočet jeho telefonních hovorů s bezpočtem špiónů rozmístěných po celém světě.

Laurel věděla, že se to muselo stát víckrát, protože si všimla jizev na Cruzově těle. Myšlenka na to, že byl někdy zraněný, jí působila bolest. Její pocit nebyl vysvětlitelný rozumem, ale byl pravdivý.

A při pomýšlení na možnost, že by Cruze někdo zranil v budoucnu, jí naskakovala husí kůže. Najednou nemohla snést fakt, že jí Cruz zachránil život. Stěží se ubránila nutkání pohladit ho po tvářích a něžně přejít prsty jeho řasy a rty. Toužila cítit živoucí teplo jeho dechu na svých rukou.

Pak si vzpomněla na Cruzovu ruku, která nesla stopy dávného zranění.

Má můj otec také jizvy? ptala se v duchu Laurel a zírala na černý asfalt silnice. Proto se s ním matka nakonec rozvedla? Byla už unavená z čekání na to, až ho jednou někdo zabije?

Na její otázky neexistovaly odpovědi. Nikdy neměla možnost se něco dozvědět, protože matka o Jamiem Swannovi a o svých manželských problémech odmítala mluvit. Ani Swann nemluvil o své ženě jinak než s nostalgií.

Laurel na chvíli odvrátila oči od silnice a mrkla na muže sedícího za ní. Ve slabém světle linoucím se z přístrojové desky vypadal Cruz zamyšleně. Byl mírně sehnutý, asi ho bolelo zlomené žebro, ale rysy v jeho obličeji neprozrazovaly bolest, spíš soustředění. Inteligence planula v jeho obličeji jako laser.

Laurel věděla, že ona sama je také schopna podobně se koncentrovat, zejména když navrhuje nový šperk. Ale nikdy nepotkala jinou lidskou bytost s podobnou schopností uvolnit stav ducha a žít v centru svého snění, bez vnímání času, žít teď.

Ráda by věděla, jaký je Cruz, když odloží ostražitost a uvolní se. Jestli to vůbec umí. Muž s jeho profesí si jen jednou dovolí krátkého

šlofíka a už se neprobudí. Nikdy. Život na hraně musí obsahovat neustálou ostražitost, která znemožňuje oddech a uvolnění.

Stejně jako život jejího otce s jeho širokým úsměvem a přivřenýma očima.

Z telefonu se ozvaly rušivé zvuky. Cruz vytůkal další číslo. Laurel znala trochu španělsky, takže pochytila část hovoru.

Zase do černého.

Cruz ukončil konverzaci a opřel se. Povzdechl si, což mohla být známka uvolnění nebo únavy. „Co tvoje žebro?“ zeptala se Laurel. „Ještě je mám.“

„Nepomohl by ti aspirin? Mám ho v peněžence.“ Cruz se zatřásl a zaklel.

„Dík. Nemůže uškodit,“ odpověděl. „Nemohla bys sáhnout pod vedlejší sedadlo? Je tam někde voda.“

Laurel držela volant jednou rukou a druhou zašátrala pod sedadlem vedle řidiče a vytáhla odtud láhev s vodou. Přestože chvíli řídila v nepohodlné pozici, vedla auto rovně.

„Díky,“ řekl Cruz.

Vzal si láhev a našel v Laurelině peněžence aspirin. Polkl pár pilulek a zapil je. Pak se opřel o sedadlo a pustil na sebe okýnkem trochu nočního vzduchu.

„Je ti líp?“ zeptala se tiše Laurel.

„Necítím se jak po dvou skotských, ale jde to.“

„Skotská, jo? Já mám ráda víno. A po dlouhém pracovním dnu si dám i brandy.“

Cruz se usmál.

Pak otočil hlavu a pozoroval Laurel, jak řídí. Potěšené sledoval hru světél na její pěkné tváři. Měla oči jako kočka, skoro zlaté, a její řasy vrhaly při každém pohybu hlavy dlouhý stín. Světlo zdůrazňovalo její vysoké lícní kosti a plné rty.

Ruce měla jemné, ale volant svíraly pevně.

Pokud si Laurel všimla, že ji pozoruje, nedala se vyvést z míry. Řídila šikovně a se zručností. Pozorně, ale bez jakékoli nervozity sledovala ubíhající silnici, hlídala zrcátka, rychlost a zatáčky s bravurou dobrého řidiče.

„Řídíš velice dobře,“ vysekl jí poklonu Cruz.

Laurel se pousmála., Jsi překvapený?“
„Většina žen by mě během takové cesty otloukla o všechny stěny auta.“
„I většina mužů,“ podotkla suše.
Cruz se rozesmál, mírně se zkroutil a zase pohlédl na Laurel.
„Řídit tě naučil taky otec?“ zeptal se. „Taky?“
„Naučil tě střílet, ne?“
„Ano. Ale řídit jsem se naučila sama. Před několika lety jsem se přihlásila do kurzu.“
„Závodní jízdy?“
Laurel otočila hlavu: „Prostě jsem chtěla dobře řídit.“
„Proč?“
Laurel rychle pohlédla na Cruze. Bylo to poprvé, co se na něho podívala během jízdy zpříma. Mimo jiné se v kurzu naučila, že se může bavit se spolujezdcem, aniž se na něho dívá.
Ale tak člověk nevidí reakce druhého. Cruz vypadal stále stejně: soustředěný, pevný, inteligentní, zaujatý.
„Nemám ráda pocit, že něco nezvládnou,“ odpověděla Laurel a zadívala se zpět na silnici. „Co kdybych teď chtěl řídit?“
„Záleželo by na tom, jak dobře to ovládáš. Nemám ráda rychlou jízdu, byť s dobrým řidičem. Proto jsem šla do kurzu, aby se mi zostřily reflexy. Tam jsem se taky naučila, jak poznat svoje vlastní limity, i auta a cesty.“
„Další podivín posedlý sebekontrolou, co?“ zeptal se Cruz.
„Jako ty?“ smečovala.
„Já vám přednost slovu sebeovládání.“
„To většina takových podivínů.“
Cruz beze slova ukázal na odbočku doleva. Laurel se na nic neptala a odbočila.
„Takže ty máš ráda sebeovládání,“ začal. „Proto žiješ sama?“
„Je to oklika, jak se dozvědět, proč v mém životě není žádný muž?“
„Proč? Ne. Ale kdyby byl, dovedl by si poradit s tím, čemu teď musíš čelit?“
„Co když si dovedu poradit sama?“

„Muž, který je připravený a cvičený na boj muže proti muži, je lepší než stejně trénovaná žena.“

„Už jsi slyšel něco o vyrovnávací?“ zeptala se Laurel.

„Co když ho špatní chlapi mají taky?“

„A co když ne?“

„Mohla bys na to vsadit život?“ nedal pokoj Cruz. „Byla bys schopná zvítězit v zápasu se mnou, i kdybys měla výcvik?“

„Nebud' absurdní.“

„Já ne. Ty.“

„Starám se o sebe od šestnácti,“ odpověděla Laurel nasupeně.

„Ale nikdy jsi nebyla v podobné situaci.“

Cruz ukázal na další odbočku. Jakmile Laurel zatočila, uviděli před sebou světla malého letiště.

„Zahni doleva k chodníku,“ požádal Cruz Laurel.

Silnice vedla otevřenou bránou ke stanovišti taxíků. V dálce si Laurel všimla obrysů výkonného letadla. Byl to solidní stroj. Cokoli Risk Limited podnikala, bylo ziskové.

„Zajed k letadlu,“ řekl Cruz.

Laurel zastavila u letadla, ale motor nechala běžet.

Cruz seděl bez pohnutí.

„Chci, abys šla se mnou,“ prohlásil.

„Co když nebudu chtít?“

Cruz sklopil černé řasy. Jeho oči se změnily v úzké štěrby, které svítily v tmavém obličejí.

„Pak si budu myslet, že jsi úplný blázen, který hazarduje se životem, a zachovám se podle toho.“

„To jest?“

„Jsi dost inteligentní, aby sis to dovedla spočítat.“

Motory letadla se rozběhly. U schůdků se objevila tmavovlasá žena v padnoucí uniformě. Kontrola před letem skončila, stroj byl připraven k odletu. Zbývalo už jen naložit pasažéry.

„Letadlo s veškerým komfortem,“ podotkla Laurel. „Zajímavé.“

„A ty budeš o mně říkat, že jsem opožděný,“ odsekl Cruz. „Ona je pilot.“

„Zásah. Co tvoje žebra?“ , Jsou na místě.“

„Určitě myslíš na to, jak mě neseš křičící a kopající do letadla.“

„Nejsi daleko od pravdy.“

„To se vsadím. Ale můžu tě ujistit, že jsem sedm let dělala **tae kwan**.“

Cruz zvedl obočí. „Žena mnoha tváří.“

„A všechny jsou nezávislé.“

Laurel zatáhla brzdu, vypnula motor a sáhla za sebe pro kabelu. Pak se otočila ke Cruzovi, který ji pozoroval očima lesknoucíma se jako led v měsíčním světle.

„Myslela jsem, že spěcháš,“ oslovila ho.

„To jo. Ale nebudu spěchat, mám-li jít sám.“

„Půjdu s tebou.“

„Děkuj u.“

Cruz vztáhl ruku a něžně přejel prstem po Laurelině horním rtu. Jemný a teplý dotek jejího dechu v něm probudil touhu, která svojí silou zatlačila bolest v hrudi.

Věděl, že by to neměl dělat, ale nedokázal se přemoci a zajel jí prsty do vlasů. Netušil, jestli si ji k sobě přitáhl, nebo jestli ona sama se k němu naklonila. Cítil jen teplo jejích rtů a dechu, čistého a sladkého jako noc. Přitiskl své rty na její ještě jednou, ale pak ji rychle pustil.

„Vymiňuji si právo jít domů, kdykoli budu chtít,“ zašeptala Laurel.

„To stačí,“ řekl Cruz. Pak tiše dodal: „Zatím.“

Když vystoupili, propletl Cruz svoje prsty s jejími a jemně je stiskl.

„Postarám se o tebe,“ slíbil prostě.

„Já vím. Ale proto s tebou nejdu.“

Cruz se díval do Laureliny tváře. Pomalu, aby měla čas uhnout, se sklonil k jejím rtům. Tentokrát ji políbil prudčeji a intimněji. Naklonila se k němu a políbila ho se stejnou náruživostí.

Připadalo jim, že stojí v místě, kam uhodil blesk. Cruz cítil obrovský žár. Se zasténáním si Laurel přitiskl pravou rukou blíž k sobě, aby pocítila, jak na něho zapůsobila její blízkost. Laurel se vydral z hrdla chraptivý zvuk, který mohl znamenat jak překvapení, tak ocenění. Čekal, že se odtáhne. Ale ona to neudělala. Naopak se k

němu přivinula ještě těsněji, aby mu naznačila, že má stejné pocity jako on.

Cruz se najednou napřímil. Vedl Laurel do letadla a tlumeně nadával sám sobě. Jediným kontaktem s Laurel porušil všechna profesionální pravidla. Něžným políbením porušil všechna svoje osobní předsevzetí. Fakt, že ona po něm touží stejně silně jako on po ní, mu připadal neuvěřitelný.

Cruz se zakymácel, protože se přihlásila bolest v žebrech.

„Vezmi nás domů,“ přikázal ženě, která pilotovala letadlo. „Rychle.“

Dveře letadla se zavřely. Cruz a Laurel se posadili na sedadla proti sobě a motory se rozeřvaly při poslední kontrole. O několik sekund později se letadlo dalo do pohybu po ranveji. Po chvíli se rychle a hladce odlepili od země.

Během startu spolu Cruz s Laurel neprohodili ani slovo.

„Zajímavé,“ promluvila Laurel.

„Starat se o lidi je naše práce.“

„Já jsem si tě nenajala.“

„Na tom nezáleží,“ namítl Cruz.

„Co když se rozhodnu odejít?“

„Zabráníme tomu.“

Cruz se naklonil, dotkl se vypínače a ztlumil světlo.

Laurel si po chvíli uvědomila, že není naladěná na svádění. Pozoroval krajinu pod nimi, místy ozářenou měsícem a místy tonoucí v ostře ohraničeném stínu. Jeho oči prozkoumávaly tmavý povrch jako laser.

Laurel se dívala ze svého okénka a netušila, co může Cruz vidět tak fascinujícího ve změti měsíčního světla a stínu.

„Kam letíme?“ zeptala se po chvíli.

„Jestli jsi tak dobrá v geologii jako v gemologii (***nauka o drahých horninách, pozn. překi***), mohla bys poznat ten rozeklaný hřbet pod námi,“ odpověděl Cruz.

„Kde?“

„Vidíš tu linii, která kříží pohoří asi v polovině?“ Laurel napínala oči, ale měsíční světlo bylo klamné. Ale za chvíli hřbet uviděla.

„Tamhle?“ zeptala se a ukázala na táhlý hřbet.

„Ano.“

„Co je to?“

„San Andreas. Je to nejdokonalejší ukázka dislokace neboli přesmyku v západní Americe. Chystám se, že jednou se tam asi tak na měsíc utábořím a projdu si to.“

„Zemětřesení, rachot a valící se kameny,“ poznamenala suše Laurel.

Cruz se zasmál, bez ohledu na bolavé žebro.

„Poletíme podél přesmyku San Andreas přímo na jih a pak do pouště,“ informoval ji. „Přesmyk se dál větví směrem na západ k místu nazývanému Anza-Borego.“

„Ty jsi bývalý geolog?“

„Ne. Ale líbí se mi zkoumat chaos, kterým nás obdařila matka příroda.“

Na chvíli zavládlo ticho. Laurel pozorovala obrovský přesmyk, který se táhl pod nimi. Sem tam mrkla na Cruze, ale ten nespouštěl oči ze zemského povrchu. Sledoval ho se stejnou intenzitou, s níž vyřídil vrahy v její pracovně.

Laurel také fascinovala země, ale z jiného důvodu. Líbily se jí nádherné barvy kamenů, které vydávala a které ona dokázala přetvářet ve vzácné šperky.

Laurel se pomalu opřela. Už se nedívala dolů. Místo toho pozorovala muže, který seděl proti ní. Díval se na zem a viděl chaos a drsný potenciál země. Byl cvičený k drsnosti. Provázela ho po větší část jeho života.

Ale přesto se nestal chladným automatem, bezcitným vrahem. Byl inteligentní, neklidný a nebezpečně vnímavý. Byl také schopen překvapivé něžnosti. Kombinace jeho síly, chytrosti a jemnosti byla neobvyklá a zároveň ošidná.

Mě určitě ošidil, připustila si Laurel tiše. Sedím v tomhle letadle spíš kvůli němu než z jakéhokoli jiného důvodu. To moc nesvědčí o mé inteligenci, ale je to tak.

Cruz vzhlédl, jako by tušil Laurelin citový zmatek.

„Nedělej si starosti,“ přerušil ticho. „Rozhodla ses dobře. Na to si můžeš vsadit.“

„Už jsem to udělala.“

Vsadila svůj život.

Bylo něco po půlnoci, ale v galeriích Hudsonova muzea vládl čilý ruch. Kurátoři a dělníci pobíhali pod různými typy osvětlení, rychle přemísťovali vitríny a instalovali obrazy na bílé stěny. Jediným klidným člověkem uprostřed chaosu byl Damon Hudson.

„Mám chuť celou výstavu zrušit,“ prohlásil Hudson trpce.

Alex Novikov se dál nevzrušeně věnoval své práci.

„To by bylo nad rámec vaší pravomoci,“ odpověděl Hudsonovi.

„Ne. Raději ji povzneseme až na vrchol. To bude lepší.“

Novikov se mírně sehnul a prohlížel si blyštivý stříbrný stolní servis od Fabergého, který zrovna aranžoval asistent kurátora.

„Tohle harampádí nemůže být rozmístěno včas,“ namítl Hudson.

Novikov si ho však nevšímal. Naklonil hezkou hlavu a hodnotil efekt instalovaných předmětů. S Hudsonem přišel do styku už několikrát, jak ve Státech, tak v Rusku. Opovrhoval tímto arogantním průmyslníkem, ale byl natolik pragmatický, že mu nedal své pocity najevo.

„Černý samet,“ radil asistentovi. „Tady v Los Angeles určitě nebude problém sehnat skutečně černý samet. Tenhle podklad dodává exponátům nažloutlý nádech. Potřebujeme něco v barvě moskevské noci.“

„Je úterý...“ začal Hudson.

„Teprve,“ přerušil ho Novikov chladně.

„... což znamená, že i kdyby se nám podařilo dát výstavu dohromady do čtvrtka, nebude expozice odpovídat mým požadavkům. Chci prvotřídní světovou show, a ne rychlou jehlou spíchnutou podívanou, připomínající vietnamskou tržnici.“

Novikov mu konečně věnoval svůj pohled. Povytláhl světlé obočí do překvapených oblouků.

„Nebojte se, pane Hudson. Výstava bude velkolepá. Máme moře času.“

Hudson pohlédl do Novikovy perfektně modelované herecké tváře. Neměl homosexuály v lásce, ale z neobvyklých důvodů. Pohlížel na ně jako na soky. V instinktivní rovině se domníval, že pouze jeho genitál by měl být aktivní všude a kdykoli.

„Mám sto chutí kopnout vás i s celým tím putovním krámem do prdele,“ vyštěkl Hudson. „Začínám věřit, že všichni Rusové jsou lháři a podvodníci.“

„Máte nějaký důvod k takovému šovinistickému výpadu?“

Hudson se podíval na závěs z rudého sametu, který kdysi pokrýval stěnu malé kaple v Petrohradě. Ted' se nacházel v plastickém obalu na jižní stěně galerie.

„Vaši soukmenovci ztratili poslední smysl pro loajalitu,“ pustil se do něho kousavě Hudson.

„Proč? Jen proto, že nová Ruská federativní republika odmítla vaši první nabídku výměnou za čest konat výstavu?“

Hudson na něho mlčky hleděl.

„Jistě je vám známo, jak nákladná je instalace mezinárodních výstav,“ řekl prostě Novikov. „Při vaší snaze stát se hlavním patronem umění v Los Angeles jste jich určitě dost sponzoroval.“

Na Hudsonově bledé tváři se objevily červené skvrny.

„Nezesměšňujte mě,“ varoval Novikova. „Jde-li o umění, jsem velkomyslný. Už jsem se porval se silnějšími muži, než jste vy.“

Novikov se usilovně snažil udržet svůj vztek na uzdě. Snášel Hudsonův hněv a projevy arogance už celou hodinu jen proto, že čekal, až se průmyslník zapomene a odhalí něco o svém podílu na zmizení Rubínového překvapení.

Novikov věděl, že Hudson sloužil dlouhé roky ve prospěch sovětských zájmů a tím vlastně sobě. Hudson byl potencionálně podezřelý z toho, že odhalil pravou hodnotu Rubínového překvapení a ukradl je.

Ale Hudson neřekl zatím nic, co by svědčilo o jeho vině.

„Já nikoho nezesměšňuji,“ namítl Novikov chladně. „Ale jsem vlastenec. Nerad poslouchám takové útoky na Matičku Rus od kohokoli a nesnesu je ani od bohatého kapitalisty Damona Hudsona.“

Červeň Hudsonových tváří potemněla.

„Mnoho let jsem byl přítelem ruského lidu,“ prohlásil Hudson. „Někdy mě tohle přátelství stálo dost, jak osobně, tak profesionálně. Věnoval jsem milióny dolarů z vlastních peněz na různé ruské projekty, včetně tří miliónů dolarů za tuhle výstavu!“

Novikov si Hudsona přeměřil. Zdálo se mu, že je pěkně rozčilený. Oči mu svítily, tváře hořely a jeho úzké šedivé obočí tvořilo jednolitou linku. Novikov vyčkával a uvažoval, má-li Hudsona dál zkoušet, jestli ví o Rubínovém překvapení.

„Příkladné,“ zamumlal. „Samozřejmě vím, že jste za podporu ruského lidu obdržel značné kompenzace.“

„Tahle podpora mě stála víc, než lze vyjádřit penězi,“ posteskl si hořce Hudson. „A co dostávám za své celoživotní přátelství a oběti?“

Nežli se Novikov zmohl na odpověď, Hudson se otočil kolem své osy a rozhodil ruce v teatrálním gestu.

„Mám odfláknutou sbírku ikon a oltářních obrazů, pár dóz na cigarety, několik pláten okrajových socialistických realistů a hromadu propagačních plakátů druhořadých stalinistů.“

Hudson se otočil a díval se výhružně na Novikova.

„Kde je Fabergé?“ uhodil na něho.

Novikov se na něho pozorně zadíval. Každý normální člověk by se zmínce o Fabergém vyhnul, kdyby si byl vědom svého podílu na krádeži. Ale Hudson nebyl normální člověk. Jeho otázka nedokazovala vůbec nic.

„Fabergého jsme vybalili a umístili podle dohody,“ zareagoval Novikov. „Rozhlédněte se pozorněji.“

„Nemyslím to haraburdí! Kde jsou císařská vejce? Chci je mít tady, na očích. Musí je vidět zástupci tisku!“

„Proč jsou ta vejce tak důležitá?“ zeptal se ledabyle Novikov. „Japonský kulturní tisk jim věnoval pramalou pozornost. Odmítl je jako přeplácené a označil je za podřadné.“

Hudson mávl rukou. „Japonci si myslí, že cenný kulturní předmět musí být starý nejméně tisíc let,“ odsekl. „Američané jsou bystřejší. Dokážeme rozpoznat umění a krásu a nezáleží nám na stáří.“

„Pozoruhodné,“ zamumlal Novikov.

„Poslouchajte, vy kašpare, slíbil jsem nejvýznamnějším kritikům z New York Times a Los Angeles Times z jiných důležitých médií předběžné setkání na středu.“

„Americký umělecký tisk se dostane ke korytu docela spontánně,“ odpověděl suše Novikov. „Nemusíte s ním zacházet, jako by byl bůhvíjak důležitý.“

Hudson se vztyčil v celé své výšce a přistoupil k drobnému kurátorovi jako patriarcha, který vystoupil ze Starého zákona.

„Tato výstava je pro mě nadmíru důležitá,“ obořil se na něho drsně. „Zejména teď, kdy ta děvka Tothová čmouchá kolem a snaží se mě znemožnit vytahováním starých záležitostí.“

Novikovi se podařilo jen s největším úsilím zdržet se reakce při zmínce o Claire Tothové.

„Fabergé přitáhne pozornost,“ vyjel Hudson. „Císařská vejce jsou to nejdůležitější, co dostane výstavu – a moje muzeum – na první stránky novin. Takže je vybalte, miláčku, a udělejte to hned!“

„Fabergého vejce teď prohlíží specialisté. Kontrolují, zda se během přepravy nějak neporušila,“ chlácholil ho Novikov.

Hudson však nebyl spokojen.

„Kde jsou?“ naléhal.

„Dáme je na místo, až bude výstava kompletní. Do té doby budou zajištěná – jak říkáte – pod zámkem.“

„Ukažte mi ta zpropadená vejce!“

Novikov se tvářil chlácholivě a laskavě, ale pod touto maskou klel jako pohan. Připravil si pro podobnou chvíli přesvědčivou historku, ale doufal, že ji nebude muset použít.

„Vejce budou na místě dnes odpoledne,“ řekl Novikov.

Hudson zavrčel: „Všechna?“

„Kromě jednoho,“ přiznal Novikov s mávnutím ruky. „Utrpělo malé poškození.“

„Které?“

„Jeden z mladších kurátorů se s ním musel vrátit do Moskvy, kde bude opraveno a během osmačtyřiceti hodin bude vráceno.“

„Tisk tady bude za třicet hodin. Které vejce chybí?“

Novikov si povzdychl: „Rubínové překvapení.“

„Moskva?“ zařval Hudson. „Říkáte, že to prokleté vejce je v Moskvě?“

Pár Rusů se otočilo a zadívalo se na Hudsona. Jeho zaměstnanci však nereagovali. Znali Hudsonovy nálady a starali se jen o to, aby se jeho hněv nezaměřil na ně.

„Ježíši Kriste!“ zaječel Hudson. „Proč jste mi o tom neřekli? Slíbil jsem těm pisálkům právě tohle – národní poklad. První příležitost vidět v Americe dlouho utajovaný umělecký unikát, majetek samotného cara!“

„Přirozeně, že chceme, aby byl na takovou příležitost v perfektním stavu,“ poznamenal uhlazeně Novikov.

„Tak opravte tu pitomost v Los Angeles!“ řval Hudson. „Na Hill Street je přece dost šikovných klenotníků, kteří umí nejen opravit nějaké staré vejce, ale i vyrobit úplně nové!“

Gapan přistoupil ke svému pánovi. Vypadal jako rozcuchaný proletářský přízrak na párty dekadentních umělců.

Hudson znechuceně zíral na jeho ošklivý zjizvený obličej. Slyšel totiž spekulace svých zaměstnanců o tom, že Novikov a jeho ohavný bodyguard jsou milenci. V každém případě Gapan svého elegantního a půvabného kurátora příkladně střežil.

Novikov pohlédl na Gapana a pak zpět na Hudsona.

„Moskva je jediné místo na světě, kde ještě zůstaly zachovány Fabergého dílny i s nástroji,“ vysvětloval trpělivě Novikov. „Jestli mají na vejci zůstat nějaké stopy po zásahu umělce, měly by pocházet odtud.“

„To je otřesné,“ zaječel Hudson. „Budu informovat ministra kultury a ten vám utrhne koule. Jestli teda nějaké máte!“

„Koule?“ Novikov si teprve po chvíli uvědomil význam slangového výrazu. Zasmál se. „Ach, ano. Ujišťuju vás, že je mám a použít vám je určitě stejně často jako vy!“

Gapan se zachmuřeně zadíval na Novikova.

„Neobtěžujte se kontaktováním ministra,“ dodal Novikov klidně. „Určitě je dost zaměstnán a není třeba obtěžovat ho takovou maličkostí, jako je kousek zlatého filigránu.“

Hudson otevřel ústa.

Novikov mluvil dál: „Součástí téhle výstavy je triapadesát výrobků z Fabergého dílny, z nichž jsme ještě ani jeden nevystavovali na západě. Přece se nenecháte deprimovat tím, že pár hodin bude chybět jeden kousek?“

Hudson chtěl pokračovat v hádce, ale nálada vyvolaná alkoholem a adrenalinem ho přešla. Na okamžik zavřel oči a cítil se unavenější než před zahájením léčebné kúry v Rumunsku.

„Využijte chvílky klidu a podívejte se na svůj projev,“ vmlouval se lichotivě hedvábným hlasem Novikov. „Před středěční tiskovkou budou všechny exponáty na místě.“

Hudson se zahleděl do Novikových neobyčejně světlých očí a země se mu zhoupla pod nohama. Ten jemný hlas ho sexuálně podráždil. Na okamžik zauvažoval, jaké by bylo milování s mužem.

Pokud je Novikov muž. Hudson o tom pudově pochyboval. Žádný muž nemůže být tak krásný a... tak dráždivě okouzlující. Určitě ne pro Hudsona.

Novikov položil ruku na rukáv staršího muže s úsměvem hodným mladony.

„Budete-li si přát, mohl bych vám při návštěvě novinářů pomoci. Provedl bych je výstavou a odhalil bych jim přednosti některých exponátů, které jsou z uměleckého hlediska cennější než rudé vejce.“

Hudson se zhluboka nadechl. Ucítil tak Novikovu jemnou exotickou vůni. Rychle otočil hlavu a chvíli byl zcela zmatený. V duchu si slíbil, že už nebude pít vodku, ať bude zakoušet jakýkoli stres. Už ji prostě nesnáší. Ztrácí pak smysl pro realitu.

A stejně na něho působila Claire Tothová.

Hudson tiše zaklel a pracně ukáznil svoje narušené soustředění.

„Hodně jsem do výstavy investoval,“ řekl.

„Stejně tak ruská strana, příteli,“ ujistil ho Novikov. „Je to skvělé oživení dobrých vztahů mezi národy, které byly příliš dlouho vzájemně odděleny bláznivou ideologií. Je to tak, Gapane?“

Gapan se zadíval někam mezi Novikova a Hudsona a promluvil rusky. Hudson nevěděl, co říká, ale vycítil, že jeho poznámka nebyla lichotivá. Gapan Hudsonovi připadal jako člověk, který neuznává ani Boha, ani Lenina, natož kapitalistu jako je on.

„Ach, Gapane,“ oslovil Novikov Rusa a potřásl hlavou. „Má-li nové Rusko přežít, potřebuje přátele. Proto ti byl povolen tento přátelský výlet. Přátelé se nedají koupit. Ty si musíme získat.“

Gapan se tvářil znuděně.

„Nevšímejte si ho,“ vyzval Hudsona Novikov. „Má – jak se to řekne – kocouřinu?“

„Myslíte kocovinu,“ opravil ho Hudson. „Ano, kocovinu.“

Novikov jemně, pátravě stiskl Hudsonův biceps.

„Měl byste si odpočinout, příteli,“ zašeptal. „Budete potřebovat veškerou svoji obvyklou mužnou sílu. Tahle výstava je ruský dar ostatnímu světu, vyjádření naší touhy žít v harmonii se všemi národy.“

„A vydělat prachy,“ dodal suše Hudson.

„Ale jistěže,“ usmál se Novikov. „Vy musíte nejlépe ze všech chápat naše finanční problémy. Samozřejmě že několik set tisíc dolarů nepředstavuje pro muže vašeho formátu příliš velkou obět.“

„Vaše vláda ode mě požadovala za výstavu tři milióny a vy to víte.“

„Jistě.“ Novikov ladtě pokrčil rameny. „Ale pro vás to není příliš mnoho, že? Jste tak velmi, velmi bohatý.“

„Je ruská lakota nějak limitována? Teď, když jste opustili svoje socialistické ideje?“ dotazoval se Hudson.

Novikov naklonil hlavu mírně na stranu a upřeně se zadíval na Hudsona.

„Máte-li dojem, že vaše výdaje na výstavu byly přemrštěné, pokusím se přimluvit u ministra,“ nabídl Novikov. „Vaše přátelství je cenné.“

„Skutečně?“ Hudson se zahleděl na Novikova. „Tak proč si mě tak důkladně šacujete?“

Nastala chvilka ticha, do níž zazníval jen pracovní ruch v pozadí.

„Nevím, jste-li součástí toho vyděračského plánu, nebo ne,“ promluvil nakonec Hudson. „Až se to dozvím, dám vám vědět. Mezitím mi sežeňte to vejce!“

Hudson se otočil a odešel.

Novikov se za ním díval, jak kráčí mramorovou chodbou k vysokým obloukovým dveřím z ebenu do svého monumentálního soukromého apartmá.

„Gapane,“ řekl tiše Novikov.

„Ano.“

„Okamžitě najdi tu mrchu Tothovou. Chci s ní mluvit.“

Laurel se probudila v naprosté tmě. Byla úplně dezorientovaná a ještě ospalá, ale snažila se vzpomenout si, kde je.

Vzduch v malé ložnici byl svěží a chladný. Laurel měla na sobě jemnou bavlněnou košili a lehkou přikrývku. Netušila, jak dlouho mohla spát. V místnosti nebyly hodiny. Čas jí připomínalo jen bílé světlo, pronikající škvírou mezi těžkými závěsy.

Chvíli se zabývala pozorováním zbloudilého paprsku. Projevoval značnou intenzitu, jako by ho někdo vysílal přes křišťálový hranol.

Světlo pouště.

Laurel si začala pomalu vybavovat střípky vzpomínek z minulé noci. Chladné bílé měsíční světlo ozařovalo strohou krajinu obklopenou kamenitými horami, mezi nimiž se táhly písečné duny. Viděla je, když letadlo Risk Limited dosedlo na soukromou přistávací dráhu při úpatí pohoří Santa Rosa.

Risk Limited.

Cruz Rowan.

Otec a Rubínové překvapení.

Vzpomínky jí pomalu vyvstávaly před očima a společně s nimi se vynořil pocit naléhavosti, který ji přinutil prudce se posadit. Srdce jí divoce tlouklo, když jí v uších zazněly ozvěny včerejších výstřelů. Znovu jasně pocítila chlad cementové podlahy v okamžiku, kdy ji Cruz zalehl a chránil ji svým tělem. Pak si vzpomněla na příjemný pocit, když jí přejížděl prstem po rtech, a nakonec na horký a dychtivý polibek.

Rychlým pohybem shodila Laurel pokrývku a vyskočila z postele. Bosýma nohama se dotkla chladivých a hladkých dlaždic podlahy.

„Lepší než podlaha v mé pracovně,“ pomyslela si.

Srdce jí stále bilo na poplach. Částečně strachem a částečně z jiného důvodu.

„Ráda bych věděla, jestli Risk Limited může chránit bláznivou ženskou před svedením mužem, jako je Cruz Rowan?“ ptala se sama sebe. „Asi ne. Na světě není mnoho mužů jako Cruz, takže si nikdo nemohl zařídit živnost na ochranu žen zasažených kouzlem mužské osobnosti. To je zlé. Musím se vzpamatovat. Rozpolcená země brzy padne do rukou nepřítele a rozpolcená žena brzy padne do postele. Nebo do osidel lásky.“

Zvuk vlastního hlasu Laurel poděsil.

„Ne,“ řekla. „Takhle ne. Tak to nepůjde. Žádné Jablko nepadá daleko od stromu‘ se nebude opakovat.“

Laurel rychle přešla k oknu a rozhrnula závěsy. Slunce se vrhlo do pokoje jako jiskřivý žlutobílý vodopád. Laurel chvíli mžourala, aby nebývalému jasu přivykla. Po chvíli se jí před očima objevila suchá kamenitá krajina zalitá oslepujícím jasnem.

Nebylo tady moc k vidění. Kromě několika roztroušených budov a makadamové dráhy, připomínající mrtvého černého hada ztuhlého na slunci, byla poušť pustá. Laurel se ocitla sama v neznámé zemi.

Zaťala ruce do závěsů a snažila se pochopit, co ji přimělo důvěřovat Cruzovi natolik, že s ním šla do tohoto opuštěného místa.

„Byla jsem v nebezpečí,“ šeptala tiše Laurel.

„Ale byla to vůbec pravda?“ namítla najednou sama sobě.

Opět v duchu slyšela výstřely, cítila trhnutí Cruzova těla, když ho zasáhly kulky, původně určené pro ni.

„Dobrá,“ řekla si. „Byla jsem ohrožená, ale teď jsem v bezpečí. Musím najít způsob, jak informovat otce, ale nesmím na něho navést Cruze. Ale jak?“

Tato otázka ji trápila už před usnutím. V minulosti, pokud se takovou otázkou vůbec zabývala, si myslela, že přenosný telefon nelze vystopovat.

Po minulé noci o tom pochybovala. Navíc musela předpokládat že, každý telefon v Risk Limited je napojený na rekordér, ne-li na přímý odposlech.

Laurel se nešťastně dívala na telefon stojící na nočním stolku.

„Tak blízko, a přece tak daleko,“ zašeptala.

Najednou ji něco napadlo. Často se jí stávalo, že problém, který ji trápil před spaním, vyřešila po probuzení. Podívala se do bloku s telefonními čísly. Tři, dva, šest, čtyři, tři, sedm.

Zvedla sluchátko, vytukala číslo otcova pageru, počkala, až zazní signál, vytukala číslo, které našla v bloku, a rychle zavěsila. Celá akce netrvala déle než třicet sekund.

Modlila se, aby jí čin vyšel. Pak se začala poohlížet po nějakém oblečení. Nikde neviděla nic, co by připomínalo oděv. Měla na sobě jen tenkou světle zelenou noční košili, kterou našla minulou noc v ustlané posteli.

Vešla do koupelny. Uviděla tam tenký bavlněný župan, který patřil ke košili. Stáhla župan z věšáku a přehodila si ho přes ramena. Svázala si ho v pase šňůrou a zamířila do chladné haly. Rozhlédla se a vydala se směrem, odkud se linulo světlo.

V osvětlené místnosti seděla u stolu robustní žena s lesklými černými vlasy a pletí barvy pálené hlíny. Podlahu velkého pokoje tvořily terakotové dlaždice. Celá místnost nesla stopy nákladného, ale co do zdobnosti střidmého jihozápadního stylu. Nábytek určitě nepocházel ze sériové výroby. Indiánské rohože, spletené zřejmě před devadesáti lety, neobsahovaly ani pastelově růžovou, ani jásavou tyrkysovou barvu.

„Dobré ráno, slečno Swannová,“ vesele oslovila žena Laurel. „Jsem Grace Mendozová. Pracuji pro paní vel vyslankyni. Spala jste dobře?“

„Ano, děkuji. Kde jsou moje šaty?“

„V sušičce. Za chvíli budou připraveny. Zatím byste si mohla dát snídani, nebo spíš oběd.“

Laurel vykulila oči. „Kolik je hodin?“

„Skoro jedenáct. Cruz říkal, ať vás necháme pořádně vyspat. Říkal, že jste měla těžkou noc.“

„Částečně,“ odpověděla Laurel upjatě. „Kde je pan Rowan? Potřebuji s ním hned mluvit.“

Mendezová se pobaveně zadívala na Laurel v noční košili a v županu. Ale její přání nekomentovala.

„Potkala jsem ho, když šel s hlavním seržantem Gillespiem do tělocvičny.“

Laurel si vzpomněla, jak ji Cruz žádal, aby ho svezla autem, protože jeho zranění mu znemožňuje řízení.

„Do tělocvičny?“ zeptala se nevěřicně.

„Chodí tam každý den, když je tady.“

„Dokonce i tehdy, když má zlomené žebro?“

„Cruz se léčí rychle.“

Záblesk pobavenosti v očích Mendozové se nesetkal u Laurel s pochopením.

„Rychle?“ podotkla ironicky Laurel. „Ten muž je chodící zázrak. Kde je tělocvična? Nemůžu se dočkat, až uvidím ten skutečný div přírody.“

„Najdete ho tamhle v té budově pod starými pepřovníky,“ ukázala jí Mendozová, „ale nechcete si nejdřív dát sklenku pomerančového džusu a šálek kávy? Cruz se za chvíli vrátí.“

Laurel neodpověděla. Rychle prošla dveřmi a zamířila do tělocvičny.

Mendezová sáhla po telefonním sluchátku a vytukala číslo Cassandry Redpathové.

Cestička vedoucí k tělocvičně tonula ve stínu, ale Laurel přesto cítila strašné horko. Sama plála vztekem, který podřýval veškerou předchozí důvěru ke Cruze Rowanovi.

A taky touhu, přiznala si naštvaně. Nezapomeň na to. Pěkně tě oblafnul.

Tělocvičnu tvořila betonová kostka bez oken. Byla navržena tak, aby odrážela co nejvíc paprsků pouštního slunce. Laurel prošla těžkými dveřmi. Zůstala stát, aby si oči zvykly na relativně temnou místnost.

Nejdřív se jí zdálo, že v chodbě budovy je ticho. Pak uslyšela hlasitý přerývaný dech.

„No pojd', ty černý kyklope. Podíváme se, co sneseš.“

Laurel poznala hlas Cruze Rowana. Nebylo možno poznat, je-li v jeho hlase bolest.

Laurel se nedočkavě hrnula chodbou k jedné z místností.

„Jsi pomalý, bledá tváři. Moc a moc pomalý. Kde je tvoje rychlost? Zapomněl jsi ji v letadle? Nebo mě jenom zkoušíš?“

Hlas jevil stopy oxfordské angličtiny trochu změkčené skotským přízvukem s příměsí nářečí amerického západu. Laurel nahlédla okénkem do cvičebny.

Uviděla Cruze, oblečeného do černé haleny džudistů a volných kalhot. Byl bos. Kroužil kolem vysokého svalnatého muže velmi tmavé pleti. Oba soupeři na sobě viseli očima jako kobry.

Laurel si uvědomila, že hlavní seržant je tmavý od narození, a ne vlivem pouštního slunce. Tvar jeho očí, nosu a úst, stejně jako zabarvení kůže svědčily o spojení dvou ras.

Gillespie Cruze převyšoval. Jeho vyholená hlava se leskla potem. Pohyboval se s lehkostí a silou profesionálního atleta. Také byl bos. Zaujímal postoj, který mu dovoľoval útočit všemi směry, aniž ztratil rovnováhu.

Oba muži byli natolik zaujati soubojem, že si Laurel nevšimli. Pozorovala je se směsicí zlosti a obdivu. Ještě nikdy neviděla zápasit tak silné a přitom ladně se pohybující muže.

„Jsi slaboučký,“ popichoval Gillespie Cruze, „měl bys to zabalit.“

Hlavní seržant se najednou začal pohybovat opačným směrem.

„Zatraceně,“ zaklel znechuceně Cruz. „Proč nevyhodiš blinkr?“

Jako by Gillespie chtěl potvrdit jeho slova, rychle uskočil dozadu, otočil se na jedné napjaté noze a druhou uštědřil Cruzovi rychlý úder do levé části hrudníku.

Cruz úderu odolal a okamžitě zaútočil. Oběma rukama chytil Gillespieho za nohu a rychleji trhnul nahoru. Hlavní seržant brilantně zkoordinoval svoje pohyby a zůstal stát.

Ale Laurel měla oči jen pro Cruze. Pro Cruze, který nakonec stodesetikilového seržanta jediným šikovým pohybem povalil na zem. Pro Cruze, který jí zachránil život a který ji políbil, jako by byla první a poslední žena na světě.

Cruze, který jí systematicky lhal. Vezla ho na letiště, protože jí řekl, že má velké bolesti a nemůže řídit. Dokonce souhlasil s tím, že nebude chtít, aby nastoupila do letadla.

Laurel zalistovala ve vzpomínkách. Přestože sedm let trénovala bojové umění, v zápase s Cruzem by neobstála ani pár sekund. Ale

co ji opravdu jitřilo, byl fakt, že ji prokoukl natolik, aby věděl, že kdyby ji popadl a křičící a kopající přenesl do letadla, neodzbrojil by ji tak snadno, jako když použil polibku.

Muži kroužili kolem sebe a zkoušeli jeden druhého s potěšením, kterému rozumí zase jen muži.

Laurel otevřela skleněné dveře do cvičebny. Ani jeden z přítomných si jí nevšiml.

„A co teď, starouši?“ zeptal se ironicky Cruz.

„Myslím, že ti to rychle vrátím,“ odpověděl Gillespie. „Uvidíme, jak dlouho vydržíš vzdorovat, chlapečku.“

„Jak dlouho budu muset.“

„Dobře,“ ozvala se ode dveří Laurel. „Teď už nemusím cítit vinu za kulky, které jsi za mě schytl.“

Cruz strnul a díval se na Laurel. Rychle uvažoval. Letmý pohled na ni mu sdělil, že ať vymyslí cokoli, nebude to stačit, aby Laurel uchlácholil.

„Klid,“ začal rychle. „Ty ani nevíš, jak...“

„Nech toho,“ řekla rozhodně Laurel. „Poznala jsem, že sis ze mě dělal blázny jen tak pro potěšení. Jsem hloupá, že...“

„Zlato, kdybys jen...“

„... jsem si s tebou taky nezahrála. Ale tak už to chodí s poctivostí. Baví se vždycky jen jeden.“

„Laurel, já jsem...“ Nenechala ho domluvit.

„Odcházím z tohoto místa, šifrovaně nazvaného alfa, Sierra, alfa,“ oznámila mu Laurel ledově.

Cruz zamrkal. Je bystrá. Pochopila leccos z jeho telefonátů.

Laurel se otočila ke Gillespiemu.

„Máte pravdu,“ prohlásila, „Cruz je dnes pomalý. Já odjíždím.“

„Ne,“ zarazil ji ostře Cruz.

Gillespie se podíval z Laurel na Cruze.

„Ano,“ odsekla Laurel, aniž se na Cruze podívala.

„Říkala jsi...“ začal znovu Cruz, ale byl okamžitě přerušen.

„Předpokládám, že tvůj úkol by byl snadnější, kdybych byla hloupá, pomalá a manipulovatelná, ale to se nestane,“ vyhrkla.

Gillespie musel skrývat úsměv.

„Zavolej pilota nebo šoféra, já jedu.“

„Ne,“ opakoval Cruz.

Mnohem tišeji nesouhlasil také Gillespie. „To by nebylo moudré, slečno Swannová.“

„Takže v tomhle jsi mi taky lhal. Já jsem vězeň!“ vykřikla Laurel.

„Jste vážený host,“ opravil ji Gillespie.

„To není pravda. Blázen nemůže být vážený.“ Vrhla na Cruze zničující pohled. „Myslel sis, že ti pomůžu najít mého otce.“

„Laurel, drahoušku, já...“

„Zadrž dech, až zčernáš, drahoušku. To je barva, která ti sluší!“

Laurel se otočila a vyšla z cvičebny. Oba muži by se cítili lépe, kdyby práskla dveřmi, ale ona to neudělala.

Gillespie i Cruz se vrhli k telefonu. Cruz byl rychlejší.

Laurel si nevšímala oslnivého světla, ozařujícího hlavní budovu. Mendozová stále seděla za stolem a pracovala. Laureliny tváře hořely vztekem. Vypadala, jako by se opalovala pod pouštním sluncem.

„Paní velvyslankyně si s vámi přeje mluvit,“ oznámila Mendozová. „Čeká vás ve studovně.“

„Nechci ji vyrušovat,“ ozvala se chladně Laurel a otočila se.

„Nebudete ji vyrušovat. Nejbližší město je odtud asi padesát kilometrů,“ řekla Mendozová, jako by se jí Laurel ptala.

„Padesát kilometrů?“ Laurel strnula.

„Plánujete-li si procházku, počkejte do večera.“

Laurel otevřela ústa, ale nevyřkla ani slovo.

„Jsem z indiánského kmene Soboba,“ pokračovala klidně Mendozová. „Náš kmen už přes pět set let křižuje zdejší krajinu v zimě v létě. Nikoho z nás by nenapadlo vydat se pouští ani pět kilometrů, natož padesát.“

Laurel se zhluboka nadechla a pokoušela se zvládnout paniku, která ji zachvátila.

„Popovídejte si s paní velvyslankyní,“ doporučila jí Mendozová.

„Je velmi moudrá a poradí vám, jak vyřešit váš problém.“

„Kde je prádelna?“ zeptala se nasupeně Laurel.

„Dolů halou, třetí dveře vlevo.“

Laurel se vydala udaným směrem.

„Opravdu byste se měla stavit za velvyslankyní,“ zavolala za ní Mendozová.

Laurel pokračovala v chůzi. Její jemná košile a župan se za ní zvedaly a zase klesaly jako zlomená křídla.

Z laciného tlampače se linuly slabé zvuky balalajky Letní mlha připomněla Damonu Hudsonovi moskevský opar. Chodníky zaplňovaly zavalité ženy v levných domácích šatech. Na lavičkách v parku posedávali zarputile vyhlížející starci, kouřili a slova cedili jen koutky úst, jako by se obávali, že někdo může odposlouchávat jejich běžnou denní konverzaci. Hyde Park v západní části Los Angeles za horkého letního dne velmi připomínal sad v Gorkách.

Hudson to nenáviděl. Ačkoli provedl křížácké tažení proti své lásce k Sovětskému svazu a k jeho lidem, pravda byla složitější. Miloval jejich systém, ale mrzutými lidmi pohrdal.

I po sedmdesáti letech sovětských reforem a vlády bolševiků považoval Hudson Rusy za zatrpklé, páchnoucí a pověřivé. Milióny jich zemřely ve Velké vlastenecké válce proti Hitlerovi. Na jejich mrtvých tělech se vršily další hromady mrtvol z gulagů a táborů smrti, zbudovaných v Bělorusku a na Sibiři.

Navzdory těmto obětem se lidé v Rusku změnili velmi nepatrně. Hudson si připomněl tuto nešťastnou pravdu vždycky, když navštívil emigrantskou komunitu v západním Los Angeles. Proto se tomuto místu obyčejně vyhýbal.

Dnes si však povolil výjimku. Davinian bude ve svém prostředí přístupnější než kdekoli jinde. Klenotník se stal na stará kolena sentimentální. Vzáyval Matičku Rus podobným způsobem, jakým ostatní starci vzývají slunce.

Hudson si přál, aby Daviniana obklopovalo při jejich poslední schůzce co nejpříjemnější prostředí.

Klenotník seděl tiše pod povadlým keřem. Svou plešatou lebkou a kostnatými končetinami připomínal malého smutného ptáka. Na

očí měl dioptrické sluneční brýle s kovovými obroučkami, ale stejně Hudsona hned nepoznal.

„Daviniane,“ oslovil ho tiše Hudson.

„Ach, Damone,“ promluvil starý klenotník, otáčeje se po hlase. „Nečekal jsem, že přijdeš odtamtud. Neviděl jsem tvoji limuzínu.“

„Přišel jsem pěšky.“

„Pěšky?“ Davinian udiveně zakroutil hlavou. „Za chvíli budeš pěstovat jogging, abys omládl.“

„Tady máš ledový čaj. Nesu ti ho z Crimeanovy restaurace.“

Hudson mluvil a zároveň šátral v papírovém sáčku. Našel plastický kelímek s čajem a podal ho Davinianovi. Pak vytáhl další pro sebe.

„Citrónový?“ zeptal se Davinian a naklonil hlavu na stranu.

„Dva citrónové, jako vždycky,“ potvrdil Hudson. Otevřel svůj kelímek a napil se. Pak usedl na lavičku. „Děkuji ti,“ řekl Davinian a pozvedl kelímek. „Je opravdu horko.“

Tiše se napil tmavého hořkého čaje a pozoroval svého souseda, který si užíval slunce, zastínovaného pohybujícími se listy.

„Mám rád tohle místo,“ promluvil Davinian. „Připomíná mi moje rodiště. Myslím, že si budu muset zajet do Moskvy a podívat se, jak se změnila.“

„Byl jsem tam minulý měsíc,“ prohodil se smíchem Hudson. „Změnila se mnohem méně, než by sis přál.“

„Možná ve společnosti, v níž se pohybuješ ty. Koryto zůstalo stejné a největší svině žere první.“ Davinian se znovu napil čaje a vzdychl. „Ale tam dole, kde jsem žil já, je to odlišné, velmi odlišné.“

„Opravdu?“ zeptal se neutrálně Hudson.

„Generálové zůstali na místech, ale lidé, kteří bývali mými kolegy – plukovníci, majori a kapitáni – ti všichni odešli. Všichni.“*

„Má to znamenat, že nedokázal nic zjistit?“

Davinian pokrčil vyhublými rameny. „Zjistil jsem málo, velice málo,“ odpověděl Davinian. „Je to celá generace mužů, dobrých, schopných, kteří byli mými soudruhy, a teď jsou ze hry. Zbavili je moci, jako by se z nich najednou stali staří senilové.“

„Ušetři mě svých patetických výlevů,“ houkl Hudson. „Já jsem na rozdíl od nich stále ještě ve hře. Potřebuju veškeré informace, které jsou k dispozici.“

Davinian zastavil Hudsonovu netrpělivost vztyčením kostnaté ruky. Napil se čaje, jako by ho jeho zájem nevzrušoval.

„Získal jsem nějaké informace o ženě jménem Tothová,“ promluvil pak líně. „Je to tak, jak jsi čekal. Několikrát pracovala pro Moskvu. Většinou šířila zprávy, které Moskva potřebovala vypustit do světa.“

„Jaké zprávy?“

„Různé. Její první příležitost přišla, když byla velmi mladá. Ještě studovala. Bylo to během olympiády v Los Angeles.“

„Rusové ji tenkrát bojkotovali.“ Davinian přikývl.

„Druhé ředitelství poslalo výhružné dopisy nějakým černým africkým delegátům,“ pokračoval Davinian. „Mělo to vypadat, že jsou od Kukluxklanu. Byl to malý pokus zastrašit organizátory olympijských her.“

„Primitivní.“

„Přímé metody často zabírají. Ale olympijské úřady dopisy objevily a ztopily. Všechno by šlo k šípku, kdyby někdo nepředal kopie tvé slečně Tothové. Ta je otiskla ve školních novinách a udělal z celé akce mezinárodní záležitost.“

Davinian se vyčkávavě zahleděl na Hudsona. „To mi nepomůže,“ řekl Hudson chladně. „To je stará historie.“

„Trochu později měla Tothová obrovský úspěch s publikováním příběhu agenta FBI. Tahle historka jí vynesla reputaci národem slavené novinářky.“

„Nevybavuju si žádný takový příběh.“

„Jistě si vzpomeneš. Speciální tým FBI zabil dva teroristy, kteří drželi jihoafrického konzula jako rukojmí tady, v Beverly Hills. K jejich zabití došlo ke konci vyjednávání. Všude byly instalovány televizní kamery.“

Hudson si vzpomněl. Udržoval přátelské styky s jihoafrickým diplomatem, který nahradil konzula. Diplomat pomáhal Hudsonovi s mezinárodním obchodováním v oblasti uhelných a plynofikačních technologií ve své domovině.

„Vzpomínám si,“ řekl Hudson. „Co to má společného s Tothovou?“

„Ona zdiskreditovala v očích veřejnosti agenta FBI, který střílel. Média ho představila jako hrdinu, ale pak vyšlo najevo, že mladí teroristé se chtěli po propuštění konzula vzdát.“

„Pokračuj.“

„Objevila se jen narážka, nic víc, že agent Rowan mohl učinit zadosť neformální spravedlnosti a mohl s teroristy zacházet mírněji. Tlak nabyl na síle, když Los Angeles Times uveřejnily fotografii agenta na neonacistickém shromáždění.“

Hudson si Daviniana upřeně prohlížel a při tom popíjel čaj. Starý klenotník se pohnul, jako by mu nebylo zrovna dobře. Napil se čaje a pak se zahleděl na kelímek, jako by se rozhodoval, má-li vypít všechno.

„Copak, nechutná ti?“ zeptal se Hudson. „Nechceš můj?“

„Ne, díky.“

Davinian se napil ještě jednou, jen ze slušnosti.

„Byla ta fotografie falešná?“

„Samozřejmě. Dostala ji od nás.“

„Agresivní reportéři se většinou nestarají o prameny svých informací.“

Davinian spolkl námitku.

„Věděla, odkud ta fotografie je. Věděla, že je to lež. Pořádili jsme ji o šest měsíců dřív, když byl agent Rowan nasazený v neonacistickém hnutí jako pátrač. Nikdy se sám ze své vůle neúčastnil neonacistických setkání.“

„FBI to jistě věděla taky.“

„Tahle akce ještě nebyla skončena. Proto nemohli říct pravdu. Všechno by se prozradilo včetně dalších informátorů. Agentu pranýřovali a on nakonec zostuzený rezignoval.“

„Takže?“

„Takže Tothová získala několik významných novinářských ocenění. Ta fotka jí zajistila národní slávu spravedlivé pronásledovatelky zabijáků. Neohlíží se zpátky. Využívali jsme ji dál.“

„Pak jsem měl pravdu,“ řekl Hudson tvrdě. „Tví staří kolegové mě chtějí vydírat.“ Davinian otočil hlavu.

„To ti nemůžu říct,“ prohlásil starý klenotník. „Lidé, s nimiž jsem mluvil, jsou všichni mimo. Mohla proběhnout nějaká operace, jíž se ta žena účastnila, ale moji přátelé by byli poslední, kteří by se o tom dozvěděli.“

Hudson zasyčel mezi zuby: „Musím si být jistý, příteli. Toje všechno?“

„Ještě něco se mi podařilo zjistit. Nová vláda vyměnila celý aparát. Moje staré kontakty se nekonečně nudí. Jeden z nich by se mnou ještě mluvil, kdybych nezavěsil.“

„Ty jen zvedneš telefon a zavoláš do Moskvy?“ zeptal se udiveně Hudson.

„Ale samozřejmě,“ přitakal Davinian. „Americký telefonní a telegrafní satelit je účinný.“

„Je to nebezpečné. Může tě kdokoli odposlouchávat.“

„Pracoval jsem s těmi lidmi desítky let. Stačí pár slov a rozumíme si. V každém případě moji soudruzi už nemají moc, která by sahala do informací tajné policie.“

„Takže tak je to?“ zeptal se Hudson. „Tothová může a nemusí dostávat informace z Moskvy.“

„Ano.“

„Nic dalšího nevíš?“

„Je mi líto, příteli. Dělal jsem, co jsem mohl. Jsem z té hry unavený.“

„Tak tedy dobrá. Už tě nebudu obtěžovat.“

Hudson se poněkud křivě usmál a zvedl kelímek, aby si s Davinianem přitukli. Pak se oba dlouze napili.

Hudson přes okraj plastického kelímku pozoroval výraz Davinianova obličeje. Byl stále stejně bledý, stejně starý a unavený jako jeho kolegové z náměstí Dzeržinského.

Ale na rozdíl od nich se už nezajímal o hru moci. Proto byl pro Hudsona stejně nebezpečný jako Claire Tothová.

Davinian asi zapomněl na význam svých slov. Zvedl černé brýle a třel si oči. Měl je zarudlé a unavené. Vypadal jako smutná sova.

„Vypadáš strašně,“ řekl Hudson. „Moc o sebe nepečuješ.“

„Necítím se dobře. Jsem na to příliš starý. Dřímám tady na slunci, protože jsem v noci telefonoval do Ruska.“

Zase se poněkud předklonil. Cítil se špatně a nevěděl proč.

„Nezdá se mi, že ses dostatečně snažil dozvědět se, co by Tothová mohla udělat,“ pokračoval Hudson v tématu, „přitom můžeš ztratit stejně jako já.“

Davinian zavrtěl hlavou.

„Promýšlel jsem to, Damone. Nejde o konec světa. Já mám už jen několik let, jestli vůbec. Už se nestarám o to, kdo objeví, co jsem dělal během posledních padesáti let. I kdyby mě zavřeli, nedožil bych se ani konce procesu.“

Divně se usmál a otočil se k Hudsonovi.

„Víš, stárí mě osvobodilo. S tebou je to jinak. Ty budeš žít mnohem déle než já a prožiješ svá léta jako mladý člověk. Určitější objevil pramen mládí. Gratuluji ti.“

Hudson mlčel.

„Jistě pochopíš, že my normální smrtelníci jsme méně zasaženi problémy nesmrtelných nebo skoro nesmrtelných, kteří žijí mezi námi,“ dodal Davinian.

Hudson tiše zakašlal.

„TMže soudruzi tě informovali o mé léčbě,“ utrousil. Davinian se neznatelně zachvěl.

„Věděl jsem o tom celé roky,“ řekl klenotník. „Nebylo to žádné státní tajemství, jen látka pro klepy.“

Podíval se tázavě na Hudsona, aby zjistil, je-li uražený. Ale Hudson se zajímal jen o svůj čaj.

„Možná bys té ženské mohl dát, co chce,“ navrhl Davinian. „Máš dost peněz, aby sis to mohl dovolit.“

„Já nevím, co chce,“ podotkl Hudson nepřítomně. „Nejsem si ani jistý, jestli ona ví, co chce. Nejdřív to vypadalo na peníze, ale pak zase ne. Jako by sama stanovovala pravidla, jimiž se řídí.“

„To nevypadá na Moskvu,“ prohlásil Davinian. „Nevypadá to na nový režim. Ti noví chlapíci vždycky vědí, o co jim jde. Jestli je Claire Tothová nerozhodná, hraje pravděpodobně mimo hřiště. Hod jí kost a doufej, že ti na čas dá pokoj.“

Hudson chvíli mlčel a přemítal. Nakonec se narovnal, jako by už chtěl odejít.

„Co je s tebou, Daviniane?“ zeptal se nenucené. „Co s tebou mám dělat?“

Něco v Hudsonově hlase starého klenotníka polekalo. Brada mu poklesla a jeho oči se pátravě zahleděly přes obroučky brýlí na Hudsona.

Hudson pohled opětoval. Díval se na klenotníka upřeně, jako by v jeho obličeji objevil něco nového.

Davinian cítil podivný chlad, vycházející z hlubin žaludku a šířící se přes kostnaté boky do dolních končetin.

„Co tím myslíš?“ zašeptal Davinian.

„Už jsi zestárl. Jsi moc starý. Ztratil jsi smysl pro hru moci. To skoro sexuální vzrušení, které vychází z poznávání tajemství a jejich použití.“

Hudson si opět lokl čaje a mrkl na Davinianův kelímek, který byl do poloviny prázdný.

„Už si nedáš čaj?“ zeptal se zdvořile Hudson.

Jeho úsměv prohloubil Davinianův pocit chladu. Pocítil náhlou slabost.

„Cos to udělal?“ zašeptal Davinian napjatým hlasem. „Je mi špatně. Tys...“

Jeho slova přerušil náhlý záchvěv chladu. Davinian se zimomřivě přikrčil, jako by chtěl zadržet teplo, pomalu unikající z jeho těla.

„Já?“ zeptal se Hudson. „Nic jsem neudělal.“

Davinianovi se třásla hlava tak silně, až mu spadly brýle.

„Je to tvoje vina,“ pokračoval Hudson. „Jsi prostě moc starý na stres. Měl by ses víc opatrovat. Mohl bych ti zařídit nějaké léčení, jsi přece můj starý přítel.“

Davinian se najednou celý velice silně roztrásl, přestože seděl pod záplavou slunečních paprsků. Ohnul se na stranu až ke kovovému postrannímu opěradlu lavičky. Pak se zkroutil, protože jím zacloumala chladivá bolest, která z jeho těla vyháněla teplo a život.

„Ty jsi netvor,“ šeptal Davinian, jektaje zuby. „Co jsi m-mi to d-dal? Řekni! Mám p-právo vědět, jak umřu!“

Hudson tiše zakroutil hlavou.

„Jestli se budeš chovat tak hloupě,“ začal, „pak budu muset odejít. Nemůžu si dovolit, aby mě někdo viděl se starými senilními Arménci a ruskými židy, tesknícími po domově.“

Davinian se pokusil něco odpovědět, ale nemohl. Sířil se v něm mráz podobný ruské zimě. Jeho křehké umírající tělo se otřásalo v křečích, ale nikoli bolestivých.

Hudson si toho nevšímal a obezřetně se rozhlížel po parku. Nablízku nebyl nikdo, kdo by si všímal dvou mužů sedících na lavičce pod palisandrovým keřem. Podle střihu jejich šatů to mohli být staří přátelé užívající si klidného posezení na slunci.

Hudson se zadíval na Daviniana. Na chvíli pocítil lítost.

„Bolí to, příteli?“ zeptal se tiše. „Říkali mi, že to nebude bolet. Je to můj dárek tobě, bezbolestná smrt. To je víc, než si leckterý stařec může přát.“

Davinian se třásl na konci lavičky. Křeče ho připravily o schopnost mluvit. Jen zatínal zuby a zle se díval na muže, který ho připravoval o život.

Hudson vztáhl paži a dal ji Davinianovi kolem ramen, jako by se s ním loučil. Pak vstal a odkráčel směrem, odkud před chvílí přišel.

Neotočil se ani jednou. Neměl důvod. Davinian byl součástí nedůležité mrtvé minulosti. Hudson přece mířil přímo do živoucí budoucnosti.

Konečně měla Laurel na sobě svoje vlastní šaty. Stála před studovnou a svírala v ruce kouli těžkých dveří. Váhala. Možná měla přece jen nejdřív posnídat. Měla hlad.

„Přestaň to oddalovat,“ napomínala sama sebe. „Co ještě můžeš ztratit? Alespoň jsi slušně oblečená.“

Vzpomínka na hádku s Cruzem ve cvičebně jí vháněla krev do tváří. Bez zaklepání otočila koulí a vešla.

Místnost byla velká, chladná, bez oken. Rozlévalo se jí jasné světlo. Všechny čtyři stěny zdobily krásné kazety se starobylými rukopisy – bud s originály, nebo se zdařilými kopiemi.

Všude kolem se tyčily vysoké regály s knihami v mnoha jazycích – v angličtině, latině, francouzštině, němčině a ruštině, ale Laurel viděla na hřbetech i písmo čínské, japonské, vietnamské nebo korejské. Vybavení studovny připomínalo knihovnu vysokoškolské koleje.

Na jedné stěně visela zespodu osvětlená, počítačem ovladatelná mapa, na níž se ukazoval čas v různých částech světa. Polokoule, kde byl den, byla osvětlená. Tma pokrývala místa, kde právě vládla noc.

Na protější stěně nad cihlovým krbem visel obrovský portrét zarostlého Skota z Vysočiny v černozeleň kostkované sukni. Highlander pohlížel na svět pronikavými zelenými očima. Laurel připadaly plné života.

Velvyslankyně Cassandra Redpathová seděla v rohu místnosti za stolem z višňového dřeva. Na jeho krásně leštěné desce stály tři telefony a ležela tam velká rozevřená kniha, kterou Redpathová právě studovala.

„Jak se máte, slečno Swannová?“ zeptala se velvyslankyně.
„Sb/šela jsem od Cruze, že jste prožila těžký večer.“

Když Laurel přistoupila blíž, všimla si, že oči Cassandry Redpathové se vyznačují stejně pronikavou zelení jako oči skotského pohlavára. Jejich pohled byl možná ještě ostřejší.

„Zvládla jsem to,“ reagovala Laurel chladně, „ale cítím se, jako bych spadla do díry Bílého králíka.“

„Pak já jsem Srdcová dáma,“ usmála se Redpathová.

„Doufám, že ne,“ utrousila Laurel. „Alenka s ní moc dobře nevycházela.“ *(odkazy na román L. Carrola Alenka v říši divů, pozn. překl.)*

Redpathová se zasmála.

„Myslím, že my dvě spolu budeme vycházet dobře,“ řekla starší žena. „Pojďte dál a sedněte si. Popíšu vám svět, do něhož jste se dostala.“

Redpathová kolem sebe šířila stejné fluidum vysoké inteligence a dobroty jako Cruz Rowan. Ale Cruz ji za nepříznivých okolností záměrně ošidil.

Laurel se vydala k jedné z kožených židlí, které stály proti stolu Redpathové. Když se posadila, padl její pohled na velkou koženou knihu. Byla napsaná azbukou. Barevné fotografie zobrazovaly díla Fabergého.

„Máte pozoruhodnou sbírku rukopisů,“ promluvila Laurel. „Předpokládám, že jde o originály.“

„Většinou. Kopie obsahují chyby, ať už se mniši snažili, jak chtěli. Kde to bylo nezbytné, musela jsem sáhnout k ofotografování. Ale takové kopie postrádají dech a sílu minulosti, která se skrývá v originálech.“

„Už jsem se setkala se spoustou muzeálních rukopisů,“ pokračovala Laurel a znovu se rozhlédla kolem sebe, „ale nikdy jich nebylo tolik v rukou jednoho soukromého sběratele.“

„Já nejsem sběratel,“ podotkla Redpathová. „Jsem vědec.“

„Mimo jiné?“

„Zejména.“

„Cruz mě informoval, že jste šéfem Risk Limited,“ řekla Laurel. „Kdy máte čas na výzkum?“

Redpathová si zaklesla prsty do sebe, podložila si jimi bradu a dívala se na Laurel. Dívce připadalo, že ji studuje jako rukopis, jehož jazyk jí není příliš známý.

„Vedu Risk Limited, ale řídím ji v podstatě od stolu,“ promluvila Redpathová. „Cruz a ostatní operátoři dělají práci v terénu většinou úplně samostatně. Sem tam mi zavolají, abych neměla starost. Vybral jsem si je pro jejich iniciativnost, schopnosti a nezávislost. Nepotřebují mě.“

Laurel si vzpomněla, co jí jednou řekl otec, a usmála se. „Když pro vás pracují takoví muži, musíte si připadat, jako byste se snažila uhlídat divoké kočky.“

Redpathová se živě zasmála.

„Přesně tak,“ odpověděla. „Proto se nesnažím je hlídat. Místo toho si užívám své první lásky.“

„Myšlenky,“ zamumlala Laurel a znovu se rozhlížela po místnosti. „Jak se mění a jak zůstávají samy sebou, jako by nám nikdy nepředaly dost nevyslovitelné pravdy, která by nás dokázala uspokojit.“

V inteligentních zelených očích Redpathové se objevil záblesk ocenění. Už chápala, proč vzal Cruz Laurel s sebou, než aby ji nechal někým hlídat v bezejmenném hotelu.

Nebo že ji nepoužil jako návnadu.

„Kdyby všichni moji pracovníci byli jako Cruz,“ prohlásila Redpathová, „neměla bych asi žádné starosti. On je samotář. Je to jeho největší slabost, ale současně i síla.“

„Ať žije Cruz Rowan,“ zamumlala Laurel. „Boží dar vaší detektivní společnosti.“

Oči Redpathové se rozšířily údivem.

„Cruz s vámi špatně zacházel?“ zeptala se.

„Myslíte, jestli harašil, říkal mi bejby a štípal mě do zadku? Ne.“

„To jsem si oddechla,“ řekla suše Redpathová. „Už jsem myslela, že budu muset vztáhnout ruku na svoje kočky.“

Laurel se proti své vůli usmála.

„Co vám tedy Cruz udělal?“ zeptala se Redpathová.

„Nechal mě uvěřit, že je vážně zraněný, že schytl dvě kulky určené pro mě. Tvrdil, že mi zachránil život a že ho za to mám

odvézt na letiště. Pak mi vyhrožoval...“ tu se jí hlas zlomil. Cruz jí ne vyhrožoval. Ne tak docela.

„Řekl mi,“ opravila se Laurel, „že jestli s ním nepůjdu, pomyslí si, že jsem natolik hloupá, že se o sebe nedokážu správně postarat, a že se bude muset zařídit podle situace. Ale já jsem si vybrala sama.“

Laurel se začervenala, když si vzpomněla na svoje bláhové přesvědčení, že ona je jediná, kdo může raněnému Cruzovi pomoci. Nejvíc jí vadilo, že ji natolik prohlédl a nechal ji při tom.

To je žert, pomyslela si Laurel. Já jsem ten hlupák. Neměla jsem nic pod kontrolou od chvíle, kdy Cruz vstoupil do mého domu. Mířila jsem na něho pistolí a on se tvářil, jako by byl do mě blázen.

Ráda by věděla, jestli se Cruzovy sny minulé noci podobaly jejím. Spala neklidně. Stále prožívala chvíli, kdy si Cruz odepjal ochranný trikot a ona uviděla jeho svalnaté tělo a stopy po kulkách. Viděla ho znovu v jeho mužné síle dnes v tělocvičně. Představovala si, jaké by to bylo být v ohnisku jeho laserového pohledu, cítit na sobě jeho laskavé ruce a dívat se na jeho obličej s výrazem potěšení místo bolesti...

Jsi blázen, řekla si hořce. Ten je na hony vzdálený myšlenkám na tebe. Myšlenkám na kteroukoli ženu.

Ale představy, v nichž hrál Cruz hlavní roli, se jí neustále honily hlavou.

„Přestože jsem Cruzovi řekla, že jsem se sedm let věnovala bojovému umění, mohl mě klidně vzít násilím do letadla. On to však neudělal. Ale z toho, co jsem viděla dnes, usuzuji, že by se mnou neměl žádnou práci.“

Redpathová se sice neusmála, ale v koutcích očí jí to hrálo.

„Krátko řečeno, Cruz mi lhal. A já nemám ráda, když mi někdo lže jako malému dítěti. Je to ponižující.“

„Cruz nelhal.“

„Ale určitě mi neřekl celou pravdu. Zejména o svých žebrech.“

„Dnes ráno vypadala docela dobře,“ souhlasila Redpathová.

„Ano, vypadal dobře. Proto poskakuje v tělocvičně s tím krásným černým obrem, který do něho vesele kope. Hádejte, kdo z nich vyhrál?“

Teplý úsměv Redpathová Laurel překvapil.

„Opravdu považujete hlavního seržanta za hezkého muže?“ zeptala se Redpathová. „To mu musím říct. Bude rád.“

„Určitě má zrcadlo,“ suše pronesla Laurel.

„Gillie je pro moderní ženu trochu – dá se říct divokého vzhledu?“

„Některé ženy mají rády nafintěné psíčky.“

„Ale vy mezi ně nepatříte. Jinak byste nešla s Cruzem.“

Nebyla to otázka, takže Laurel neodpověděla.

„Povím vám něco o té králičí díře, v níž jste se ocitla,“ změnila vel vyslankyně téma. „To, že jste se rozhodla následovat Cruze, pramenilo z vaší inteligence a také z vašich citů.“

Redpathová odsunula knihu a pohodlně se opřela.

„Risk Limited vznikla na základě mých zkušeností ve vládní funkci,“ začala. „Ale také na základě mého přesvědčení, že jsme vstoupili do nového věku civilizace. Svět se stal jedinou vesnicí.“

Laurel pohlédla na mapu světa, kde se rýsoval světelný rozdíl mezi dnem a nocí.

„Přesně tak,“ Redpathová sledovala Laurelin pohled. „Aniž bych se zvedla ze židle, můžu mluvit zároveň s New

Yorkem, s Londýnem i s Moskvou a v další místnosti mě bude čekat fax z Hongkongu.“

„Váš účet za telefon musí být vyšší než státní dluh.“

„Mohl by být, kdybychom neměli vlastní komunikační společnost. Ta vyvinula systém satelitních spojení, který mi dovoluje komunikovat s každým z mých operátorů na jakémkoli místě světa, jak dlouho chci.“

„Byla jsem svědkem vašeho rozhovoru s Cruzem při cestě sem,“ odpověděla Laurel. „Velmi efektivní. Slyšela jsem nějaká záhadná slova.“

„Ach ano. Oblečte se do černého. Očekává vás.“

Laurel se zachvěla víčka. I teď ji zbolelo, když slyšela šifrovaný popis svého otce jako nebezpečného vraha.

„Během několika posledních desetiletí se radikálně změnila technologie,“ promluvila Redpathová. „Ne však lidé. Ti, kteří chtějí spíš tvořit než ničit, se denně potýkají se zlem, netečností a ignorancí, které se táhnou celou historií.“

„Marnost nad marnost, všechno je marnost,“ uzavřela Laurel.

„Kazatel,“ **(21. kniha Starého zákona, pozn. překl.)** rychle reagovala Redpathová a přikývla, „víc moudrosti a méně útěchy, než najdete u kteréhokoli jiného filozofa.“

Velvyslankyně se na chvíli zahleděla na svoje ruce. Pak vzdychla a zadívala se na Laurel.

„Civilizace potřebuje muže, jako je Cruz Rowan, muže, kteří jsou schopni násilí a sebeovládání, činů a myšlení. Cruz je jedním z nejvnímavějších a nejhouževnatějších detektivů, jaké znám. Je výborný bodyguard. Má vysokou inteligenci, vynikající reflexy, fyzické schopnosti a odolnost.“

Cruzova postava se opět vynořila v Laurelině mysli. Stísněně se zavrtila na židli. Ještě nikdy se nesetkala s tak přitažlivým mužem.

Nebyla si jista, zda jím chce být přitahována.

„Abych to shrnula,“ sumarizovala Redpathová. „Od všech svých operátorů vyžadují vysokou úroveň fyzické zdatnosti, jak od mužů, tak od žen. Kdybych měla nechat rozhodovat emoce, a nikoli intelekt, byl by na prvním místě hlavní seržant Gillespie.“

Laurel si vybavila černého seržanta a v duchu schválila tuhle volbu. Ten muž byl impozantní.

„Gillespie byl jedním z nejschopnějších operátorů ve speciální letecké službě britské armády,“ řekla Redpathová. „Vychoval ty nejlepší kádry protiteroristického komanda v moderní historii. Tady v Risk Limited je nejmenovaným arbitrem fyzické připravenosti. Jestliže on odmítne dát operátorovi osvědčení, je operátor zproštěn služby, ať si já sama myslím cokoli.“

Laurel si pomalu uvědomovala, v jaké vězí pasti. Měla v úmyslu použít Cruzovy lži jako důvodu k odchodu. Redpathová jí však neustále dokazovala, že její reakce jsou nepatřičné.

„Cruzova zranění byla a jsou skutečná,“ konstatovala Redpathová. „Kulky ho trefily mezi žebra, ovšem přes ochranný trikot. Teď je nacpaný do korzetu, který jsem neviděla od časů mojí babičky. Každé nadechnutí ho bolí jako bodnutí nožem.“

„Nevypadá na to,“ odpověděla Laurel.

„Cruz prodělal před několika lety výcvik ve skrývání pocitů. Naučil se tomu výborně.“

„Po tom, co zabil teroristy?“

„Ano.“

„Řekl mi o tom.“

„Opravdu? To je zvláštní.“

Redpathová se na Laurel pozorně zahleděla. Pak pokračovala.

„S tím zraněním může Cruz plnit lehčí úkoly, ale neústupně trval na tom, aby mu případ zůstal. Ještě neústupnější byl ve své snaze vykonávat funkci hlavního operátora. Asi cítí určitou zodpovědnost za vaši bezpečnost... zřejmě osobní zodpovědnost.“

Laurel jen otevřela ústa. Jestliže si odmítala připustit, že mezi ní a Cruzem existuje vzájemná přitažlivost, teď si ji přiznala.

„Co se týče Cruzova fyzického stavu,“ pokračovala Redpathová, „právě se ho s Gilliem snaží zlepšit.“

Laurel se otřásla při pomýšlení, co Cruz asi prožívá. Zase ho neodhadla a nebylo to poprvé. Nelhal jí. Jen ji nechal, aby si udělala názor, jaký chce. Pokud byly její závěry špatné, mohla si za to sama.

Laurel si neradostně uvědomila, že Cruzův odhad toho, jak uvažuje, jí znesnadní odchod z Risk Limited. Důvody, pro které chtěla odejít, se jí systematicky rozplývaly před očima. Zůstával už jen jediný důvod. O něm se jí mluvit nechťelo.

Jamie Swann.

„Cruzův zájem byste si měla vyložit jako kompliment,“ poradila jí Redpathová. „Není to muž, který by běhal za ženskými. Samozřejmě, kdyby vám vyhovoval jiný operátor, svěřím váš případ někomu jinému.“

„Dám přednost samostatnosti. Na čas.“

„Jste příliš inteligentní, než abyste věřila, že to bude bezpečnější.“

Laurel neodporovala. Zavřela oči a zase viděla žlábký na Cruzově kůži, které tam zanechaly obě střely. Bez ochranného oděvu by byl Cruz mrtev. Věděla to.

Jen si to nerada přiznávala.

„Taky souhlasím s Cruzem, že jsme vás vystavili nebezpečí, když jsme vás kontaktovali,“ pokračovala velvyslankyně. „Poskytneme vám svoje služby bezplatně.“

Než se Laurel mohla zeptat na podmínky, za nichž má užívat ochrany Risk Limited a Cruze Rowana, ozvalo se zaklepání. „Vstupte,“ vyzvala příchozího Redpathová.

Objevila se Gillespieho oholená hlava.

Redpathová mírně přikývla.

Laurel pochopila, že jde o signál. Gillespie s Cruzem vešli bosí do místnosti. Vypadali jako panter s jaguárem, kteří se ztratili v muzeu. Poskytovali úžasný pohled na dobře živené šelmy.

Cruz se díval na Laurel s neskrývaným zájmem. Pak se odvrátil, jako by v místnosti nebyla.

Laurel cítila jeho pohled skoro jako dotek. Nedívala se na něho, protože se bála, že by propadla zmatku. Místo toho sledovala Gillespieho, který připomínal černého pantera.

„Slečno Swannová,“ oslovila ji Redpathová, „to je hlavní seržant Ranulph Argyle Gillespie, dvacátý druhý speciální letecký oddíl. Je šéfem tělesné přípravy a výcviku.“

Laurel přikývla a svůj pohled stále upírala jinam než na Cruze.

„Gillie je taky nedostižným specialistou při přípravě jakéhokoli jídla obsahujícího čili papričky druhu habanero, poblano a serrano,“ oznámila jí Redpathová. „Jinak je zcela nepotřebný.“

Gillespie vrhl na velvyslankyni postranní pohled přivřených očí, který byl velmi mužný.

„Dobře,“ připustila Redpathová a oči se jí zaleskly, „možná ne tak úplně nepotřebný.“

Hlavní seržant se narovnal a zasalutoval. Chybělo jen cvaknutí sražených podpatků.

„Těší mě,“ promluvil k Laurel.

Laurel mírně naklonila hlavu a cítila se jako princezna. Gillespie nemohl vypadat lépe, ani kdyby měl na sobě medvědí beranici a uniformu člena královské gardy Jejího Veličenstva anglické královny.

Jak jde výcvik?“ zeptala se klidně vel vyslankyně.

„Zametl jsem s ním,“ hlásil Cruz.

Vrhl na Gillespieho pohled, kterým ho vyzýval, aby potvrdil jeho slova.

„Zametl se mnou, protože jsem jel jen na poloviční plyn,“ odpověděl Gillespie. „Samozřejmě že je lepší než devadesát devět ze sta průměrných agentů. Ale na levé straně je zranitelný. Dobrý borec by to poznal během minuty.“

„Vždycky jsem byl vlevo slabší,“ odporoval Cruz. „Jestli mě chcete hodnotit podle nějakých absurdních uměle vytvořených norem...“

Redpathová Cruze umlčela rázným gestem.

„Seržante,“ oslovila řízně Gillespieho, „je Cruz nezpůsobilý pro akci?“

Obličej černého vojáka zůstal na chvíli bezvýrazný, jako by všechno znovu promýšlel. Po chvíli zavrtěl hlavou.

„Je docela v pořádku... po tělesné stránce,“ odpověděl Gillespie.

Než se Cruz mohl ozvat, promluvila Redpathová.

„Pokud máš důvod změnit názor,“ obrátila se ke Gillespiemu, „odvolám ho. V opačném případě zůstane hlavním operátorem případu.“

Gillespie přikývl.

„Výborně,“ řekla Redpathová.

Laurel překvapeně sledovala, jak Redpathová oba muže snadno zvládá. Ale hned si uvědomila, v čem tkví důvod jejich chování: cítili k ní opravdový respekt.

A také hlubokou lásku, zejména Gillespie. Pohled, který jí věnoval, když ho popichovala, byl pohledem muže vědomého si své přitažlivosti vůči určité ženě.

Redpathová si přitáhla před sebe velkou knihu psanou v azbuce.

„Tuhle knihu jsem si půjčila od přítele, který je profesorem ruské historie na Kalifornské univerzitě. Je to katalog Fabergého děl z období carismu. Můj zdroj mě ujistil, že je to nejkomplexnější katalog těchto předmětů.“

Redpathová se odmlčela a vychutnávala radost z faktu, že objevila tajemství.

„Co tam uvádějí o Rubínovém překvapení?“ zeptal se Cruz.

„Že nikdy nebylo vyrobeno.“

„Cože?“ zeptali se Laurel a Cruz současně. „Není tady ani zmínka o tom, že by z Fabergého dílny vyšlo dílo s tak velkým

rubínem,“ konstatovala Redpathová. „O něčem tady zmínka je. Jsou to plánky a prvotní skici. Ale ty byly odloženy, protože se nenašel vhodný rubín.“

V místnosti se rozhostilo absolutní ticho.

„Jsou tam obsaženy všechny Fabergého práce až do revoluce?“ zeptal se Cruz.

„Ano,“ odpověděla Redpathová.

„Sakra,“ ulevil si Cruz.

„To je zajímavá situace, že?“ ozvala se vesele Redpathová. „Máme tady spoustu možností. Co kdybychom se sešli za pár minut u oběda a popovídali si o tom?“

Nebyla to ani otázka, ani rozkaz. Něco mezi.

Cruz se otočil k odchodu, aniž se podíval na Laurel. Pozorovala ho, jak jde pevným krokem místností, světlo mu hrálo v modrých očích a z jeho těla vyzařovala síla.

Vtom si Laurel uvědomila, že na něho zírá. Rychle se vzpamatovala a vyšla za studovny.

Když se dveře za Laurel zavřely, vzhledla Redpathová od svého stolu k černému vojákovi, který stál ve svém obvyklém postoji s rukama sepjatýma za zády. Redpathová pomalu vstala, obešla stůl a opřela se, aby viděla Gillespiemu do černých očí.

„Řekni mi všechno ostatní,“ vyzvala ho.

Gillespie vztáhl ruce a sepnal je za hlavou. Pak se na Redpathovou usmál a jeho vojenská strohost byla ta tam. Redpathová se také usmála, protože si vzpomněla na Laurelin popis Gillespieho.

„Cruz je do té holky blázen,“ řekl Gillespie. „Málem spadl na obličej, když vešla do tělocvičny. Úplně mu popletla hlavu. Pro operátora to není dobrá situace. Je to pěkně nebezpečné.“

„Myslím, že je to oboustranné,“ dodala Redpathová. „To ano. Ona se musela držet, aby se nedívala na Cruze, když sem vešel. Málem jsem se hlasitě rozesmál.“

„Ale zato ho pozorovala, když odcházel.“

„To máš pravdu. Muži dokážou pro takový pohled zabíjet.“

„Myslím, že Cruz nemá v hlavě zabíjení,“ reagovala Redpathová stroze.

„Bude se spíš starat o ni než o sebe nebo o klienta. To nejde, šéfová.“

„Za normálních okolností bych ho vyměnila,“ souhlasila Redpathová.

„Ale tentokrát to neuděláš. Proč?“

Redpathová se zamyšleně zadívala na konečky svých prstů a pak na Gillespieho obličej, jako by si chtěla vyvolat určitý hmatový dojem.

„No, trošku jsem to změnila,“ promluvila tiše. „Udělala jsem z Laurel našeho klienta.“

„Bezvadný. A já ji budu hlídat.“

„Ne.“

„Cruz?“ zeptal se rozzlobeně Gillespie.

„Ano. Celý život bojoval ve službách cizích lidí. Možná když bude bojovat ve svém vlastním zájmu... „ Redpathová pokrčila rameny.

„Ze se trochu otevře?“ pomohl jí Gillespie.

Redpathová přikývla.

„Pane Bože! Ty jsi tajný romantik,“ obvinil ji Gillespie. Ukázal na obraz skotského barda. „Tvůj děd by byl zklamaný, kdyby to věděl.“

„Byl by zklamaný on nebo ty?“

Gillespie se usmál. „Romantika s tebou je pro mě příjemná kdekoli, na stole, na podlaze nebo na visuté hrazdě.“

Úsměv Redpathové zazářil stejně jako její oči.

„Ach, Gillie, nejlepší Skotové jsou romantici. A černí Skotové jsou ti nejlepší ze všech.“

Gillespie si Redpathovou něžně pozvedl do výše očí.

„Co uděláš, když Laurel požádá Cruze, aby ji následoval do pekla?“ zeptal se.

„A požádá ho?“

„Aby ji ochránil, bude ji muset využít k tomu, aby ho navedla na Swanna. Ty to víš, já to vím, Swann to ví. Cruz to ví.“

Redpathová přikývla.

„Až se Laurel dozví, jak ji zneužil, vyrvе Cruzovi srdce z těla a hodí je vránám.“

„Cruz aspoň pochopí, že nějaké srdce má.“
„Sakra. Doufám, že do té doby získáme Rubínové překvapení, ať je, kde je.“
„Taky doufám. Zjistil jsi něco o těch číslech, která vytūkala?“
„První je číslo mobilního telefonu, registrované na někoho na Manhattanu. Jeho jméno není na našich seznamech.“
„To je zajímavé. A co to druhé číslo?“
„Není to telefonní číslo, je to kód.“
Redpathová pozvedla obočí. „Určitě?“
„Ano,“ usmál se Gillespie. „Cruz si vybral skutečně chytrou dívku,“ ocenil Laurel. „Podívala se na písmena nad číslicemi telefonních tlačítek, vytūkala slovo **NEBEZPEČÍ** a zavěsila.“
„Koho asi varovala?“
„Jamieho Swanna.“
„Ona nám nevěří, že?“
Gillespie se zasmál. „Jak jsem řekl, Cruz si našel chytrou dívku. O to bude naše práce složitější.“

„*Myslíš, že bere roha?*“ zeptal se Gillespie a díval se s Cruzem přes kouřové sklo okna do pouště.

„Bez klobouku a pití?“ odpověděl otázkou Cruz. „Není blázen.“

„To je její vlastní sebehodnocení.“

„Krucí,“ odsekl Cruz.

Oba muži pozorovali Laurel, která směřovala do pouště. Nesledovala žádnou ze stezek. Ani jednou se neohlédla, aby zjistila, zda ji nepozorují. Přes džíny si navlékla volnou tuniku, která vlála ve větru jako prapor.

„Míří tam k tomu hřbetu,“ utrousil Gillespie.

„Asi chce být chvíli sama. Pěkně jste ji s velvyslankyní při obědě potrápili.“

„Vždyť jsme ani nemluvili o jejím otci.“

„Laurel nám nevěří,“ prohlásil bezvýrazně Cruz. „Nevěří úplně ani svému otci. Proto je tady.“

„Kecy. Je tady proto, že jsi tady ty.“

Cruz se na Gillespieho dlouze zadíval.

„Jo. Dobře,“ souhlasil, ale jeho tón dával najevo, že tomu nevěří.

„Probud se, hochu. Dívá se na tebe, jako by si tě chtěla namazat na sušenku a slízat i poslední drobeček.“

„To je krásné přirovnání,“ připustil Cruz s bezděčným úsměvem.

„Tak proč s tím něco neuděláš?“

„Například?“

„Vzpamatuj se, nabal piknikový košík, vraz do něho láhev vína a pokus se získat její důvěru staromódním způsobem.“

„Zatlač mi oči a mysl na Boha a zemi, jo?“

„Udělám cokoli, co by ti pomohlo,“ řekl netrpělivě Gillespie.
„Jen se do toho dej. Máme málo času.“

„Cassandra o tom ví?“

„Jmenovala tě strážcem té dívky.“

Cruz se na něho nevěřičně podíval.

„Poslouchej,“ pokračoval vážně Gillespie. „Bud získáme důvěru slečny Swannové a budeme mít šanci nastražit léčku, nebo se budeme zbytečně motat dokola. Může se stát, že než zjistíme, co je v sázce, bude už pozdě na cokoli.“

Cruz mlčel a díval se z okna. Pozoroval přes kouřové sklo Laurelinu rozevlátou siluetu. Zmenšovala se s každým jeho nadechnutím. Brzy ji pohltí krutě žlutá a jasná záplava slunečního světla.

„Zatraceně,“ vyštěkl Gillespie. „Ty jsi ztratil rozum. Jestli to vejce nevytvořil Fabergé, pak kdo? Proč to udělal? A kdo zemře, než ho najdeme?“

„Já nevím. Můžeš třikrát hádat.“

„Tak běž za ní a zjisti, co můžeš.“

Cruz se otočil ke Gillespiemu.

„Jestli za ní teď půjdu,“ prohlásil, „ztratíte mě. Budu na její straně, a ne na tvé a Cassandřině. Budu se starat o její bezpečnost a všechno ostatní mi bude ukradené, i Rubínové překvapení. Ještě chceš, abych tam šel?“

Hlavní seržant se nadechl a vychrlil ze sebe polohlasem řadu nadávek.

„Šéfová mě varovala, že to takhle dopadne,“ dodal po chvíli.

„Znamená to ano, nebo ne?“ zeptal se chladně Cruz. „Grace ti chystá piknikový košík. Vezmi ho a zmizni mi z očí, než ti nakopu.“

Cruz se zadíval do tmavých očí svého druha, po chvíli přikývl a otočil se k odchodu.

„Kam s ní půjdeš?“ zeptal se Gillespie. „Tam, kam chodím vždycky.“

„Kdy se vrátíš?“

„Nestarej se. Dám ti dost času, abys mohl telefonovat bez obav, že Laurel nebo já posloucháme z jiného telefonu nebo stojíme za dveřmi.“

Gillespie zavrčel. Laurel ho určitě nepřipravila o celý rozum.
„Vezmi si pager,“ doporučil mu Gillespie a odvrátil se. „Sakra,“ zamumlal Cruz. „Musel jsem ho zapomenout v suspenzoru.“
„Nezapomněl jsi tam i koule?“
„Gillie!“
Vysoký černoš se otočil zády.
„Řekni Cassandre, že jestli na Laurel chystáte nějaké překvapení,“ oslovil ho Cruz, „budete mít co dělat se mnou.“
Černé oči hlavního seržanta se zahleděly na Cruze. Pak Gillespie přikývl.
„Myslím, že Cassandra už to ví,“ odpověděl.
„Stejně jí to řekni.“
Cestou z domu si Cruz vyzvedl košík s jídlem, náhradní košili, dva klobouky a několik litrů vody. Všechno naložil na tříkolový motocykl vybavený postranním vozíkem a vyrazil. Zamířil směrem, kterým před chvílí odešla Laurel.
Vedro sálalo z povrchu pouště jako opar z horkého pramene. Bylo to nervující i vzrušující zároveň. Cruz to miloval. Podle svižné chůze bylo zřejmé, že Laurel se takové klima také líbí. Než ji dostihl, urazila dost velkou vzdálenost.
Zastavila se a otočila se po zvuku motocyklu. S neutrálním výrazem ve tváři se dívala na Cruze.
„Nesvezeš se?“ oslovil ji.
Laurel zamrkala. Čekala cokoli, jen tohle ne.
„Ráda chodím pěšky,“ odpověděla.
„Jdeš daleko?“
Laurel pohlédla na kamenité dno vyschlého koryta, kterým se ubírala. Pak se otočila zpět k budovám. Skupina tamaryšků vynikala sytou tmavou zelení nad stovkami hnědých stínů v poušti.
„To je Karroo,“ informoval ji Cruz.
„Gesundheit,“ zamumlala Laurel.
Cruz se tiše zasmál. „Karroo nazývá Cassandra naši usedlost.“
„Karroo?“
„Je to myslím z Kiplinga.“
Laurel se otočila a zadívala se na hory v dálce, směrem, kam měla namířeno. Vedro a intenzivní sluneční světlo zbavilo masiv

Santa Rosa barev. Ztrácely se v šedém a hnědavém oparu a jejich kamenné plochy se leskly v neklidném slunci. Ve vyšších místech se rozprostíraly temné stíny, což mohla být vegetace stejně jako průrvy.

„Tam je aspoň chladno,“ poznamenal Cruz, který sledoval její pohled. „Rostou tam husté borovice a jsou tam skryté vodní průsaky, kam chodí pít divoké ovce.“

„Těžko uvěřit, že tady v poušti je někde voda,“ zamyslela se Laurel.

„To díky zemětřesení. Jeho otřesy narušily podloží hornin a z trhlín vytryskly prameny spodní vody.“

„Vidíme tuhle krajinu odlišně,“ podotkla Laurel a otočila se ke Cruzovi.

„Jak to?“ zeptal se.

Jeho jasně modré oči, zářící pod krempou klobouku, jí braly dech. Nutila se dýchat pravidelně.

„Když myslím na zemi, přemýšlím o kamenech a krystalech, ať obyčejných nebo vzácných,“ vysvětlovala Laurel. „Veškerá ta drobná třpytivá tělíška a odlupky země čekají, až je někdo objeví.“

Cruz ji poslouchal a vyčkával.

„Ty...“ pokračovala Laurel se staženým hrdlem, nejistá tváří v tvář jeho pronikavému pohledu, „jsi rozrušený ze zemětřesení a z primárního násilného pohybu, který zvrátil zemi.“

Cruz přikývl: „Krása a síla, dvě strany jedné mince.“

„Těžko. Jsou to jen slova.“

Ale Laurel přesto věděla, že Cruz má pravdu.

„Opravdu?“ zeptal se prostě. „Kameny a krystaly, které máš tak ráda, jsou zrozeny z nejnásilnějších pohybů, které země poznala – z deskové tektoniky, drcením obrovských desek zemské kůry a jejich vzájemným třením.“

„Takhle vznikly hory, a ne vzácné kameny.“

„Hory tvoří jednu část rovnice. Druhá část je tření jedné desky o druhou. Jedna deska je tlačena dolů a tavena a objevuje se jako magmatické pole nebo jako proud z útrob sopky. V každém případě z tohoto magmatu vznikají po ochlazení krystalické struktury. Neuvěřitelné krystaly. Ale ani jeden z nich není tak krásný jako ty.“

Laurel se zachvěla podivnou kombinací vedra a chladu. Chtěla se odvrátit, ale nemohla.

„Promiň. Neměl jsem to říkat,“ zamumlal Cruz.

Rukou si bezděčně vjel do krátkých černých vlasů a znechuceně zamručel.

„Dali mi za úkol chránit tě,“ oznámil jí a díval se jinam, „ne děsit. Ted’ se mnou nebudeš chtít jít podívat se do mého malého kaňonu.“

Chvilí bylo ticho. Pak promluvila Laurel neobvykle zastřeným hlasem: „Do tvého kaňonu?“

Cruz přikývl.

„Aspoň to není sbírka motýlů,“ prohodila s vynucenou lehkostí.

„Mohla by být,“ odpověděl Cruz, couvající k Laurel. „Ale jediné kdybys to tak chtěla ty sama.“

Laurel projela další vlna vršení.

„Tím se nemusíme trápit,“ řekla tiše, „v sexu nejsem moc kovaná.“

Cruzovi se rozšířily oči překvapením. „Ty nejsi zvyklá chodit kolem horké kaše, vid?“

„Předcházím tak nedorozuměním.“

Cruz sáhl za sebe a vytáhl pokrčenou baseballovou čepici, kterou měl zastrčenou za páskem kalhot. Než se Laurel vzpamatovala, měla ji na hlavě. Čepice jí byla trochu velká.

„Sehni se trochu, ať ti můžu utáhnout pásek.“

Laurel se automaticky ke Cruzovi sklonila. Ten jí utáhl pásek, pak jí vzadu prostrčil vlasy a usadil jí čepici pevně na hlavu. Jeho prsty sledovaly něžně její lícní kosti a pak spočinuly na jejím krku. Oběma se okamžitě zrychlil pulz.

„Ted’ jsi připravena na projížďku,“ oznámil jí Cruz.

Laurel se zhluboka nadechla, protože se chtěla zbavit následků Cruzova dotyku. Ucítla vůni mýdla a současně vůni muže, což ji naplnilo touhou. Zavřela oči.

„Proč ty?“ zeptala se se staženým hrdlem.

„Cože?“

„Proč ze všech mužů, kteří se na mě dívali a toužili po mně, jsi to zrovna ty, koho chci já?“

Cruzovi se zrychlil dech. Ruce mu zase sklouzly na její krk a jemně hladily měkkou hedvábnou pokožku.

„Tvoje upřímnost je proklatě nebezpečná,“ poznamenal. „Nutí mě chtít víc, než můžu. Víc, než je... zdrávo.“

„Mám stejný pocit.“

Cruz Laurel pomalu pustil. Pak se prudce nadechl a zatřepal hlavou, jako by si ji chtěl pročistit.

„Asi na mě působí vedro,“ prohlásil a ukázal na místo za sebou. „Znám prima místo, kde se ochladíme.“

Laurel se pochybovačně zadívala na sedadlo. Nezdálo se jí dost prostorné pro oba.

„Nezdá se mi, že bych se tady mohla příliš ochladit,“ zamumlala Laurel.

Cruz se usmál. „Nějak jsi rozvázala.“

„Není na světě hodně lidí, kteří by měli podobný vliv na můj jazyk.“

Cruz si náhle vzpomněl na příjemný dotek jejího jazyka na svém. Jeho chuť mu připadala jako jemná skotská.

„Líbí se mi můj vliv na tvůj jazyk,“ řekl ochraptělým hlasem. „Sakra. Pojď, zlato.“

Laurel se posadila za Cruze a dávala si pozor, aby se ho příliš nedotýkala. Před očima měla bleděmodrou košili, poněkud vybledlou častým používáním a napjatou na pevných svalech Cruzových zad. Položila si chodidla na pedály a snažila se nevšímat si širokých mužných ramenou před sebou.

„Připravena?“ zeptal se Cruz.

Laurel se podívala dolů na Cruzův pas, sklouzla pohledem po jeho bocích až na svalnatá stehna. Krátké kalhoty je zakrývaly jen zčásti.

„Připravena, jako vždycky,“ houkla.

„Chyť se mě,“ poručil jí.

„Ale tvoje žebra...“

„Trochu níž.“

„Proč ne výš?“

„To je moc vysoko,“ řekl Cruz. „Ztratila bys rovnováhu.“

„Víš to jistě?“

„Chceš se o tom přesvědčit?“

„Umím udržet rovnováhu, na to mám pedály. Jen se nestarej.“

Cruz tedy šlápl na plyn a odbočil z Laurelina původního směru. Řídil opatrně, objížděl vyvýšeniny velké skoro jako automobil a s přehledem přejížděl větší.

Navzdory pedálům a nízké rychlosti se Laurel nakláněla ze strany na stranu. Snažila se nahlížet dopředu přes široká záda řidiče, aby mohla včas reagovat na terénní vlny. Ale vždycky se jí to nepodařilo. Nakonec ji jedna vyvýšenina málem vyhodila ze sedadla.

„K čertu,“ zaklel Cruz.

Zastavil a ohlédl se na Laurel. Měla červený obličej a mžourala zpod stínítka čepice jako kočka.

„Takhle to nejde,“ bručel Cruz. „Jestli se mě nebudeš držet, musíme se vrátit.“

Laurel váhavě položila ruce na Cruzova ramena. Ten něco zamumlal a znovu se rozjel. Mířil k naplaveninovému úpatí pohoří Santa Rosa.

Při prvním větším stoupání se málem vybourali. Motocykl se nakláněl a museli ze všech sil udržovat rovnováhu. Když vyjeli nahoru, Cruz zařadil neutrál a posunul Laurelinu paži pod svůj pás. Stejně tak naložil s její druhou rukou, takže Laurel objímala jeho boky z obou stran.

„Když to vydržím já, vydržíš to taky,“ procedil skrz zuby.

Znovu se rozjeli. Laurel instinktivně sevřela Cruzovy boky. Cítila náhlé napětí v jeho zádech a slyšela zrychlený dech. Začala ruce povolovat. Najednou se Cruzova ruka rozhodně položila na její a přinutila je zůstat na stejném místě.

„Přestaň se vrtět,“ napomenul ji Cruz, aniž se otočil. „Čím víc se vrtíš, tím obtížnější je řízení.“

„Nemusíme přece...“ začala Laurel.

„Nech ty ruce na místě,“ poručil jí Cruz, který si nevšímal jejích námitek. „Drž se pořádně, jinak mi přeletíš přes hlavu na prvním hrbu.“

Laurel poslechla, protože jí nic jiného nezbývalo. Zavřela oči a říkala si, že Cruz má pravdu, když to může vydržet on, tak proč ne ona.

Kromě toho se jí teď jelo lépe. Když její tělo spočívalo na jeho, snadněji vyrovnávali výkyvy a udržovali rovnováhu.

Po několika minutách začala Laurel cítit zvláštní kouzlo z týmové práce: obě těla se nakláněla a natáčela společně. Když najednou silně poskočili a současně dopadli na sedadla, Laurel se nahlas rozesmála.

Cruz se rozesmál v odpověď. Cítil, jak mu tiskne prsa na záda. Tím silněji si uvědomoval její ruce kolem svých boků a cítil skoro bolest, která soutěžila s ozývajícími se poraněnými žebry.

Rozesmátý přidal rychlost. Laurel ho odměnila další salvou smíchu a těsnějším kontaktem s jeho tělem.

Když se terén konečně zlepšil, Laurel si uvědomila, že se tváří opírá o místo mezi Cruzovými lopatkami a že se na něho tiskne nadry. Svaly na zádech mu při jízdě jen hrály a každý jeho pohyb a nádech ji vzrušoval.

Cítila, jak jí celým tělem probíhá vzrušení, a rychle se odtáhla.

„Neztrácej nervy,“ napomenul ji Cruz. „Ještě nejsme u cíle.“

Laurel tedy zaťala zuby a přitiskla se ke Cruzovi. Ráda by věděla, jak Maleko je jejich cíl. A co jím je.

Od Jimmyho na bulváru Santa Monica vycházely spousty hostů, kteří si dali pozdní oběd. Brokeři a právníci mířili zpět do Century City. Úředníci a vedoucí pracovníci podniků spěchali na schůze a turisté mířili na Rodeo Drive.

A všichni muži si okamžitě povšimli dokonalé postavy ženy stojící na rohu ulice. Měla v sobě něco z pouliční šlapky: odvážně střížené šaty a arogantně vyzývavý pohled. Ale při druhém pohledu si muži nemohli nepovšimnout, že by si ji nemohli dovolit.

Claire Tothová měla na sobě dokonale padnoucí kalhotový kostým z bezového hedvábí od firmy Naiman-Marcus. Šarlatově červené lodičky a malá elegantní kabelka přes rameno ještě před několika hodinami zdobily výkladní skříň italského butiku na La Brea. Clairin náhrdelník byl také šarlatový. Představoval postmodernistickou mixáž zdobnosti a mazané opovázlivosti. Přitahoval zraky všech ke své nositelce.

Tothová si uhladila obtažené kalhoty a vyšpulila rty, zvýrazněné karmínovou rtěnkou.

„Jsi celá pryč z toho, že tě chlapi očumují, že jo?“ zaútočil Swann a ze strany ji okukoval.

Tothová se zasmála. „Jo. Je vzrušující vědět, že mám větší kontrolu nad mužem než on sám nad sebou.“

Swann se kysele usmál.

„Ale nejlepší ze všeho je ta tajemná hra, která probíhá současně. Ta, kterou hráváš ty. Ráda svádím muže před očima jeho ženy, která ještě neví, co se děje.“

„Křížovka s tajenkou. Hra a legrace.“

Swann mluvil a v duchu si opakoval Laurelinu šifrovanou^ zprávu: šest číslic signalizujících slovo **NEBEZPEČÍ**.

Swann předpokládal, že je poslala Laurel. Kdokoli jiný, kdo má číslo jeho pageru, zná spoustu lepších způsobů, jak mu zašifrovat zprávu.

NEBEZPEČÍ.

Co sakra může být horšího, než cítit za zadkem Risk Limited? říkal si Swann. A proč Laurel není doma a nezvedá telefon? Nebo ji někdo odposlouchává?

Tohle byl důvod, proč Swann nenechal pro Laurel vzkaz v záznamníku.

Bože. Jak to mám bez ní dokázat?

Ale Swannova tichá otázka zůstala bez odpovědi. Ve vnitřnostech se mu postupně usazoval pocit, že celá jeho hra se hroutí.

Je na čase vyzkoušet jiný hrací stůl. Ale ne bez toho, co Claire vyždímá z toho starého bastarda.

Swann byl unavený. Strašně unavený. To ho rozčilovalo. Snažil se zbavit únavy tím, že se pohodlně opřel o opěradlo lehké aluminiové židle.

Oči měl skryté za tmavými slunečními brýlemi značky Ray-Ban. Lehká bavlněná košile mu splývala přes pistoli, kterou neustále nosil za pasem.

Tothová pozorovala Swanna se starostí, kterou nedokázala skrýt. Od najatých vrahů se dozvěděla, že pokus o vraždu nevyšel. Pokud se o něm Swann od dcery dozvěděl, jí se o něm nezmínil.

Pokud se o tom dozvěděl a neinformoval ji, pohybuje se Claire na tenkém ledě, který se může každou chvíli prolomit. Pokud se o tom dozvěděl... Pokud ne, všechno je pevné jako betonový chodník pod jejími vysokými podpatky.

Ale nemohla si být jista.

Tothová se ještě nikdy nepohybovala na tenčím ledě a věděla to. Pokud Swann mluvil s Laurel a o ničem se nezmínil, znamená to, že čeká na tu správnou chvíli, kdy ji bude konfrontovat.

Jestli Swann nebyl dcerou informován, brzy bude. Pak dodrží svůj slib daný Tothové dřív, než to bude moci udělat ona.

Má-li mě někdo zabít, doufám, že to budeš ty. Ještě se při tom naposledy vzruším.

Tothová se zachvěla strachem i erotickou představou. Jeden pocit posiloval druhý. Věděla, že jednou zažije ještě silnější kombinaci obou.

Tohle vědomí ji nutilo ke spěchu.

Neklidně nechala svoje ruce bloudit po těle a po stehnech, jako by se ujišťovala, že její aktiva jsou tam, kde mají být.

Její pohyby přinutily Swanna, aby se odvrátil od rušné ulice a věnoval pozornost své společnosti. Pozoroval, jak Tothová opakuje stejný pohyb a hladí si boky a stehna jako snajpr, který při vyhlížení cíle hladí svoji zbraň.

„Chystáš se toho starocha pomilovat, nebo zabít?“

„To je totéž,“ utrousila líně Tothová. „Věř mi, vím, co dělám.“

Swann si odfrkl. „Celé roky si hraješ se špiony. Dobrá, zlato, já to dělám trochu déle. Informátoři, agenti, kavky, užitečné osoby – všichni jsou stejní. Chtějí být dominantní a netouží to tom, aby jim někdo mazal med kolem huby.“

„Kdy ty jsi naposledy mazal někomu med kolem huby?“ zeptala se Tothová.

„Jednou jsem se o to pokusil,“ řekl Swann. „Skoro jsem ho zabil, abych pak získal jeho pozornost.“

Tothová chtěla něco říct, ale Swann ji přerušil.

„Tady je. Zařídím to.“

Ulicí se tiše blížila dlouhá šedivá limuzína. Vůz zaparkoval těsně u chodníku. Zadní dveře se mírně pootevřely.

Damon Hudson seděl pokojně na zadním sedadle jako paša na palubě kouzelného ocelového koberce.

„Ach, slečna Tothová s sebou má přítele,“ promluvil. „Jaká... smůla. Náš rozhovor měl proběhnout buď v soukromí, nebo vůbec.“

Swann se rychle sehnul, aby dal Hudsonovi najevo, že takové kaprice na něho neplatí.

„Chyba, starouši,“ prohlásil studeně. „Bud pojedu s vámi, nebo moje informace získají všechna média dřív, než dostaneš tuhle rachotinu na hlavní třídu.“

Bill Cahill vystoupil a zahleděl se na střechu auta. Oči mu kryly stejné černé brýle, jaké měl Swann.

„To je vůz pana Hudsona, kámo,“ ozval se. „A pan Hudson určuje pravidla.“

„Tentokrát ne,“ procedil Swann mezi zuby s pohledem upřeným na Hudsona. Chvíli se na sebe dívali s napětím, které ještě zvyšovaly zvuky z ulice.

„Pojedeš na místě vedle řidiče,“ poručila Tothová Swannovi. Obešla ho a snažila se posadit vedle Hudsona. Swann ji zadržel tak lehce, jako by byla dítě, a nikoli silná, vysoká žena.

Hudson něco procedil mezi zuby. Cahill usedl zpět za volant. Elektrický zámek na straně spolujezdce odskočil.

Po chvilce napětí Swann Tothovou pustil a vklouzl na přední sedadlo. Zabouchl za sebou dveře a Tothová zatím otevřela zadní a posadila se vedle Hudsona. Swann s Cahillem seděli bok po boku s očima upřenýma před sebe. Limuzína se rozjela.

Hudson stiskl tlačítko po straně a mezi předními a zadními sedadly vyjelo kouřové sklo. Tothová s mírným úsměvem sledovala, jak sklo odděluje prostor pro řidiče od zadních sedadel limuzíny.

Hudson se naklonil a otevřel dvířka malé lednice. Vyndal připravenou láhev šampaňského a odstranil zátku.

„Doufám, že vám bude chutnat,“ řekl s úsměvem perfektního hostitele. „Možná váš... přítel vpředu by si dal taky.“

„Pracuje. Stejně jako váš přítel vedle něho.“

„Pracuje pro vás?“

„Jistěže,“ odpověděla Tothová.

Její úsměv neodhalil nic z pochybností, které se jí honily hlavou. Dvojitý kříž byl Swannův nápad. Kontaktoval ji hned poté, co ho oslovili Rusové. Chtěl ji využít podobně, jako to často dělali právě Rusové – jako kočičí pracku.

Ale tentokrát má kočka svůj vlastní plán. Musí se jen dostat z drápů lva, který sedí na předním sedadle.

Tothová přijala jednu ze sklenic, kterou jí Hudson nabídl. Ten oběma nalil, přitukli si a přitiskli sklenice k ústům.

„Předpokládám, že ta skleněná stěna je zvukotěsná a možná i neprůstřelná,“ podotkla Tothová.

Hudsonovy tenké rty zvlínil mírný úsměv. Opřel se do sedadla a pozoroval sklenici tulipánového tvaru, kterou držel mezi ukazováčkem a palcem.

„Mám dost nepřátel,“ odpověděl Hudson. „Každý mocný muž je má. Proto se musím podle toho zařídit.“

„Stejně jako já.“

Hudson pohlédl směrem ke Swannovu zátylku. „Máte ještě jiná opatření kromě tohoto?“

Tothová se pohodlně usadila a natáhla si skvostné nohy před sebe. Její šarlatové lodičky zářily na jejích tmavých nohou jako rubíny.

„On je zárukou, že se celá akce podaří,“ řekla Tothová.

Natočila se nepatrně k Hudsonovi a položila loket na opěrku na ruce. Ustrkla si šampaňského a chvíli si je nechala válet na jazyku.

S každým okamžikem se Hudsonovy oči zavrtávaly hlouběji do jejího výstřihu. Dnes neměla krajkovou košilku. Pod kabátek kostýmu si oblékla jen hedvábnou podprsenku.

„Tím, že dostanete Jamieho ze hry, nevyřešíte svůj problém se mnou,“ nadhodila Tothová. „Když mě vyhodíte ze sedla, budete ve spárech ruské mafie. Máte víc peněz než Bůh, tak co kdybyste nám poskytl těch šest miliónů amerických dolarů na náš účet a rozloučil se s námi?“

Tothová podala Hudsonovi proužek papíru s číslem účtu. „Šest?“ zeptal se Hudson. „Myslel jsem, že jste říkala tři.“ K překvapení Tothové zněl jeho hlas spíš pobaveně než rozzlobeně.

„Inflace,“ konstatovala Tothová. „Zítra to bude devět.“

„Na to, abych sehnal tolik peněz, potřebuju určitý čas.“

„Nabízíte je hotově?“ zasmála se Tothová. „Vypadám tak hloupě? Chci telegrafický převod z jedné vaší místní společnosti do druhé, kterou máte v Brazílii, a odtud do panamské banky. Je to rutina. Děláte to přece běžně.“

Hudson smutně zakroutil hlavou a tiše syknul.

„Vaši socialističtí přátelé by byli zklamaní, kdyby věděli, co děláte.“

„Možná. A možná je zklame váš příspěvek.“

„Vám je opravdu jedno, jestli na vás přijdou?“

„Zlato, můžete to vytisknout na rudé prapory a vyvěsit to po celém východním bloku. Mám dost, abych svým socialistickým přátelům zavřela hubu.“

Hudson se otočil a prohlížel si znovu Swannův zátylek. Viděl opálenou kůži, napětí svalů a jasně se rýsující tepny. Všechno nasvědčovalo tomu, že tento muž nepodstupoval omlazující kúru, aby zůstal fyzicky fit. Hudsonovu fyzickou kondici s jeho nelze srovnávat. Na druhé straně však měl Hudson něco, co Swannovi chybělo. Moc. A během posledních čtyřiaadvaceti hodin se o Tothové dozvěděl dost, aby věděl, co má opravdu ráda a jak.

Hudson se beze slova natočil k ženě sedící vedle, jejíž zemitá sexualita ho překvapovala při každém pohledu. Sledoval, jak ze šarlatové kabelky vytahuje několik složených listů. Uhladila je a nabídla mu je k nahlédnutí.

Hudsonovy oči těkaly z Tothové k papírům a zpátky.

„Důkazy, které máte proti mně, už nebudete potřebovat,“ prohlásil. „Věřím vám.“

„Opravdu?“

•Tiše se zasmál. Ten zvuk připomněl Tothové suchý šustot, který vydává had plazící se po zvadlém listí.

„Jasně,“ odpověděl. „Nechal jsem si vás pořádně prověřit. „Chtěl bych vědět, jestli by se vydavatelé, kteří publikují vaše články, zajímali o fakt, že vaše informace často pocházejí ze zdrojů nepřátelské tajné služby.“

Tothová pokrčila rameny. Pokud z Hudsona vytáhne ty peníze, nebude ji názor vydavatelů vůbec zajímat.

„Už vidím ty palcové titulky,“ poznamenal Hudson. „Novinářka, která zničila předního agenta FBI, získala Pulitzerovu cenu prostřednictvím falešných dokumentů KGB!“

Tothová se k jeho překvapení rozesmála.

„Novináři nepíší o novinářích, zlato,“ řekla. „Znemožní jednoho a znemožníš všechny.“

„Váš případ by mohl být výjimečný.“

„Máte na mě pár klepů od svých ruských přátel. Nemáte žádný důkaz, který by potřeboval kdokoli, kdo by si troufl na žurnalistu s mojí pověstí. Ale já mám důkazy proti vám.“

Poklepala na papíry v jeho ruce.

Hudson pomalu odvrátil pohled od jejího výstřihu a pohlédl na dokumenty.

„Myslím, že se musím zajímat o základní kvalitu těch dokumentů.“

Hudson odložil sklenici do sametem potažené police a sáhl po dvou listech. Pak se podíval na Tothovou.

„Předpokládám, že je toho víc,“ zamručel.

Jeho poznámka vyvolala na kamenné tváři Tothové jemný náznak nervozity. Spokojen, že objevil její slabé místo, usadil se Hudson pohodlně do sedadla a zahloubal se do papírů.

Samozřejmě šlo o kopie. Ale Hudson si rychle uvědomil, že ať jsou odkudkoli, jsou pravé. Státní pečeti na okrajích, záhlaví s nekonečně dlouhými tituly, které zabíraly skoro tolik místa jako vlastní text. a osmimístná číselná označení představovaly dostatečný důkaz o pravosti.

Velmi přesvědčivý byl byrokratický styl textu. Agenti sovětské tajné služby mistrovsky ovládají hodnocení pravosti všeho a nikdy nepoužívají analýzy, které by mohly být vyvráceny jako chybné, ani přímá prohlášení, která by v budoucnu mohla usvědčit autora textu. Vypracovávání posudků tvořilo důležitou součást výcviku členů KGB.

Dokument v Hudsonově ruce neobsahoval žádné analýzy a žádné závěry, jen holá fakta. Byl to chronologický výčet mezinárodních finančních převodů, které začínaly švýcarským účtem a končily panamským.

Hudson věděl z osobní zkušenosti, že švýcarský účet patřil šéfovi tajné služby malé země Středního východu. Majitel účtu byl mladším bratrem prezidenta jmenované země. Říkalo se o něm, že je poskokem a katem v jedné osobě.

Starší bratr se stal mezinárodním psancem ve všech civilizovaných zemích. Kromě politického vyděračství a loupežení ještě věnoval milióny dolarů na chemické a bakteriologické zbraně.

Důkazem těchto aktivit byla bakteriologická laboratoř uprostřed pouště. Jednalo se o vývojové pracoviště, které využívalo mnohých nejnovějších západních technologií. Scházel jen měsíc práce a

zamýšlená zbraň by spatřila světlo světa. Ale vtom se odněkud snesla Israeli F-16 a změnila laboratoř v popelnici.

Byl to ohromující nezdár velkolepých ambicí, protože továrna byla předplacena. Nejdůležitější komponenty se kryly ze švýcarského účtu, jehož číslo se objevilo na dokumentu, který teď držel Damon Hudson.

Také panamský účet mu byl znám. Patřil společnosti Hudson International, která dodávala zařízení do utajovaných laboratoří prostřednictvím svých mezinárodních dceřinných společností.

Američtí ani izraelští klienti nikdy neprošli za kouřové obrazovky tajných bankovních účtů a nastrčených společností, za nimiž se skrývaly velké západní firmy.

„Jsou tisíce švýcarských účtů a další tisíce panamských,“ promluvil mírně Hudson. „Telegrafické přesuny financí jsou anonymní jako vejce. Proto je používáme.“

Hudson nonšalantně poskládal papíry a podal je Tothové.

Usmála se a mávla rukou.

„A co ten druhý?“ řekla. „Jen se podívejte.“

Hudson obrátil stránku. Druhý list představoval kopii podpisového vzoru švýcarského účtu. Byl to dobře čitelný podpis prezidentova mladšího bratra – katana.

„Ted' když mají Spojené státy záznamy z Panamy,“ vysvětlovala Tothová, „nebude pro FBI příliš obtížné zjistit, kdo je majitelem účtu.“

Při svých slovech hledala Tothová na Hudsonově tváři známky napětí. Byla zklamaná, protože místo něho se mu kolem úst usadil spokojený úsměv.

„Předpokládám, že takových důkazů máte víc.“

„Všechno, co na vás mají Rusové, máme i my.“

„Zajímavé. Myslím, že tohle vydírání má jiné cíle.“

Tothová váhala. Její temné oči se upřely na Swanna. Neprohráli spolu případ, kdy by šlo o další oběti.

„To není váš problém,“ odpověděla.

„V každém případě jste v pěkné bryndě.“

„To by mohl říct on,“ zahučel směrem ke Swannovi. „Doufám, že jste dost chytrá na to, abyste svůj přístup přehodnotila.“

Tothová se na chvíli zahleděla na Hudsona a pokoušela se zjistit, co se skrývá za jeho chladným pohledem.

„Co tím myslíte?“ zeptala se bezbarvým hlasem.

Hudson pozvedl křišťálovou tulipánovitou sklenici, která zatím odpočívala v držáku na polici.

„Vždycky jsem dokázal nepřítele odzbrojit a změnit ho ve spojence,“ prohlásil, „pokud jsem dokázal, že jeho a moje zájmy jsou zájmy společnými.“

„On? Jeho zájmy?“ zeptala se ironicky Tothová. „Měl byste používat nový slovník, zlato. V dnešním světě může být vaším nepřítelem i žena.“

„Vás nepovažuji za nepřítele. Zatím. Kolik dokumentů ještě máte?“

„Nevím.“

Hudson nevěděl, mluví-li Tothová pravdu. Ale to mu nevadilo. Zatím.

„Jsou ty další stejně dobré jako tyhle?“ zeptal se. „Jo.“

„Přineste je. Dejte mi je a já z vás udělám nejmocnější ženu světa.“

„Mám víc peněz než...“

„Moc,“ opravil ji rychle Hudson. „Nabízím vám moc, a ne peníze. Jistě znáte rozdíl. Vy, která jste si tak dobře vědoma své sexuální moci.“

Tothová sklopila víčka, aby jí Hudson neviděl do očí.

„Pokračujte,“ vyzvala ho, „možná řeknete něco zajímavého.“

V Hudsonovi se rozmáhala uspokojení, které se měnilo v sexuální vzrušení. Rozuměl Tothové velice dobře. Když ji pozoroval, připadalo mu, jako by se díval do zakřiveného zrcadla.

„Můžu vám dát moc,“ prohlásil odměřeně a mávl rukou ke Swannovi, „kterou vám váš svalnatý přítel nebude moci nikdy poskytnout.“

Tothová se na něho dívala přes okraj sklenice. Swannovy rty se pohybovaly, jako by koutkem úst mluvil s Cahillem. Oba muži sledovali dopravu za limuzínou postranními zrcátky.

„Nenechte se zmást jeho svaly,“ varovala Tothová. „Je nebezpečný i po jiných stránkách.“

„Jistěže je,“ odpověděl Hudson pobaveně. „Proč byste se jím jinak zabývala? Nechte mi ho.“

Tothová nezaváhala. Stejně netušila, co si se Swannem počne. Ted' to věděla.

„Dobrá,“ souhlasila.

„Ujednáno. Víte, kde jsou ty dokumenty?“ Tothová se nahlas rozesmála. „Vím. Ale budu potřebovat pomoc, abych je mohla rozšifrovat.“

„Je to obtížné?“

„Vypadá jako raketový vědec?“ zeptala se Tothová a zadívala se na svého parťáka. „Jestli na to přišel on, přijdete na to taky.“

Hudson se spokojeně usmál.

„Přineste ty soubory,“ požádal ji měkce. „Pak se postaráme o rozšifrování a překlad.“

Pozvedl křišťálovou sklenici. V šampaňském se stále uvolňovaly bublinky a stoupaly k hladině.

„Souhlas?“ zeptal se a v jeho hlase zazníval jak dotaz, tak výzva.

Tothová zvedla svoji sklenici, přitukla si s ním jemným cinknutím a přikývla. „Souhlas.“

Oba se napili. Tentokrát vypil Hudson skoro polovinu sklenice. Ještě víno převaloval na jazyku, když zazněl signál interkomu. Hudson odložil sklenici a stiskl tlačítko zabudované v postranním opěradle.

„Ano?“

„Někdo je za námi,“ ozval se Cahillův hlas jakoby z dálky. Ted' promluvil rychle Swann. „Najatý vůz. Velký vousatý muž.“

„Sleduje nás od té doby, co jsme nabrali ty dva,“ konstatoval Cahill.

Hudson pohlédl na Tothovou. Ta zavrtěla hlavou. Cahill zachytil její gesto i přes kouřové sklo.

„Zpozoroval ho její partner,“ hlásil Cahill, „takže pravděpodobně jde o někoho třetího.“

„Ujed mu,“ rozkázal Hudson.

„V téhle limuzíně?“ zeptal se Cahill. „To bude pěkný kousek!“

„Proč myslíš, že tě zaměstnávám? Abys pro mě dělal pěkné kousky.“

Hudson vypnul interkom. Limuzína začala nabírat rychlost.

Cruz šlápl na brzdu a zastavil. U hromady kamenné suti stála lopata. Pod hromadou zelo ústí úzké trhliny.

Když Laurel seskočila z motorky, připadlo jí zvláštní, že stojí na pevné zemi. Tak byla zvyklá na přizpůsobování se pohybům motocyklu a Cruzova těla. Ta myšlenka ji zneklidňovala.

Opatrně se postavila na okraj díry a nahlédla dovnitř. Jáma byla hluboká asi do pasu a dvakrát tak široká. Laurel viděla odhalenou skálu a ostrý zlom, směřující dolů a mizící v hlubinách země.

Cruz přistoupil k Laurel. Postavil se blíž, než měl stát jako bodyguard, ale dál, než sám chtěl.

„To je ono?“ zeptala se Laurel a ukázala do otvoru.

„To je ono.“

„Není to zas tak velkolepá podívaná.“

„Ted' ne. Díky Bohu.“ Cruz skočil do díry a dřepl si u zlomu.

„Znamená to, že očekáváš zemětřesení?“ zeptala se Laurel. „Možná ne zrovna za našeho života, ale člověk nikdy neví. Může se to stát dřív, než se naděješ.“

„Říkáš to, jako by ti to nevadilo,“ mumlala Laurel. „Jestli přežiju, budu moudřejší. Podívej se sem.“

Cruz ukázal k jihovýchodu. Velmi daleko uviděla Laurel slabý modrý pruh, který mohl být vzdáleným vodním tokem nebo jen iluzí způsobenou vlnami teplého vzduchu.

„Odhaduju, že to je nový zlom, který se snaží navázat na tamhle ten procházející okrajem Salton Sea.“

„To všechno způsobí jedna malá trhlina?“

Cruz se otočil a podíval se za Laurel. Jeho pohled mířil na stěny kaňonu.

„Nejde jen o tuhle trhlinu,“ zamručel. „Jejich víc.“

Laurel se otočila a podívala se stejným směrem. Stěny kaňonu protkávaly pukliny s ostrými hranami. Tam, kde kdysi byla pevná a souvislá horninová vrstva, zely teď velké mezery po vypadaném kameni.

„Pár decimetrů odtud je dlouhá puklina, která dosahuje až k Salton Sea,“ opakovala si zamyšleně Laurel.

Cruz vydal souhlasný zvuk.

„Co se stane, jestli budeš mít pravdu?“ zeptala se po chvíli.

„Jestli je to celý systém poruch, část napětí, které se hromadí kolem San Andreas, se může přenést do tohoto postranního systému.“

„Může to ohrozit Los Angeles?“

„Možná,“ odpověděl Cruz. „Na druhé straně by mohl ohrozit Las Vegas nebo Laughlin v Nevadě. Víš, jak funguje tento svět – blahé časy jedné generace znamenají neštěstí pro další.“

„Nemáš moc optimistický pohled na svět.“

„Jednou sníš ty medvěda a podruhé jiný medvěd sežere tebe. To je moje jediná útěcha.“

Laurel se otočila ke Cruzovi a dívala se na něho jako na vzácný kámen.

„Co tím chceš říct?“ zeptala se.

Cruz místo odpovědi mlčel. Když už ji Laurel nečekala a odvrátila se, aby si prohlédla pukliny ve skále, promluvil.

„Kdysi jsem se díval na svět jako policajt,“ začal pomalu. „Podle tohoto pohledu stojí všechno za psí štěk, protože se pořád babráš se zločinem. Ale za tu dobu, co dělám pro Cassandru, jsem pohled na svět změnil. Podle ní je každý člověk jak zločinec, tak svatoušek.“

„Jak hrubé vysvětlení jejího světonázoru,“ zamumlala Laurel a zadívala se na nezajímavou trhlinu. „A já jsem si myslela, že jsi jemný výkvět lidstva.“

Cruz se krátce zasmál, ale hned sebou cukl a chytil se za bok. Rozbplela ho žebra.

„Promiň,“ ozvala se Laurel. „Zapomněla jsem.“

„Moje chyba. Neustále mě překvapuješ.“

Laurel přešla na druhou stranu a studovala puklinu z jiného úhlu.

Cruzův pohled ji sledoval jako modrý radar. Pohybovala se vláčně a s jemnou ženskou grácií. Slunce se jí opíralo o volnou tuniku a jeho paprsky byly tak silné, že ji prosvěcovaly a dávaly vyniknout pěknému tvaru jejích prsou.

Cruz se pomalu nadechl a dlouze vydechl, aby uvolnil napětí, které se mu hromadilo uprostřed těla. Od šestnácti let nezažil, aby na něho nějaká žena tak silně zapůsobila. Tenkrát byl nadšený, teď silně znepokojený.

Část jeho odezvy na Laurelino kouzlo byla fyzického rázu. Tomu rozuměl a dokázal to ignorovat. Ale čemu nerozuměl, bylo podezření, že s Laurel by se ocitl někde na rozhraní chaosu a pořádku, vzrušení a pokoje, tmy a světla. Ještě nikdy necítil takové sympatie k nějaké bytosti, cítil je pouze k práci.

Až teď.

Cruz si uvědomil, že Laurel se na něho dívá stejně pronikavě, jako on hledí na ni. Rozprostřelo se mezi nimi ticho a z pouště zatím stoupalo nesnesitelné vedro. Proudící horký vzduch zvedl Laurel pramínek vlasů nad čelem. Chytila ho a zastrčila pod čepici. Přitom nesputila z Cruze oči.

Cruz se zachytil rukama okraje jámy a lehce se vyhoupl nahoru. Přivítal pocit bolesti vystřelené ze zlomeného žebra. Připomněla mu, že za tímto opuštěným kaňonem existuje svět, který Laurel ohrožuje, svět, v němž panuje zrada a smrt je trestem za ztrátu sebeovládání.

Gillespie měl pravdu, řekl si vážně Cruz. Vedle Laurel ztrácím rozum.

„Neprojdeme se?“ navrhl.

Laurel radostně přikývla. Byla ráda, že přerušil okamžik ticha a narůstající touhy mezi nimi.

„Pojď za mnou,“ vyzval ji a zamířil do úzkého kaňonu.

Prvních dvě stě metrů byl kaňon zcela suchý a jeho stěny vyzařovaly vlny horka. Laurel si připadala, jako by vlezla do trouby. Horko vysušovalo i pot dřív, než se mohl usadit na pokožce.

„Neměli bychom se vrátit pro vodu?“ zeptala se a představila si láhve, které Cruz přivezl s sebou.

„Uvolni se. Nechej pro změnu někoho jiného, ať se o tebe postará.“

„Tím to pak bude horší, až ten někdo odejde.“

Laurelin strohý tón prozradil Cruzovi o Jamie Swannovi, jeho dceři a vzájemné důvěře mnohem víc. Ale Cruz nereagoval. Teď se nechtěl bavit o Swannovi. Laurel si stále ještě myslela, že musí svého otce chránit víc než sebe.

Cruz ji bude muset přesvědčit o opaku. A bude to muset udělat brzy.

Kaňon se s každým krokem zužoval. Vpředu vyrůstaly z jeho dna zakrslé stromky. Nad nimi se vznášeli dva ptáci, kteří na sebe pokřikovali. Až do tohoto okamžiku si Laurel neuvědomovala, jak je poušť tichá.

„Před námi je voda,“ oznámil jí Cruz, aniž slyšel její otázku. „Proto jsou tady ti ptáci.“

V tomto okamžiku si Laurel uvědomila, že ji Cruz zná velice dobře. Věděl, že si všimne ptáků a že jí bude vrtat hlavou, proč jsou tady, a ne při ústí kaňonu.

Rychle na něho pohlédla, ale on šel dál, jako by se nic nestalo.

Těsně za stromky blokovala kaňon drobná horninová drť. Cruz podal Laurel ruku. Ona si jí však nevšímal a vyškrábala se na hromadu bez jeho pomoci. Stála tam zadýchaná a stěží držela rovnováhu. Cruz jí dlaní obemkl loket a postavil se vedle ní.

„Já nejsem křehká malá květinka,“ řekla skoro nahněvaně. „Pamatuješ?“

„Nechci tě ranit, můžu-li se tomu vyhnout.“

Cruz sevřel pevně rty a pomyslel na Laurel a na jejího otce a na to, co se musí stát. Vytvořit klima důvěry. A pak je zničit.

A zůstane bolest.

„Někdy se tomu nemůžeme vyhnout,“ namítl Cruz.

Laurel věděla bez ptaní, že Cruze v minulosti ranili, víc než fyzicky. Překvapovalo ji, že bolest v jeho očích je ještě živá, ostrá a krvácející, jako by neměla konce.

Po chvíli se Laurel odvrátila od jeho smutného pohledu, protože nesnesla pomyšlení, že mu nemůže pomoci.

Překvapeně vykřikla, protože poprvé zahlédla zbytek kaňonu. Kamenná trouba se změnila ve svěží oázu. Ve stínu u paty skály se rozléval malý rybníček. Kolem rostly stejné zakrslé stromky jako v

kaňonu, ale jejich zeleň byla tak čerstvá, že Laurel přímo uhodila do očí.

„Oáza je nová, takže není na mapách,“ informoval ji Cruz. Zase odpověděl najejí otázku dřív, než ji vyřkla. „Pramen, vyživující nádrž, vytryskl v průběhu posledních deseti let.“

„Voda ze skály,“ zamyslela se Laurel. „Zázrak.“

„A zemské otřesy. Nezapomeň.“

Cruz sešel z hromady suti a poklekl u rybníčku. Nabral si vodu do dlaní a napil se. Laurel se za chvíli objevila vedle něho.

„Ta voda je tak čistá,“ podivila se.

„Rostliny tu nemají moc na čem vyrůstat a kaňon je hodně úzký, takže se sem nedostane ani prach z pouště. Neviděl jsem tady pít nic jiného než krkavce.“

Na jednu část vodní nádrže dopadaly sluneční paprsky. Kapky vody, které se rozstříkovaly kolem Cruzových dlaní, jiskřily jako křišťál. Nabral si znovu vodu do dlaní a opláchl si obličej. Velké kapky mu dopadly na košili a vytvořily tmavší fleky. Menší se zachytily v černém ochlupení na hrudi.

„Chutná tak dobře, jak si myslím?“ zeptala se Laurel. „Ještě líp.“

Laurel ponořila obě ruce do vody a zvedla je ke rtům. Po prvním hltu začala pít nedočkavěji, rychleji. Voda jí stékala po pažích a krku.

„Áááách,“ vzdychla.

Záchvěv čistého smyslového prožitku vzbudil v Cruzovi novou vlnu touhy. Nadšeně pozoroval, jak Laurel stékají po rtech a po tvářích stříbrné pramínky vody a vsakují do lehké bavlněné košile. Neměla podprsenku a mokrá látka se jí přilepila na mokrou kůži. Krásně jí obepínala plná ňadra.

„Napij se,“ promluvil Cruz hlubokým hlasem. „Pak se ochladíme.“

Laurel na něho vrhla postranní pohled.

„Zaplaveme si v šatech,“ oznámil jí s úsměvem. „Za pět minut na nás všechno uschne a bude nám zase horko.“

Zatímco Cruz mluvil, sundával si boty, ponožky a košili. Pak se ozval praskavý zvuk – rozeplnul si zdravotní zpevňovací krunýř,

který měl urychlit léčbu jeho žeber. Sice to bolelo, ale mohl dýchat volněji.

Laurel ho pozorovala. Z jejího výrazu bylo vidět, že se jí Cruz líbí. Pak si všimla modřin kolem jeho žeber a hlasitě povzdychla.

„Už ses napila?“ zeptal se, aby odvedl její pozornost od zranění.
„Ano.“

Cruz došel až do středu rybníčku. Voda byla jen o něco chladnější než jeho tělo a sahala mu do pasu. Posadil se na skrytý kámen a zavřel oči. Voda mu sahala pod ramena.

Jemné stříkání mu napovědělo, že Laurel se vydala za ním. Sledoval ji pootevřenými víčky. Neměla džíny, jen tuniku, která jí sahala do půli stehén. Překvapeně vyjekla, když jí voda dosáhla k bokům.

„Není studená, že ne?“ zeptala se.

„Ne. Je to jen nečekané.“

Cruz pozoroval Laurel, které voda sahala už pod prsa. Pak se najednou ponořila až po krk. Jediným rozverným máchnutím rukou si strhla čepici a poslala ji po vodě. Vlasy se jí uvolnily, jejich konečky se namočily a zkroutily se jí na krku.

Laurel si klekla na dno a udržovala rovnováhu mírnými pohyby rukou. Zvrátila hlavu dozadu a nechala si čečrat vlasy jemnými vlnkami. Z hrdla se jí linulo spokojené mručení.

„Až se unavíš, můžeš si sednout ke mně,“ promluvil po chvíli Cruz.

Jeho hlas zněl nezvykle dutě a dráždivě. Laurel se zasmála. „Tak zněl tvůj hlas naposled, když jsi se mi vemlouval v mém domě,“ řekla. „A nefungovalo to.“

„Víš to jistě?“

Laurel se postavila a zamířila ke Cruzovi. Mokrou tuniku měla přilepenou těsně k tělu. Cruz jasně modrýma očima sledoval křivky její postavy.

„Tak mě napadlo, že by bylo lepší, kdyby ses ponořila zpět do vody a držela se ode mě dál,“ zabručel Cruz.

Jeho hlas zdrsňělý touhou Laurel znovu vzrušil.

„Asi bych měla,“ zašeptala, „ale zní to... lákavě.“

Cruz natáhl paži a strhl si Laurel na klín.

„Kolik ze mě chceš?“ zeptal se. „Řekni mi to teď, dokud tě ještě vnímám.“

„Kolik mi dáš,“ odpověděla prostě Laurel.

Cruz se zahleděl do zlatých očí, rozsvícených důvěrou a touhou.

„Víš to jistě?“ zeptal se.

„Vím naprosto jistě, že jsem nikdy dřív necítila nic podobného. Jsem připravena nést riziko...“

Cruzovým tělem projel záchvěv, který nebyl jen projevem touhy. Začal Laurel rozepínat tuniku, ale pak se zastavil a zahleděl se Laurel do očí. Ještě jednou se zeptal beze slov.

„Neboj se,“ odpověděla a jemně mu přejela prstem po horním rtu. „Nezměním svoje rozhodnutí. Nejsem taková.“

Cruz se sklonil a jemně ji políbil. Laurel ochotně nabídla své rty.

Jeho vášeň ji strhla. Při doteku jeho teplého jazyka se jí zrychlil dech. Byl tak jemný a něžný. Vzrušilo ji to a zatoužila po mnohem dravějším polibku.

Objala ho a její ruce spočinuly na jeho svalnatých ramenou. Tiskla se nadry k jeho mužné široké hrudi. Pomalu tlak zesilovala a zvyšovala tím jeho vzrušení.

Cruzův jemný polibek přerostl v delší a dobyvačné spojení jejich hladových úst. Laurel reagovala stejně jako on, přijímala i dávala stejným dílem, což ho ještě víc roztoužilo.

Najednou Cruz polibek přerušil. Rychle oddechoval a snažil se ovládnout.

„Bolí tě zranění?“ zeptala se rozrušená Laurel.

Zavrtěl hlavou. Stále se jí díval do očí. Byly zlaté, žhnoucí a horké jako její polibek.

„Chci tě,“ vyhrkl hladově Cruz a díval se na Laurel. „Chtěl jsem tě od začátku. Chtěl jsem z tebe stáhnout šaty a dívat se na tebe, laskat tě...“

Laurel projel po jeho slovech záchvěv, který Cruze povzbudil.

„Já jsem na tebe neútočila,“ řekla.

„Možná jsi měla,“ odpověděl s neklidným úsměvem a hladil ji po tvářích konečky prstů. „Jsi tak vstřícná, že jsem měl problém udržet se.“

„Vstřícná?“ zasmála se Laurel.

Pak si uvědomila, že to myslel vážně.

„Šokuje tě to?“

„Ano. Muži mě většinou obviňovali z opačného přístupu.“

Ted' byl šokovaný Cruz. Laurel otočila hlavu a políbila Cruze na dlaň.

„Nikdy jsem se nerozhořela hned po vstupu do pokoje.“

Dotkla se špičkou jazyka pahýlu jeho prostředníčku. Cruz čekal, až se odtáhne. Ale ona ho líbala stále a zkoušela citlivost jeho pokožky v prohlubni mezi prsty.

„Ti muži,“ pokračovala, „mi nezrychlovali tep při každém pohledu svých žhnoucích očí.“

„Laurel,“ řekl Cruz hlubokým drsným hlasem.

To bylo všechno, na co se zmohl. Prsty pravé ruky se dotkl mokrých konečků jejích vlasů. Pak mu sjely na krk a přes klíční kost na vyvýšeninu prsou.

„Ti muži...“ Laurel se zlomil hlas. Prudce se nadechla, protože Cruzova ruka zabloudila na tmavý kruh její bradavky. „Nedokázali mi dát takový pocit, jaký mi dáváš ty.“

„Jaký pocit?“ zeptal se.

„Pocit ženskosti. Divoké... ženskosti.“

Usmál se: „Ty jsi taková.“

Laurel zavrtěla hlavou. Cruz vzal mezi prsty její bradavku a něžněji třel. Laurel se zachvěla a prohnula se. Z úst se jí vydral ochraptělý výkřik rozkoše, který ho málem přinutil strhat z ní každý kousek šatů a vniknout do ní s veškerou divokou silou svého těla.

„A já s tebou prožívám pocit divoké mužnosti,“ vyrazil ze sebe Cruz.

„Ty jsi takový.“

Cruz se záhadně usmál. „Ne dlouho. A ne vždycky. Už jsem začínal mít podezření, že jsem svoji mužnost ztratil.“

Váhavě uvolnil sevření prstů a zvedl Laurel na nohy.

„Postav se, miláčku,“ vyzval ji. „Jestli se teď nedostanu do své kapsy, pak už to neudělám.“

Udivená Laurel se dívala, jak Cruz sahá do kapsy krátkých sportovních kalhot. Sledoval, jak se jí rozšířily oči.

„Neboj se,“ chlácholil ji něžně. „Neublížím ti. Jen chci, abys byla připravená stejně jako já.“

„Ještě nikdy jsem nebyla lépe připravená,“ odpověděla rozechvělým hlasem Laurel.

Cruz se zasmál navzdory bolesti v břišní krajině a vytáhl ruku z kapsy.

„Podrž to,“ řekl.

Do dlaně jí dopadla malá věcička v šustivé fólii.

„Jsi lepší skaut než já,“ ocenila ho. „Já jsem nebyla připravená.“

„Jsem bodyguard, vzpomínáš?“ řekl Cruz. „Mým úkolem je chránit tě všemi možnými způsoby.“

„Je milování s klientem v popisu tvé práce?“

Cruz si vzpomněl na Gillespieho rozkaz. „To si myslíš?“ zeptal se bezbarvým hlasem.

„Myslím, že jsi po mně toužil od prvního okamžiku, kdy jsi mě uviděl. Víím, že já jsem chtěla tebe. To se mi ještě nikdy nestalo. Pořád mě to... překvapuje.“

Cruz na chvíli zavřel oči a bojoval, aby neztratil sebeovládání. Její upřímnost byla stejně vzrušující jako její polibek.

„Mně se to taky ještě nestalo,“ řekl napjatě. „I Gillespie si toho všiml. Chtěl mě odvolat z případu.“

„Ale neodvolal.“

„Ne. Rozhodl se toho využít.“

„K čemu ses rozhodl ty?“

Cruz se podíval na Laurel modrýma očima.

„Rozhodl jsem se tě chránit jako nikdy nikoho. Seržant Gillespie ať jde k čertu.“

Opravdovost v Cruzově hlase na Laurel zapůsobila stejně hluboce jako jeho touha po ní.

„Proč?“ zeptala se.

„Díky tobě zase cítím, že žiju,“ odpověděl drsným hlasem.

„Nechci o ten pocit nikdy přijít. Jsem tvůj navěky, ať to trvá, jak chce dlouho. Jestli mě ještě chceš.“

Laurel svírala v ruce světlý balíček s pánskou ochranou. Důkaz, že se o ni staral i v okamžiku, kdy byla sama tak pošetilá, že na to zapoměla, jí otřásl jako úder blesku. Zavřela oči. Cruz ji

rozechvíval pohledem, úsměvem a touhou a to chvění bylo jak fyzické, tak psychické.

„Stále tě chci,“ zašeptala Laurel. „Víc než předtím.“

Voda se točila a stříkala. Když Laurel otevřela oči, Cruz stál proti ní nahý a čekal.

Laurel si nedočkavě stáhla tuniku. V tu chvíli byl Cruz u ní a vzal jí tuniku z rukou. Jeho dlouhé prsty sklouzly po jejím těle do vody a zaklesly se jí za gumičku kalhotek. Stahoval jí je a přitom jí líbal břicho a klín. „Chyt' se mě za ramena.“

Laurel se usmála, když uslyšela jeho sametový hlas, chvějící se očekáváním.

Voda se zvířila a Cruz zmizel pod hladinou. Laurel cítila jemné stisky jeho zubů na bříše a na stehnech a pak teplo jeho úst mezi nohama. Zasténala a najednou se s ní zatočil svět. Voda kolem ní vířila a vřela. Když se vzpamatovala, Cruz seděl na kameni a ona na jeho klíně. Podívala se mu do očí a chtěla vyslovit jeho jméno, ale nemohla ze sebe vydat ani hlásek. Jeho ústa se vrhla na její a oba splynuli v dlouhém hladovém polibku. V divokém tichu se snažili být jeden druhému co nejbliž.

Cruzova levá paže obemkla Laureliny boky a pravá ruka sjela do jejího klína.

Laurel se bezděčně přitiskla k jeho pohybující se pravici a za chvíli se rytmicky pohupovala proti Cruzovi. Zarývala nehty do jeho silných ramenou, a když ji vášnivě políbil, vrátila mu polibek ještě vášnivěji.

Cruz rychle zintenzívnil svoji činnost, aby Laurel připravil na následující splnutí. Ta sténala a chvěla se, jako by se voda kolem ní najednou ochladila. Jejich ústa se znovu spojila.

Po chvíli se Cruz v posledním záblesku sebeovládání odtrhl od Laureliných rtů. Udiveně na něho pohlédla zlatýma očima. Jeho ruka se začala opět pohybovat a jeho prsty ucítily odpověď Laureliny touhy po něm.

„Probudilas ve mně život,“ přerývaně vydechl Cruz.

Laurel chtěla odpovědět, ale jeho ruka začala znovu prohlubovat její příjemné pocity. Laurel se chvěla a tiskla se k němu.

„Teď nebo nikdy,“ ozval se drsným hlasem Cruz. „Nasad' mi to, miláčku.“

„Měl bys přestat...“

Její slova zanikla ve slabém výkřiku, protože Cruz ji nepřestával dráždit.

„Nechci přestat,“ řekl. „Líbí se mi tvoje sténání. Líbí se mi všechno. Bože, jsi tak horká.“

Laurel rychle roztrhla balíček. Nebylo to snadné, protože se jí třásly ruce. Nakonec se jí to podařilo. Pak jemně vybavila Cruze potřebnou ochranou, přičemž ho něžně hladila a dráždila.

„Líbilo se ti to, že?“ zeptal se Cruz s úsměvem. „Ano,“ přiznala Laurel a kousla ho nedočkavě do spodního rtu. „Užila jsem si každý centimetr.“

„A co tohle?“

Chtěla odpovědět, ale nemohla. Vnikl do jejího těla a zcela ji naplnil, až byli tak těsně spojeni, že nevěděli, čím jsou která líbající ústa, laskající ruce, objímající paže a sténající hrdla. Byli jedno tělo, jeden rytmus, jeden hlas.

Pak přišel vrchol, rychlý, prudký a konečný. Extáze, která v nich obou probudila život.

Hala hotelu Beverly Wilshire představovala něco jako kosmopolitní křižovatku. Tři japonští obchodníci se zdravili s tuctem představitelů kontaktní firmy, kteří bublali v nějakém evropském jazyce s přízvukem na třetí slabice. Dvě odlišné a zřejmě nepřátelské skupiny ze Středního východu jednaly u registračních pultů recepce. Dále se zde pohyboval tým bývalého britského ministerského předsedy – tiskový mluvčí, osobní asistentka a tajní policisté z Londýna, Washingtonu a Los Angeles – všichni procházeli spořádaně jako stádo, kontrolovali svoje zavazadla a pokukovali po zavazadlech ostatních, jako by se chtěli ujistit, že neobsahují výbušniny.

Alex Novikov byl potěšen. Smíšený dav perfektně kryl špiona v nákladném obleku. Georgi Gapan na něho čekal v potemnělém baru. Navzdory tomu, že den ještě příliš nepokročil, bylo v baru plno.

Gapan otáčel v rukou prázdnou sklenici. Sklenice byla upatlaná, což svědčilo o tom, že si s ní hrál už dost dlouho.

„Kde jsi byl?“ zeptal se Gapan měkkou ruštinou, když k němu Alex přistoupil. „Volal jsem ti už před hodinou.“

„Raději sis měl objednat další, než si tady hodinu hrát se skleničkou. Teď si tě barman zapamatuje.“

„Já – uh, utratil jsem americké peníze,“ přiznal se Gapan. „V Los Angeles je moc draho. Utratil jsem padesát dolarů jen za taxíky.“

Novikov převrátil oči v sloup.

„Ubohé ztracené jehňátko,“ utrousil a hledal po kapsách. „Měl jsi zůstat doma s ostatními muži.“

Gapanovy tmavé oči se zúžily, ale na urážku neodpověděl.

Novikov vytáhl stodolarovku a zamával na barmana. Objednal dva stejné drinky, jako měl předtím Gapan.

„Kde je?“ zeptal se Novikov.

„Je nahoře. Pokoj číslo šestdvanáct. Myslím, že je sama. Asi před deseti minutami od ní vyšel chlap, sjel výtahem dolů a opustil hotel.“

Novikov se napil. Ve sklenici měl řídkou hořkou americkou vodku, dost ostrou. Nápoj prost'áčků, postrádající jakoukoli jemnost.

„Poznal jsi toho muže?“ zeptal se Novikov.

„Zapsal se jako J. C. Johnson,“ informoval ho Gapan. „Jinak nevím nic. Je mu asi čtyřicet, má běžné oblečení, pod košilí nosí zbraň.“

„A co ta tajemná limuzína? Poznal jsi někoho?“

Gapan zavrtěl hlavou. „Je to cadillac, ale dovnitř jsem neviděl. Má tmavá okna.“

„To je obvyklé,“ řekl ironicky Novikov

„Všiml si mě bud řidič, nebo parťák Tothové. Zajeli do parkovací garáže jednoho pekelného supermarketu.“

„Ztratil jsi je,“ konstatoval Novikov.

„Mrzí mě to.“ Gapan si nešťastně třel bradu. „Snažil jsem se, ale nejsem zvyklý řídit. Doprava tady, to je zlý sen.“

Novikov tlumeně zaklel a napil se. Pak přivolal barmana. Gapan do sebe obrátil svoji dávku najednou, zašklebil se a polkl.

„Tak, můj malý policisto,“ zamumlal Novikov. „Našel jsi svůj terč, přitažlivou americkou novinářku. Velmi dobře. Pak jsi ji ztratil. To není dobré. Nepodařilo se ti identifikovat neznámou osobu nebo osoby, s nimiž se setkala. Ještě horší. Ale teď jsi ji zase našel. Dobře. Jak se ti to podařilo?“

„Řekl jsem si, že asi změním hotel, když zjistili, že je sleduju. Vrátil jsem se do Century Plaza a počkal jsem na nosiče, který jim stěhoval kufry.“

„Chytré,“ řekl Novikov a vrhl na Gapanu překvapený pohled. „Jak jsi na to přišel?“

„Jsem to vždycky já, kdo nosí zavazadla, když cestujeme.“

„Ach ták,“ zareagoval Novikov. Logika pěšáka. „Jak jsi zjistil číslo pokoje?“

Gapan si lokl další vodky. Otřel si ústa rukou a usmál se Novikovu znechucenému pohledu.

„Nosič nedávno emigroval z Ruska,“ vysvětloval Gapan. „Pohrozil jsem mu, že jestli mi nepodá informace, necháme zavřít jeho sourozence.“

„Tohle naneštěstí udělat nemůžem,“ řekl Novikov. „Ten prokletý nový režim se teď bojí světového veřejného mínění.“

„To nosič nevěděl. To číslo mi řekl.“

„Naši lidé nemají moc nových zpráv.“

„Mají, ale nevěří jim,“ pokrčil rameny Novikov.

Několik minut mlčky popíjel vodku a prohlížel si odpolední dav. Samí bohatí, důvěryhodní a mocní lidé. Tolik se liší od obyvatel Moskvy, kteří mají smutný výraz v obličeji a hledají únik, tak jako řeka hledá oceán.

Pěšáci, pomyslel si hořce Novikov. Pěšáci, kteří nevěděli, kdy se vlastně mají dobře, a byli schopni zničit si život pro kohokoli.

Novikov odstrčil nechutnou vodku a otočil se ke Gapanovi.

„Půjdu se mrknout nahoru na naši přítelkyni,“ prohlásil. „Nevíš, kde je hotelový telefon?“

„Vedle haly.“

„Běž tam a předstírej, že telefonuješ. Pozoruj přitom hlavní vchod. Jestli se J. C. Johnson vrátí, zavolej mi na pokoj. Stačí jedno zazvonění, pak zavěs.“

Gapan přikývl. „Zabiješ ji?“

„Myslím, že ne. Ale ta možnost... je tady vždycky, ne?“ Novikov vyšel z baru. Kráčel volně k výtahu a vypadal jako jeden z bohatých hostů. Vyjel do pátého patra a vystoupil na velmi drahý koberec brusinkové barvy. Zapadající slunce za okny pronikalo svými paprsky skrz luxusní jemné záclony.

Co je to za zemi, pomyslel si Novikov, když si může dovolit tak luxusní vybavení průměrného hotelu.

Schodiště na konci chodby nebylo příliš používané. Většina hostů Beverly Wilshire je nikdy neviděla, protože používala výtahy.

Novikov vyšel po schodech do šestého patra. Na chodbě nikdo nebyl. Našel pokoj šest set dvanáct a tiše zaklepal. Překvapilo ho, že v tak dobrém hotelu neměli základní bezpečnostní vybavení, jako je kukátko ve dveřích.

„Kdo je tam?“

Krásná Claire, Claire de Noir.

„Služba,“ zapištěl Novikov změněným hlasem.

Dveře se otevřely jen částečně, protože je zajišťoval bezpečnostní řetízek.

Novikov rychle a přesně švihl nohou a dveře se rozlétly, protože řetízek vyletěl ze zářezu. V příští sekundě byl Novikov v pokoji. Jednou rukou popadl Tothovou za hrdlo, aby nemohla křičet. Druhou jí zkroutil zápěstí. Z náhle zmrtvělých prstů Tothové vypadla pistole.

Dveře se za Novikovem pomalu zavřely.

„Nazdar, cukrouši,“ řekl hlasem, který imitoval Bogarta. „Dlouho jsme se neviděli.“

Tothová se na něho dívala chladnými temnými očima.

„Nezabiju tě, pokud mě k tomu nepřinutíš,“ promluvil Novikov chladně anglicky. „Kde je to vejce?“

Navzdory sevření přemýšlela Tothová zcela soustředěně, jak odpoví. Chtěla to navléknout tak, aby nemusela říct všechno, co věděla.

„Nemůžu... dýchat,“ zachroptěla.

„O tom nepochybuji, můj krásný temný anděli.“

Ale Novikov poněkud povolil sevření. Tothová se rychle nadechla.

„Mluv,“ vyzval ji Novikov.

„Nevím, kde je to vejce,“ řekla rychle zastřeným hlasem. „Já jsem jen návnada, jako tenkrát pro tebe. Nechtěla jsem mu v té krádeži pomáhat, Alexi. Přinutil mě. Teď mu mám pomoci tu věc prodat. Nějak se dostal k materiálům, které dokazují moji spolupráci se Sověty, a pokud by vyšla najevo, pak už mě nikdo nerájme a...“

„Drž hubu,“ zamumlal Novikov a zesílil stisk.

Tothová ztichla.

Novikov rychle přemýšlel a hleděl jí do černých očí, nepohnut jejich krásou, vypočítavostí ani strachem. „Tak ty se je snažíš prodat?“ zeptal se po chvíli. Tothová rychle přikývla. „Kdo je ten šťastný kupec?“

„Damon Hudson,“ zasípěla po zesíleném stisku Novikových prstů. „Za kolik?“

„Šest.“

„Miliónů?“ Tothová přikývla.

Novikov o něco uvolnil sevření. Měl co dělat, aby se nesmál. Tothová si nedovedla ani představit skutečnou cenu Rubínového překvapení, protože kdyby ji znala, musela by žádat šedesát, a ne šest miliónů.

Ale pochyboval o tom, že její partner byl stejně hloupý.

Novikov pustil hrdlo Tothové a zajistil její zbraň. Pak se k ní otočil. Jednou rukou se držela za hrdlo a mírně se chvěla.

Novikov si hladově prohlížel její tělo.

„Jsi jedna ze dvou žen, které jsem kdy pokládal za atraktivní,“ promluvil vážně.

„Já vím,“ odpověděla přiškrceným hlasem. „Kdo je ta druhá?“

„Je dvakrát tak stará jako ty, tvé krásy má jen čtvrtinu, ale je nejlepším politikem tohoto a možná i všech století.“

„Nedokázal sis podmanit její mysl.“

Novikov se mírně usmál. Křivka jeho rtů byla tvrdá i zranitelná. Byl to úsměv nedávno padlého anděla.

Tothová se olízla a rukama si uhladila kalhoty. Gesto mohlo být bezděčné, ale Novikov o tom pochyboval.

„Ty ubohá děvko,“ řekl tiše. „Máš patologickou touhu sexuálně přitahovat mužské. Cítíš se bezpečná jedině v případě, že ovládáš chlapa přes postel. Proto jsem si tě vybral jako agenta. Všichni vědí, že já jsem na chlapy.“

„A na malé holky,“ řekla nepřátelsky Tothová. „Na to nezapomeň.“

„Někdy,“ souhlasil. „Ale ty už nejsi malá holka. Bála ses, když ti narostla prsa a tvůj otec začal trávit noci s tvou mladší sestrou?“

Tothové se na chvíli objevil v očích vztek, ale věděla, že bude lépe ho skrýt. Novikov vynikal velkou krutostí. „Kdo teď zastupuje tvého otce?“ zeptal se Novikov. Tothová tu otázku čekala. „Jamie Swann,“ odpověděla rychle. Novikov se zamračil. „To jméno neznám.“

„Není jeden z nás.“

„Jak se k tobě dostal?“

„Nevím. Objevil se zničeho nic a měl plno důkazů, že s tebou spolupracuji.“

Novikov netrpělivě čekal další vysvětlení.

Tothová však mlčela.

„Co po tobě chtěl?“ zeptal se Novikov.

„Jak jsem řekla. Abych dělala návnadu. Můžu obejít všechny draky a pošeptat tajemství o Fabergém do pěkně bohatých uší. Nabídky stále přicházejí.“

„Ten Swann... Vyzná se v počítačích?“

Tothová se rozesmála., Jamie? Kamaráde, ten ví stěží, co se strká do zásuvky. Je to jen hromada svalů.“

„Svalovec, který mi měl vyfouknout vejce před nosem.“

„Vsadila bych se, že měl nějakého pomocníka ze staré dobré Rusi,“ prohlásila Tothová s viditelným nepřátelstvím. „Všichni si ještě nejsou jisti tím, že nová vláda se udrží. Lidi se o sebe bojí.“

„Proč nenapíšeš pro Los Angeles Times stat' o nejistotě Rusů?“ zeptal se medově Novikov. „Tisíc moudrých slov z pera děvky převlečené za žurnalistku.“

„To je nabídka, nebo rozkaz?“ zeptala se Tothová.

Novikov se usmál.

Zdánlivě klidná Tothová se otočila a posadila se na okraj postele. Opřela se rukama o lokty podél boků a nadzvedla hrud', aby pod hedvábnou košilí vynikla její velká pevná ňadra.

Ženská prsa Novikova nikdy nevzrušovala, ale velké bradavky Tothové pro něho měly zvláštní kouzlo. Žily svým vlastním životem jako penis. Sledoval, jak se najednou vztyčily. Byl to malý efektní trik, který Novikov viděl předvádět tanečnice nahoře bez po celém světě.

Přistoupil k posteli a postavil se mezi nohy Tothové. Sevřela ho koleny a podráždila vnější stranu jeho nohou.

„Zklamala jsi mě,“ promluvil tiše a pozoroval vrcholky jejích prsou. „Měla jsi mě informovat, když tě Swann začal vydírat.“

„Moje věrnost je stejně silná jako tvoje.“

„Nevyčítám ti nedostatek věrnosti, ale nedostatek předvídavosti. Kdybys za mnou přišla, mohla ses podílet na obnovení moci, která kdysi ovládala polovinu světa.“

„Kdysi,“ řekla drsně Tothová. Rytmicky zvedala kolena a hladila Novikovy nohy. „Už nejste tak dobří, drahý. Musíme brát svět takový, jaký je dnes, a nějaký býval.“

„Co bylo, to se vrátí. Brzy.“

„Příliš pozdě pro mě,“ prohlásila Tothová. „Nikdy jsi mi nevěřil a všechno se stalo jenom proto, že někdo v Rusku dal Swannovi moje materiály.“

„Mýlíš se, můj temný anděli. Budu ti věřit. Jen mi musíš přinést to vejce.“

„Já ho nemám!“

Vztek a beznaděj v jejím hlase byly skutečné. Novikov se jen zasmál.

„Běž a přines mi ho,“ vyzval ji tiše. „A všechno bude zas dobré. O své přátele se umím velmi, velmi dobře postarat.“

Jako by chtěl dokázat svoje slova, vztáhl Novikov ruku a dlouhým elegantním prstem jemně obkroužil jednu její bradavku. Tothové se zrychlil dech touhou, ať hranou nebo skutečnou.

Novikovi na tom nezáleželo. Chtěl, aby uvěřila, že by ho mohla svést. Pokud tomu uvěří, bude si myslet, že ho dokáže ovládat. Sexuální moc – to bylo to jediné, čemu věřila.

„Nestarej se o moji věrnost,“ promluvil Novikov, „a já se nebudu starat o tvoji. Věrnost, stejně jako láska, může být zrazena. Lidi u sebe udrží spíš společný prospěch. Jednou pochopíš, že život může být mnohem jednodušší. Můžeš si užívat bez neustálé kontroly a nebezpečí.“

Novikovy ruce pomalu klouzaly po jejích stehnech nahoru.

„Například,“ řekl Novikov, „zrovna teď si můžeme užít a nemusíme se navzájem hlídat. Alespoň jeden z nás. Který to bude, temný anděli?“

Tothová se usmála, olízla si spodní ret a pak se do něho kousla.

„Co jestli mám zbraň?“ zeptala se chraptivě. „A co jestli ty máš v něco v ústech?“

Novikov se líně usmál. „Spolknu to.“

Tothová přivřela oči. Zvrátila hlavu dozadu a pomalu jí otáčela zprava doleva, aby uvolnila napětí krční páteře. Tyto pohyby lákavě rozvlnily její plnou hrud.

„Ubohá holčičko,“ ozval se Novikov, „tolik nepřítel. Tolik možností. Vyber si mě, temný anděli. Naučím tě létat.“

„Už umím létat.“

„To si myslí všechna ptáčátka. Zaměňují svoje poskoky za skutečný let. Pak jednoho dne vyletí z hnízda a poznají, pro co byli zrozeni.“

Tothová se zadívala do Novikových jasných očí a napadlo ji, jaká by byla sexuální zkušenost s ním. Ta myšlenka ji současně nadchla i poděšila.

„Po mně bys už nebyl moc spokojený s chlapci,“ řekla.

„Nejsi první žena, která si to myslí,“ zasmál se Novikov.

Tothová se rychle nadechla a zase se kousla do spodního rtu. Tentokrát dost bolestivě.

„Budu poslední, Alexi. Na to můžeš vsadit svoje nádobíčko.“*

„Jak říkají Američané, ujednáno! Uvidíme, kdo bude pán a kdo otrok... až mi přineseš vejce.“

Novikovy prsty ji jemně stiskly buď jako příslib slasti, nebo potrestání.

Pak zazvonil telefon.

Novikov ztuhl a čekal.

Další zvonění se už neozvalo.

Husté záclony pokoje v Karmo tlumily intenzivní pouštní slunce a tvořily v místnosti příjemné přítmi. Laurel se probudila, protože ucítila na krku a na rtech něčí teplý dech.

Okamžitě si vzpomněla na kaskádu představ a vzpomínek. Zachvěla se a otevřela oči. Něčí prsty klouzaly po jejích prsou a pak ucítila polibek na bradavce.

„Mmm,“ ozval se hluboký hlas. „Vzrušuješ mě, zlato. A to jsem se snažil být hodný a chtěl jsem tě nechat vyspat až do oběda.“

Cruz se přinutil Laurel pustit.

„Nepřestávej,“ zamumlala. „Zrovna to začalo být zajímavé.“

„Vyčítám si, že po včerejšku budeš potřebovat trochu času na zotavenou.“

Laurel se na něho překvapeně podívala. Mírně, ale vážně se usmíval.

„Proč?“ zeptala se.

„Nejsi bolavá?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Laurel.

„Mám obavy, že jsem nebyl tak něžný, jak jsem chtěl být. Asi jsem to neměl vůbec dělat.“

„Proč ne?“

„Nejsi zvyklá na milování.“

Laurel se začervenala. „To jsem takové dřevo?“

„Nemyslím techniku,“ uklidňoval ji Cruz. Pak se zasmál a jeho ruka vyhledala její klín. „Mám na mysli, že jsi byla sevřená.“

Laurel se opět zachvěla. O chvíli později je oba zachvátila horečka vášně. „To byla jediná nevýhoda toho rybníčku,“ promluvil

Cruz tichým sametovým hlasem plným touhy, „že jsem necítil tvoje vzrušení tak jako teď.“

„Ale já jsem cítila tvoje. A líbilo se mi.“

Laurel rozechvěly vzpomínky ještě víc. Neklidně pohnula nohama.

„Cruzi. Nic mě nebolí. Opravdu.“

Chvíli váhal a pak sáhl do zásuvky nočního stolku za Laurelinou hlavou.

„Uděláme to pomalu a opatrně,“ slíbil.

Dodržel slovo a vzal si ji tak pomalu, že měla pocit, že zemře nedočkavostí. Když do ní vstoupil, připadalo jí, že zemře slastí.

Cruz zažíval stejný pocit oslepující extáze. Celý se vydal Laurel ve výbuchu vášně, až pak vysílený klesl vedle ní. Pak se k ní přitiskl a držel ji v objetí tak dlouho, dokud se dech obou nezklidnil.

Laurel Cruze políbila na neoholenou bradu, vzdychla a přitulila se tváří k jeho chlupaté hrudi. Konečky prstů ho pomalu a něžně hladila po tvářích, ramenou, rtech, prsou, pažích a těle. Skoro na všech místech, kterých se dotýkala, měl jizvy nebo vybouleniny způsobené špatně srostlými kostmi.

Na břiše se dotkla dvou rýh po kulkách a pak je políbila. „Tak mnoho jizev,“ zašeptala.

„Měla bys vidět Gillieho tělo. Vlastně na to zapomeň. To by se mi nelíbilo. Co jsi to o něm řekla? ‚Docela hezký?‘ Ted’ s ním nebude k vydržení.“

Laurel se zasmála a přitiskla se nosem na Cruzovu hrud. „Jsi stejně hezký jako on.“

Cruz si odfrkl. „Otevři oči. miláčku. Vypadám jako starý lední medvěd.“

„Tím se všechno vysvětluje.“

„Jak to?“

„Proč jeho paní kráčí vždycky až dva kroky za ním.“

Cruz se rozesmál a zahleděl se do Laureliných očí. Viděl v nich veselé plamínky.

„Nepamatuju si, kdy jsem se naposledy takhle smál,“ řekl.

„Při tvém zaměstnání se ani nedivím.“

„Kdybych nedělal tohle, dal bych se na něco jiného, co vyžaduje fyzickou sílu,“ odpověděl Cruz a přitom hladil Laureliny černé vlasy. „Jsem prostě takový. Profesionální atlet má kratší kariéru než já.“

„Co dělá atlet, když jeho kariéra skončí?“

„To se stalo tvému otci?“

Laurel zpozorněla. To byla první přímá zmínka o otci od jejího příchodu do Risk Ltd.

Cruz ji nepřestával hladit a tiše jí tím připomínal, jak jsou si blízcí. Laurel vydechla a uvolnila se.

Ale ne tak docela. Věděla, že je zpět v realitě. Teď musela čelit ještě komplikovanější situaci. Měla volit mezi otcem a milencem.

„Myslím, že ano,“ odpověděla. „Vím, že stárne a že ho to děsí. Dokonce se mi omlouval za to, že na čtení musí používat brýle.“

„To se stane každému, kdo nezemře včas.“

Laurel se otřásla. „Podivná útěcha.“

„Je dospělý. Co očekává? Bude pít vodku a šňupat kokain, aby si prodloužil vzrůšo?“

„Co má dělat?“ zeptala se ostře Laurel. „Odejít s úsměvem do domova důchodců a omlouvat se za to, že se vůbec narodil?“

„Může cvičit jógu nebo se věnovat bowlingu, plavání, rybaření, může pěstovat orchideje, chovat psy, dát se na turistiku nebo seniorský triatlon, může hrát bridž nebo kulečnick,“ vyjmenovával netrpělivě Cruz různé možnosti. „Sakra, vždyť může i studovat nebo se zamilovat nebo...“

„Prostě může žít, že jo?“ přerušila ho Laurel.

„Žít nebo zkomírat.“

„Ty nemáš rád mého otce, že? Proč? Protože si myslíš, že pracuje jen pro sebe, a ne pro naši zemi?“

„Ten chlap tě využil,“ promluvil tiše Cruz. „Nejdřív ti poslal vejce a pak zmizel a nechal tě bezbrannou čelit vrahům.“

„Ale on nevěděl, že...“

„Houby, zlato,“ přerušil ji netrpělivě. „Je profík. Měl by vědět, co se pokazí a kde a kdo zaplatí. Teď jsi to byla ty.“

„Tomu nevěřím.“

„Nechceš tomu věřit.“

„Víš, co po mně chceš?“

„Chci, abys mi věřila,“ odpověděl Cruz.
 „Ne,“ namítla Laurel a vymanila se z jeho objetí. „Chceš, abych zradila otce!“
 „Používej k myšlení hlavu, a ne srdce. Jsi v nebezpečí.“
 „Ale nehrozí mi od otce.“
 „Jen od jeho kompliců,“ opáčil Cruz.
 „Už ne,“ odporovala Laurel. „Jsem ze hry. Vzal si vejce. Je konec.“
 „Chyba, zlato. To je začátek.“
 „Co to znamená?“ zeptala se Laurel napjatě. „Víš něco, co jsi mi neřekl?“
 „Nechceš vědět to, co vím já.“
 „Nejsem malé dítě.“
 „V mém náručí jsi dospělá žena, ale v mysli jsi ještě tátova malá holčička. Dobře, holčičko, poslechni si něco o milovaném tatínkovi.“
 Laurel se napřímila a chtěla vylézt z postele. Cruz ji ale snadno zadržel, čímž jí připomněl svoji sílu.
 „V archívech CIA a FBI existují silné svazky záznamů o Jamiem Swannovi,“ začal Cruz.
 „Já vím.“
 „Viděla jsi je?“ zeptal se. Laurel zavrtěla hlavou.
 „Já jsem je viděl,“ pokračoval Cruz vážně. „Tvůj otec je legendou mezi agenty CIA. Během posledních pětadvaceti let se účastnil mnoha nebezpečných operací. Třikrát ho vyznamenali za statečnost a dvakrát za příkladnou iniciativu.“
 „Vypadá to jako kariéra, na niž by muž mohl být hrdý,“ poznamenala Laurel.
 Cruz se usmál. Ale nebyl to uklidňující úsměv.
 „Aby mohl být tak dobrý, musel mít zkušenosti profesionálního vraha, nápady a zručnost dobrého podvodníka a žádné skrupule. Výsledkem byl statečný, tvrdý a chytrý Jamie Swann, který se nestaral o nikoho jiného než o sebe.“
 „Proto si děláš starosti?“
 „Ne. Mám starosti, protože kdysi v minulosti tvůj táta uklouzl.“
 Laurel mlčela a srdce jí bušilo. Toho se bála. To nechtěla slyšet.

„Možná se svět změnil a on to nedokázal,“ zamyslel se Cruz. „Možná jen zestárl. Možná bylo nevyhnutelné, že muž s jeho temperamentem přeskočí plot a ocitne se na nesprávné straně. Na straně zločinu.“

„Ne!“

„Ano,“ pokračoval příkře Cruz. „Znám hodně chlapů, jako je tvůj otec. I výzvědná služba jako FBI má svoje kovboje, bojovníky, rohovníky a experty na vydírání. Jsou po čertech potřební, když dojde na špinavou práci. Ale jejich sílaje přesným odrazem jejich nectností.“

„Otec ne...“

„Ale ano,“ neklidněji přerušil Cruz. „V posledních letech se účastnil nejmíň tří ilegálních akcí, v rámci kterých dopravil do zemí třetího světa těžké zbraně nebo bojové letouny. Nepřátelům, Laurel. Jednalo se o válku v Zálivu.“

„Ale...“

„Ne,“ přerušil ji znovu Cruz. „Ptala ses na otce. Říkám ti to a můžu ti to ukázat černé na bílém.“

V Laurel se začal šířit podivný chlad, který při pohledu na Cruze vzrůstal. Jeho slova zněla tvrdě a důrazně a byla stejně chladná jako jeho modré oči.

„Předpokládá se, že Swann dodal výbušniny jedné jihoamerické teroristické organizaci,“ řekl Cruz. „Ví se, že vládě jednoho menšího asijského státu dodal chemické sloučeniny pro výrobu nervového plynu.“

Laurel zasténala.

Cruzova víčka se zachvěla v návalu sympatie, ale Laurel ji neupozorovala, protože měla zavřené oči.

„Nervový plyn není přímým porušením zákona,“ pokračoval Cruz. „Trochu se očistil tím, že plyn zničil.“

„Proč?“ zašeptala Laurel.

Cruz netušil, zda se ptá na otcovy motivy, které vedly ke zničení plynu nebo na to, proč se Swann stal gaunerem.

„Zničil ten plyn, když se dozvěděl, že by měl být použit na usmrcení kmenů žijících na úrovni doby kamenné a znemožňujících průzkumy pralesů. Ale nestihl zachránit všechny. Organizace použila

plyn dřív. Nejmladší obětí byl kojeneček starý čtyři hodiny. Swann zabil muže, který plyn uvolnil, ale mrtvým tím nepomohl.“

Laurel ztěžka oddechovala.

„Nechápej to špatně,“ řekl Cruz, když viděl bledost její tváře. „Tvůj otec si nepřál smrt nevinných lidí. Prostě si pořádně neprověřil, komu pomáhá. To se stává běžně. V jeho branži se člověk setkává s těmi největšími špalky plovoucími po hladině světové žumpy. Stačí ti to, nebo mám pokračovat?“

Laurel smutně zavrtěla hlavou. Už slyšela dost.

Cruz se nadechl a uvolnil sevření. Rád by Laurel utěšil v náručí, ale obával se, že po jeho objetí netouží. A nechtěl se dočkat odmítnutí.

„V oblasti jeho nekalého podnikání k něčemu došlo a tvůj otec je teď na útěku. Za patami mu štěkají psi.“

Laurel pomalu otevřela oči. Byly plné bolesti a stály v nich slzy.

S pocitem vnitřního vzteku udělal teď Cruz něco, co dlouho odkládal – začal Laurel tlačit do kouta.

„Tvůj otec potřebuje naši pomoc stejně jako ty,“ řekl rozhodně. „Jestli ho chytanou, je po něm.“

„Já...“ hlas se jí zlomil. „Varoval jsem ho.“

„Jo. Kódovaná zpráva. NEBEZPEČÍ.“

„Tys to věděl?“ zeptala se udiveně.

„Samozřejmě že jsme to věděli. Ale Swann už ví, že je v kaši. Proto poslal vejce tobě.“

„Jsem jeho dcera. Má právo žádat ode mě pomoc.“

Cruz zaklel. To už bylo na jeho temperament moc.

„Člověk nemůže zatahovat nevinné lidi do hry vrahů,“ snažil se jí klidně vysvětlit.

„Fajn,“ promluvila Laurel změněným hlasem. „Ted' jsem mimo hru. Žádné zranění, žádná újma, je to tak?“

„Ale ty nejsi mimo hru. Na záznamníku máš zprávu od otce.“

„Jak jsi na to...“ začala.

„Kriste,“ vyštěkl Cruz. „Máme hackery, kteří se dostanou i do počítače ministerstva obrany. Tvůj záznamník vydal svoje tajemství během několika sekund. Pak jsme všechno vymazali, aby se tam nevlámala někdo jiný.“

„Jaká je ta zpráva?“ zeptala se s hraným klidem Laurel.

„Ahoj, dítě. Sejdeme se na našem místě. Brzy. Jo a vezmi si svoji koženou brašnu. Možná podnikneme malý výlet.“

Ta slova se Laurel zařízla do mozku jako ostrá břitva. Otec ji nikdy nežádal o doprovod. Nikdy.

Až teď.

„Už jsi na to přišla?“ zeptal se Cruz. „Otec tě využívá.“

„Doufám, že ty ne?“ promluvila Laurel tiše.

Cruz se zrovna chystal odpovědět, když tu se mu v mysli vynořil Gillespieho cynický příkaz: Získej si její důvěru starým známým způsobem.

Ted' už se Cruz neovládl.

„Díky mně jsi sténala rozkoší,“ řekl divoce. „Díky otci sténáš strachem!“

S tím vyletěl z postele, strhl pokrývku a zahalený do ní zamířil do koupelny. Po cestě se častoval nadávkami. Pak bouchl dveřmi. Totéž provedl s dveřmi do své ložnice, sousedící z druhé strany s koupelnou. Za chvíli uslyšela Laurel tekoucí vodu.

Ležela v posteli a poslouchala proudění vody. Po chvíli se její prudký dech uklidnil.

Nemůžu si mezi nimi vybrat, říkala si pochmurně. Prostě nemůžu. Když si vyberu Cruze, bude to znamenat, že věřím, že můj otec je tak sobecký – nebo zoufalý, že je schopen riskovat můj život, aby získal peníze na stáří. Ale kdyby si vybrala otce, znamenalo by to, že Cruz ji chladnokrevně svedl jen proto, aby se dostal k jejímu otci.

Otec by mohl být takto zoufalý, připustila si váhavě. Ale Cruz není tak chladný.

Nebyl jsem tak něžný, jak jsem chtěl být.

Jsou to slova muže, který by ženu jen využil, aby získal něco jiného? ptala se Laurel sama sebe.

Mým úkolem je chránit tě všemi způsoby.

Laurel zamrazilo, když si uvědomila, že Cruz ji má chránit i před jejím vlastním otcem.

Ne, odmítla tu myšlenku. Táta by mě nevystavil nebezpečí. Proto si vzal to vejce. Ale proč potom chce, abych kontrolovala záznamník?

„Bál se o mě,“ řekla tiše, jako by slova pronesená nahlas potvrdila pravdivost výroku. „Chtěl se mnou zůstat ve spojení.“

Proud vody se zastavil. Laurel napjatě očekávala, jestli se Cruz objeví ve dveřích. Nestalo se. Asi se šel obléct do svého pokoje.

Laurel pomalu vstala a zamířila na záchod. Vzala si koženou brašnu a vytáhla krabičku s „cennostmi“. Rychle prohledávala malé balíčky.

Ke konci druhé řady bylo to, co tak usilovně hledala a co doufala, že nenajde. Dlouho jen stála a zírala na důkaz. t Vypovídalo to o otci víc než materiály FBI.

Nakonec se Laurel přinutila osprchovat. Pak se oblékla. Snažila se nemyslet na to, jak musí být otec zoufalý, a taky potlačovala zklamání nad tím, že ji využil. A dál ji využívá.

Rychle vzala koženou kabelu a bosa vyšla z pokoje.

Cruz byl podle očekávání ve velké místnosti, která představovala centrum života v Karroo. Lehkou bavlněnou košili měl do pasu rozevřenou. Lehké krátké kalhoty obepínaly jeho boky, jako by byly šité na míru.

Otevřeným oknem sem pronikal pouštní vítr a rušil ticho svým vzdáleným nadpozemským kvílením. Laurel nechtěla poslouchat jeho zvuk, protože se obávala, že by se musela k jeho lkaní připojit.

Jestliže Cruz slyšel, že Laurel vstoupila do místnosti, nedal to najevo. Ležel na kožené pohovce, poslouchal vítr a pozoroval světlo linoucí se sem z pouště. V obličeji měl tvrdý, vzdálený výraz. Vedle něho na stolku ležela pistole a nástroje na čištění zbraně. Pistole byla čistá, tmavá a nebezpečná, stejně jako její majitel.

Cruz otočil hlavu. Z jeho očí se nedalo nic vyčíst. Pohlédl na Laurel, a když si všiml brašny, oči se mu nebezpečně zúžily.

„Odcházíš bez rozloučení?“ zeptal se tiše.

Laurel ho už znala příliš dobře na to, aby se nechala zmást jeho hlasem. Věděla, že zuří.

Raději se odvrátila od jeho očí a zahleděla se do pouště. Nemohla snést výraz bolesti a vzteku, který v nich zahlédla.

„Jsme dospělí,“ řekla. „Nedělejme z toho víc, než to je.“

„Tak to opravdu cítíš?“ zeptal se chraptivě.

„Na světě jsou teď důležitější problémy než moje opravdové city.“

Laurel se podívala na zbraň ležící u Cruzovy ruky.

„Ty máš svoji práci, kterou musíš dělat,“ pokračovala hořce, „a já mám život, který musím žít. Smiřme se s tím.“

Cruz jediným rychlým pohybem vyskočil z pohovky a postavil se proti Laurel. Ta se snažila ze všech sil, ale nemohla se mu podívat do očí. Pomalu se dotkl její tváře.

V posledním okamžiku se Laurel přinutila otočit k odchodu.

„Laurel,“ řekl Cruz příškrčeným hlasem. „Miláčku, je mi to líto.“

Laurel jen zakroutila hlavou, neschopna slova. „Neruším?“ zeptala se Cassandra Redpathová. Stála ve dveřích, drobná a příjemná. „Ano,“ odsekl ostře Cruz.

„Ne,“ odpověděla rychle Laurel. V jejím hlase bylo patrné napětí a potlačené emoce.

„Sakra,“ procedil mezi zuby Cruz.

Laurel se mu ještě nepodívala do očí.

„Jen jsme si srovnávali svoje brašny s triky,“ řekla Laurel s křivým úsměvem. „Cruz jich má dost v zásobě. Já nejsem tak nápaditá. Všechno, co mám, je jen hrst vzácných kamenů.“

Laurel se otočila a přistoupila k mohutnému křeslu. Obávala se, že kdyby se posadila na pohovku, Cruz by si sedl vedle ní. Příliš blízko ní. Aby ji nenutil vybrat si mezi otcem a milencem tak, že by pro ni byla možná jediná volba.

Nemohla věřit žádnému muži. Nemohla milovat žádného muže. Nemohla si vybrat žádného muže.

„Pojďte dál, paní velvyslankyně,“ pozval ji chladně Cruz. „Připojte se k našemu čaji o páté. A nezapomeňte strychnin.“

Pak se otočil a poprvé se podíval Redpathové do očí. Byl viditelně rozrušený.

„Co se stalo?“ naléhal.

„Walker má nějakou firmu nahoře v Cambrii.“ Zmínka o rodném městě přikovala Laurel ke křeslu. „Kdo je to Walker?“ zeptala se.

„Jeden z našich nejlepších zaměstnanců,“ odpověděla Redpathová. „Cruz ho nasadil, aby hlídal po vašem odchodu dům.“

Laurel vypadala překvapeně. „Proč?“

„Věděl jsem, že se vrátí,“ řekl Cruz. „Kolik jich bylo?“ ,
„Nejméně tři,“ odpověděla Redpathová.

•Laurel si položila brašnu na stůl, jako by ji už nemohla udržet.

„Byli velice schopní. Walkerovi zabralo dvě hodiny, než je vystopoval.“

„Co...“ Laurel polkla. „Co dělali?“

„Skrývali se v křoví a čekali na vás,“ odpověděla klidně Redpathová.

Laurel otevřela ústa. Ale neřekla ani slovo.

„Dnes brzy ráno, když už bylo jasné, že nepřijdete, se vloupali do domu a celý ho prohledali,“ pokračovala Redpathová.

Cruz sevřel pěsti, jako by chtěl něco stisknout. Třeba krk Jamieho Swanna.

„Udělali tam pěkný nepořádek,“ řekla Redpathová. „Ať hledali cokoli, nenašli to.“

„Jak to víš?“ zeptal se Cruz.

„Prohledali všechny pokoje, všechny skříně, zásuvky od sklepa až po půdu. Kdyby našli, co hledali, zůstala by část domu nedotčena.“

Laurel nešťastně vzdychla. Věděla zcela přesně, co ti lidé hledali.

„Co udělal Walker?“ zeptal se Cruz, rozzlobený, že Laurelin domov někdo zpřeházel vzhůru nohama. „Nic,“ odpověděla Redpathová. „Proč, ksakru?“

„Tak zněl můj rozkaz. Walker je teď sleduje, aby zjistil jejich kontakty.“

„A?“ zeptal se Cruz. Redpathová pokrčila rameny.

„Zatím ví tolik jako my. Jsou brutální a bezohlední. Určitě jde o profesionály. Hlavní seržant teď provádí průzkum kolem Karroo, aby zjistil, jestli nemáme nezvané hosty.“

„Řekni slovo a já je vyřeším sám,“ vyhrkl Cruz hlasem plným nenávisti a krutosti.

Laurel zatínala prsty do kožené brašny s takovou silou, až jí zbělely.

„Já vím,“ řekla suše Redpathová.

„Kdo je to?“ zeptal se Cruz. „Ví to Walker?“

„Možná policie.“

Cruz zamručel.

„Ranulph si to nemyslí,“ informovala je dál Redpathová. „Je možné, že je to soukromá civilní organizace jako my. Ale myslím si, a Walker to potvrzuje, že ti muži mohou být společníci Jamieho Swanna.“

„Pak se nevzdali,“ hlesla Laurel.

„Opravdu sis myslela, že by to udělali?“ zeptal se nevěřicně Cruz. „Vždyť před několika dny tě měli zabít!“

„Jak může to vejce stát za tolik rizika?“ ptala se Laurel. „Podle toho, co říká paní velvyslankyně, to může být padělek!“

„Laurel,“ procedil mezi zuby Cruz, „lidi jsou schopni zabíjet i pro pytlík sraček. Peníze jsou jen záminka.“

Laurel začala otevírat spony kabely.

„Je tady stále možnost,“ pokračovala Redpathová, „že skutečná cena vejce převyšuje sumu, kterou mu přičítáme.“

„To řekl Novikov?“ zeptal se ostře Cruz.

„Alex moc nemluvil. Každé dvě hodiny mi telefonuje, je přesný jako orloj a stále si hraje na nevinnou oběť.“

„Nejraději bych ho pořádně zmáčkl.“

„Máš stejné nutkání jako hlavní seržant,“ řekla Redpathová. „Oba byste nejraději použili sílu.“

„Nemáme to rádi,“ vysvětloval Cruz. „Používáme ji proto, že účinkuje daleko lépe než říkat někomu pěkně prosím.“

Laurel vyjekla, protože druhá spona ji píchla do ruky.

Cruz se podíval směrem, odkud zazněl hlas ženy, která byla ztělesněním jeho snů, stala se jeho milenkou, a teď ho nenáviděla natolik, že se mu odmítala podívat do očí.

„Vadí ti násilí i tehdy, kdy je jedinou cestou k přežití?“ zaútočil ostře. „Myslel jsem, že žena, která jezdí tak rychle autem a nosí takovej kanón, porozumí užití síly.“

„To není...“ řekla Laurel.

„Ať se ti to líbí nebo ne, nežijeme v přátelském světě,“ pokračoval Cruz, „a jsem unavený z toho, že mě nějací svatoušci,

kteří se sami neumí ochránit před výsledky svého špatného rozhodování, napadají a dělají ze mě divocha!“

Nastalo ticho, v němž Laurel hledala v otevřené tašce a pak zírala na sevřenou ruku. Obličej měla úplně bledý.

„Cruzi,“ řekla Redpathová, „máš vynikající talent říkat nesprávné věci v nesprávnou chvíli.“

„Ne,“ prohlásila Laurel, „ať si Cruz mluví. Bůh ví, že strávil hodně času prací, kterou by mnoho lidí dělat nemohlo. Bůh ví, čím za to zaplatil. A můj otec taky.“

Chvíli bylo ticho a v místnosti bylo slyšet jen fučení pouštního větru.

Nakonec se Laurel zadívala na Cruze. Stín v jejích očích mu připomněl, jak byl smutný, než ji potkal a než ho znovu naučila smát se.

A on jí dal jen bolest.

„Laurel,“ zašeptal Cruz a přistoupil k ní. „Drahoušku, nechtěl jsem ti ublížit.“

Stála proti němu se sevřenou rukou a dívala se mu do očí.

„Je na čase, abych byla trochu tvrdší.“

Cruz zvedl ruku a pohladil ji po tváři.

„Ne,“ zašeptala a odtáhla se. „Ne, když ho zrazuji.“

Laurel se otočila k Redpathové.

„Vím, kde se mám s otcem setkat,“ prohlásila. „Zavedu vás tam.“

„Ne,“ promluvil rychle Cruz. „Je to příliš, nebezpečné. Jen mi to řekni a zůstaň tady.“

„Ne,“ trvala na svém tiše, ale rozhodně. ,

Podívala se na Cruze a odmlčela se. V očích měla skálopevné odhodlání.

„Cassandro,“ prosil Cruz, „řekni jí, jak je to nebezpečné.“

„Nedělej si starosti,“ řekla Laurel a nespouštěla z Cruze oči.

„Byla jsem s tebou v Cambrii, pamatuješ?“

„A skoro tě tam zabili, pamatuješ?“ vrátil jí kousavě.

„Pamatuju. Zachránil jsi mi život.“

„Ale ty budeš znovu nasazovat krk.“
„Ano.“
„Proč?“ zeptal se Cruz.
„Abych ho ještě jednou viděla. Musím zjistit, jestli je zoufalý, nebo jenom... zkorumpovaný.“
„Nemáš jistotu, že tam bude. Sakra, vždyť to může být past!“
„Bude tam!“
„Jak si můžeš být tak jistá?“ zeptal se zuřivě Cruz. „On taky ví, že to může být past. Ty si myslíš, že se bude jen tak procházet po ulici, aby tě viděl, a vydávat se tak v nebezpečí?“
„Mám něco, co velice potřebuje... velice.“
Laurel vztáhla ruku a otevřela dlaň. Na ní se zatřpytil veliký červený kámen. Zářil tak silné, že to vypadalo, jako by v sobě soustředil veškerou kosmickou sílu.
„Co je to?“ zeptala se Redpathová.
„Kámen z Rubínového překvapení,“ odpověděla Laurel prostě.
„Našla jsem ho v brašně mezi dalšími kameny.“

Odpolední sytě oranžové slunce sálalo za závojem smogu a slaného vzduchu. Když Claire Tothová vystupovala z Hudsonovy limuzíny, ozývalo se vzdálené hřmění. Claire se líně protáhla, aby setřásla nejistotu, a pohlédla na chladně modrý Pacifik.

Obrovské vlny, způsobené bouří vzdálenou tisíce mil, se valily mořem a rozlévaly se po opuštěné pláži. Claire se otrásla chladem. Na rozdíl od mužů se oceán nedal ovládat krásnou ženou.

„Nádherná pláž,“ utrousila Claire směrem k řidiči. „Kam se poděli turisté?“

„Pan Hudson je nemá rád,“ odpověděl krátce Bill Cahill. „Znečistili by mu písek.“

Cahill v této chvíli nebyl moc spokojen. Pracoval jako bezpečnostní expert a bodyguard a necítil se nejlépe v roli šoféra a hochy pro všechno. Během posledních dvou dnů s ním Hudson zacházel jako se zaměstnancem na nejnižším stupni výplatní listiny.

„Kolik pláže mu patří?“ zeptala se Tothová.

„Čtvrt kilometru jedním a čtvrt druhým směrem.“

„Půl kilometru pláží Malibu,“ broukla Tothová tiše. „Tak cenné pozemky se prodávají po decimetrech. Tisíc dolarů za tři. Jak často sem chodí?“

„Dost často. Vodí si sem ženy,“ řekl Cahill, aby Tothovou navnadil. „Tohle je jen jedno z jeho hnízdeček lásky.“

Tothová se zasmála a olízla si rty. „On je opravdu zvláštní starý bastard, co?“

„Je to starý kozel. Drží si stáj prvotřídních trénovaných souložnic, tak jako si jiní boháči chovají poníky.“

Černé oci šlehly po Cahillovi. Odhadovala ho tak na padesát, byl relativně v kondici, ale taky si byl plně vědom dechu stáří, který už mu pomalu začínal vanout na krk.

„Žárlíš?“ zeptala se Tothová hrdelním hlasem.

Cahill si ji chladně prohlédl odshora dolů.

„Nezávidím mu, když vidím, co pro to musí vytrpět,“ odpověděl.

Dům na pláži byl chladný a strohý. Před ním se prostírala formální japonská zahrada. Do domu vedly masivní dřevěné dveře, vsazené do těžkých mosazných závěsů.

Dřevo, dlaždice, kámen, tlumené světlo... Tothová se cítila jako v katedrále. Mohutné dveře se za ní zavřely a ztišily šumění moře. Tothovou ovanul chladný vzduch.

„Tudy dolů,“ nasměroval ji Cahill. „Jděte za zvukem. Očekává vás.“

Slovem „zvuk“ označil Cahill jakýsi druh hudby nové vlny, která vycházela z pokoje na vzdáleném konci dlouhé dlážděné chodby. Tothová bez jediného pohledu na Cahilla zamířila za zvukem hudby.

Přišla do solária, kde na masážním stole z chromu a krémové kůže ležel nahý Hudson. Silná žena s rovnými černými vlasy staženými do drdůlku metodicky zpracovávala svalstvo na Hudsonově krku.

Vedle masážního lehátka stál chromovaný nemocniční stojan a na něm visel průhledný plastický pytlík s čirou tekutinou. Ta protékala plastickou hadičkou, která končila v katetru zapíchnutém do zadní části Hudsonova pravého lýtku.

„Pojďte dál,“ vyzval Hudson Tothovou, aniž zvedl hlavu. „Omluvte moji neformálnost, ale během posledních dní jsem se trochu vyčerpal. A další podobné mě čekají. Musím se dát dohromady.“

Tothová vešla nejisté dovnitř. Odpolední slunce nepříjemně rozehrálo vzduch v soláriu. Tothová se znechuceně podívala na stojan s tekutinou a pak na jehlu v Hudsonově noze. Tají připomněla nepříjemné období bídy, násilí a drog.

„Používáte... uh to často?“ zeptala se s pohledem upřeným na jehlu.

„Jednou měsíčně,“ odpověděl. „Je to možné používat i častěji, ale častým opakováním ztrácí revitalizace na efektivnosti. Raději se držím přísnějších pravidel.“

„Co je v tom sáčku?“ zeptala se Tothová. „Vypadá to jako moč.“

Hudson zvedl hlavu a věnoval jí pohled plný téměř otcovské tolerance.

„Existuje pro to dlouhý a nesnadno vyslovitelný název v rumunštině,“ odpověděl. „V angličtině pro něj nemáme ekvivalent, protože tady ještě nikdo nic takového nevytvořil.“

„Co je to? Výtažek z opicích žláz?“

„Moje drahé dítě,“ zasmál se Hudson. „Opravdu věříte všemu, co si přečtete v novinách?“

Tothová se taky zasmála. Cítila se s Hudsonem volně. V jeho očích se zračila touha.

„Věřím jen zajímavým článkům,“ řekla.

„Jako těm o věčném mládí?“

„Na ty jsem ještě moc mladá.“

Byla to lež, ale Claire byla zvyklá lhát. Uměla to stejně dobře jako milovat.

„Jednoho dne se podíváte do zrcadla a uvidíte, že vaše prsa poklesávají k pupíku,“ osvětloval Hudson, „a zadek ke kolenům.“

Tothová se zasmála a objela si oběma dlaněmi zadek.

„Pak navštívíte dobrého chirurga,“ pokračoval, „a on bude řezat, vycpávat, odsávat a zašívat. Až skončí, budete mít na těle jizvy a zanedlouho začnou prsa i zadek zase klesat.“

Hudson položil hlavu zpět na lehátko, ale stále ji pozoroval.

„O pár let později budete zase pod nožem,“ pokračoval Hudson klidně „a pak znovu a znovu. Pak ale bude vaše pleť tenoučká a flekatá a budete mít za sebou tolik liftingů, že budete mít pupek pod bradou. Věčné mládí se nedá získat u plastického chirurga. Prostě jen budete mít mezi vráskami navíc jizvy.“

Tothová se otřásla. Stejně jako moře, pokročilý věk Tothovou děsil. Nad věkem nebylo možno zvítězit. Prostě zestárnete, zošklívíte a zemřete.

„To se vám stalo, stařečku?“ zeptala se útočně. „Máte jizvy a vrásky?“

Hudson se usmál.

„Pojďte blíž a přesvědčte se,“ vyzval ji.

Váhavost jejích kroků Hudsonovi prozradila, že správně odhadl její reakci na infuzi. Byla to reakce zdravého mladého organismu.

Ale nikdo nezůstane stále mladý a zdravý.

Tothová přistoupila k muži na lehátku. Masérka vykonávala svoji práci, jako by v místnosti nebyla další osoba.

„Jen pojdte,“ povzbuzoval Hudson Tothovou a pozoroval ji hladovýma očima. „Sáhněte si na mě. Jsem skutečný.“

Tothová pomalu přejela Hudsonovo tělo od ramene až ke kolenu. Bylo pevné a hladké, svaly měl na úrovni čtyřicetiletého sportujícího muže.

A sexuální výkonnost mladíka. Na to přišla už v letadle, když ho hladila v rozkroku, zatímco mu šeptala svoje podmínky.

„Obdivujete výsledek kombinovaného působení anabo-lických steroidů a něčeho, co se nazývá prednisteran,“ informoval ji Hudson.

„Jak to působí?“ zeptala se fascinovaná Tothová.

Věděla, že Hudson má pravdu. Jednoho dne přijde o svoji zbraň. Jednoho dne se na ni muži podívají a vidí starou ženu, a ne vášnivou krasavici.

„Je to sloučenina, která potlačuje lidský růstový hormon a taky proces stárnutí,“ vysvětloval Hudson. „Rumuni na to přišli, když se snažili vyrobit nějaký prostředek pro sportovní medicínu. Potřebovali něco, co by zpomalilo dospívání mladých gymnastek. A objevili pramen mládí.“

„Působí to na všechno kromě vlasů, co?“ poukázala Tothová na jeho šediny.

„To je moje svobodná volba. Nachytám tím každého, kdo si myslí, že šedovlasí muži jsou staří blázni.“

„Jak dlouho to trvalo?“ zeptala se Tothová.

„Než to začínkovalo?“

„Jo.“

„Stalo se to velice rychle. Je úžasné pozorovat, jak vaše tělo mládne. Bylo senzační mít zase erotické sny.“

Tothová se zasmála a prohrábla mu vlasy.

Usmívající se Hudson zase položil hlavu na lehátko. Masérka uvolňovala Hudsonovi ztuhlé svalstvo na ramenou a její lhostejný výraz se neměnil.

„Kdo je ta žena?“ zeptala se Tothová. „Jedna z vašich ošklivějších milenek?“ Tothové se zdálo, že v neutrálním pohledu masérky se zableskla jiskra emoce, ale skoro okamžitě zmizela.

„Je členkou rumunské tajné služby. Jejím úkolem je poskytovat mi speciální lékařské služby a monitorovat můj stav, aby nedošlo k předávkování. Nedělejte si starosti, nerozumí anglicky.“

„Takže vy mi chcete tvrdit, že tyhle bublinky vás udrží v plné síle dalších dvacet let?“ zeptala se Tothová,

„Snadno,“ odpověděl Hudson. „Budu nejúžasnějším starcem na zemi. Myslím, že budu silný a potentní ještě dlouho poté, co pochovám svého prvorozeného a jediného syna.“

„Zní to, jako byste se na jeho pohřeb těšil,“ podotkla Tothová.

„Je to bezcenný zmetek. Holduje drogám a alkoholu.“ Rumunka si všimla, že pytlík s roztokem je prázdný. Zručně odstranila hadičku a jehlu z Hudsonovy žíly a okolí

vpichu ošetřila alkoholovým roztokem. Pak začala nohu lehce masírovat.

Hudson chvíli mlčel. Pak si odkašlal a zvedl se na loktech.

„Prednisteran může korodovat, pokud nekoluje v oběhovém systému,“ pokračoval Hudson. „To je jediné minus celé léčby.“

„Co to znamená? Trochu pálení?“

„Malá daň za fyzickou, sexuální a mentální svěžest, co myslíte?“

„Jo. Amen.“

Tothová znovu zkoumala prsty Hudsonovo tělo, jako by byl zvíře, které si chce koupit.

„Chcete si to zkusit?“ zeptal se Hudson a otočil k ní hlavu. „První léčba je často nejpříjemnější a nejvíc vzrušující zkušeností.“

Tothová zvedla ruku. „Zní to lákavě.“

„Takové je mládí.“

Tothová se tiše rozhlížela kolem a pozorovala zařízení v horkém soláriu.

Hudson ji sledoval se skrývaným nadšením. Chápal její prvotní reakci. Pro mladého a zdravého člověka nebylo snadné porozumět přitažlivosti prostředku pro zachování věčného mládí.

Ale dejme jí několik let. Ať pocítí plíživý příchod počínajícího stáří a ošklivosti. Pak před ním bude klečet na kolenou a žebrot o to, na co teď hledí s pohrdáním.

„Proč jste přišla? Máte vejce?“ zeptal se tiše.

„Ještě na tom pracuji. Co peníze?“

„Ještě na tom pracuji,“ odpověděl výsměšně Hudson.

Tothová uchopila lahvičku s přípravkem a zamračeně se dívala na písmena na nálepce.

„Raději si pospěšte,“ řekla úsečně. „Nejste jediný, kdo o ně má zájem. Spojil se se mnou původní majitel.“

Hudson napjal svaly a posadil se. Pohledem poslal masérku pryč. Ta zaváhala, jako by nerozuměla. Hudson prudce pohodil hlavou ke dveřím.

Žena zamířila ke dveřím vzpřímená jako voják na přehlídce.

„Myslela jsem, že nerozumí anglicky,“ popíchla Hudsona Tothová.

„Jsem opatrný člověk.“

Hudson se postavil a sáhl po bílém županu, přehozeném přes židli. Nikterak se nestyděl za svoji nahotu. Neměl za co, protože ani jeho genitál v žádném případě neprozrazoval jeho věk.

Pro Tothovou představoval nejpřesvědčivější důkaz úspěšné omlazovací kúry.

„Vyhledal vás Alex Novikov?“ zeptal se Hudson, když si utahoval pásek županu. „On není velká hrozba.“

„Byl to on, kdo začal tohle malé zemětřesení. To jste nevěděli?“

„Myslel jsem si to,“ řekl spokojeně Hudson. „Teď to vím.“

Sáhl po křišťálové karafě s minerálkou a naplnil křišťálovou sklenici.

„Jediným rušivým efektem mých léků je žízeň,“ řekl neutrálně. „Za den dva by vás úplně vysušily.“

Hudson se pořádně napil, pak vzal druhou sklenici a nalil Tothové. Ta stále držela lahvičku s lékem, jako by ji nechtěla pustit.

„Je to úžasný materiál,“ řekl Hudson. „Funguje u kohokoli a v jakémkoli věku. Mohla byste zůstat stejně mladistvá a přitažlivá, jako jste dnes.“

Tothová se znovu snažila přečíst název na nálepce.

„To všechno zajistí jeden elixír?“ zeptala se nevěřičně. „Koho chcete napálit, starouši? Kdyby se tohle lékařům podařilo, už bych se o tom dávno dozvěděla. Zrovna tak. každý druhý člověk, kterému je přes třicet.“

Hudson si nalil druhou sklenici a podržel ji proti slunci. Chvilí obdivoval průzračnost vody.

„Lidé, kteří objevili tenhle medikament, nestáli o peníze nebo popularitu. Mají mnohem důležitější plány, ideje a touhy. Smutné je, že historie zasáhla dřív, než mohli svoji vizi uskutečnit.“

„Co se stalo?“

„To, co se stává. Poprava z rukou nepřátel.“

„To je špatné,“ podotkla Tothová chladně. „Znamená to, že zdroj vašeho elixíru vyschl?“

„Jedna z mých nejnovějších laboratoří bude tento prostředek vyrábět,“ odpověděl Hudson.

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Ještě jsem nenašel správného člověka, který by řídil program. Až ho najdu, půjde to rychle. Zatím toho mám ještě dost.“

„Máte štěstí.“

„Štěstí s tím nemá co dělat.“

Hudson dopil druhou sklenici a obrátil se k Tothové.

„Mám dost materiálu, abych jím mohl podarovat alespoň jednu osobu, pokud se k tomu rozhodnu.“

Tothová chtěla od Hudsona odvrátit pohled, ale nemohla. V pohledu starého muže, který byl na úrovni mladého atleta, bylo něco zneklidňujícího.

„Vydržel nějaký muž se s vámi milovat celou noc?“ zeptal se Hudson.

„Když si vetřel do předkožky kokain.“

„Já nepotřebuju kokain. A nebudete se muset bát nějaké pohlavní nemoci nebo AIDS.“

Tothová se zasmála: „To říkají všichni, zlato.“

„Každá z mých milenek musí podstoupit důkladné lékařské vyšetření včetně krevního obrazu,“ pokračoval Hudson. „Moje spermie vynikají velkou četností, pohyblivostí a živostí.“

„Velký starý muži. Až budu chtít promilovat celou noc, zavolám vám.“

„To, co mám na mysli, se nestihne za jedinou noc,“ odpověděl Hudson klidně. „Na to by bylo potřeba daleko víc času.“

Tothová chtěla něco odseknout, ale pohled do jeho očí jí zmrazil slova na rtech.

„Považuji vás za sexuálně silně přitažlivou ženu,“ řekl, „ale to platí o mnoha ženách. Ale máte toho víc, co mi můžete nabídnout.“

Tothová se znovu pokusila odvrátit pohled, ale nepodařilo se jí to. Vzrůstal v ní strach a vzrušení, které ji k němu začaly přitahovat.

„Využila jste svého postavení a kontaktů s Rusy a vybudovala jste si určitou moc,“ pokračoval věčně Hudson. „Uvážím-li váš původ, vykonala jste kus práce.“

„Snažila jsem se ze všech sil.“

„Mnoho lidí se snaží ze všech sil. Ale velmi málo z nich dosáhne cíle. Většina jen občas pije a platí daně.“

Tothová se zachvěla. Často si uvědomovala stejný fakt, ale nikdy o tom nemluvila s Hudsonem. Musí ji mít dobře přečtenou.

„Většina z toho, co děláte, je spíš instinktivní než intelektuální záležitost,“ pokračoval Hudson, „ale já vidím, že máte přirozený talent manipulovat lidmi. Jste strašně chladná.“

„Zeny takové hodnocení nerady slyší,“ vycenila Tothová zuby ve sveřepém úsměvu. „Není to ani ženské, ani sexy.“

„Kecy,“ namítl Hudson. „Nejmocnější ženy v historii byly ty, které použily všechny svoje vlohy, nejen ty, které jim milostivě přisuzuje společnost jako hodným panenkám.“

Tiše se přibližoval k Tothové. Tu napadlo, že sex s ním by se mohl podobat milování s hadem. Když ji objal, udivilo ji horko a síla, které z něho vystupovaly.

„Potřebujete učitele,“ řekl Hudson, „někoho, kdo vám ukáže, jak se dostat na příčku nejvyšší moci. Když budete tam, budete úplně bezpečná. Do té doby ne.“

Delší elektrizující okamžik se pozorovali.

„Co ode mě chcete?“ zeptala se.

„Chci, abyste se za mě provdala. Sestavíme podmínky. Chci od vás dítě, abych byl přesný, chlapce.“

Tothová otevřela ústa. Nevyšel z nich ani hlásek.

„Podstoupíte krevní testy,“ pokračoval Hudson, „oplodnění se provede uměle. Bude-li plod vadný nebo ženského pohlaví, těhotenství se přeruší a začneme znovu.“

„To myslíte vážně?“ hlesla Tothová.

„Samozřejmě. A při první příležitosti se můj syn podrobí stejnému lékařskému zákroku jako já. Bude nejsilnějším a nejinteligentnějším mužem své generace. Pod mojí všestrannou péčí a s mým finančním zázemím a vaším kouzlem osobnosti a přirozenými schopnostmi ovládat lidi se stane jedním z nejmočnějších mužů v historii.“

„Jste blázen.“

Hudson se zasmál. „Příliš jednoduché hodnocení, dítě. Jste schopna lepšího.“

„A co s tím, že jsem tmavší?“

„Jistěže. Jste taky Asiatka a máte předky na Kavkaze. Máte převahu bílé krve, jestli mohu věřit posledním informacím o vás.“

„Na vrcholu není vítána smíšená krev,“ pokračovala Tothová vážně. „Aspoň to mi uvěříte.“

„Ano. Teď věřte vy mně. V nadcházejícím období dojde k míšení ras, kultur a jazyků, stejně tak národů. Děje se to už teď a je to nezadržitelný sociální, politický a sexuální proces.“ Hudson se usmál. „Něco tak nevyhnutelného se bude brzy brát jako pozitivum.“

„Ne za našeho života.“

„Ne za současného života,“ souhlasil Hudson. „Ale pokud se za mě provdáte, můj svatební dar vám prodlouží život. Náš syn bude žít ještě déle. Bude schopen těžit ze smíšení našich ras takovým způsobem, který si nedovedete ani představit.“

Tothová zkřížila ruce na prsou a pokrčila rameny. Olízla si rty, které jí vyschly strachem a vzrušením, jaké nikdy předtím nepocítila.

Myslela si, že už všeho dosáhla, že už se nemá na co těšit, že ji čekají jen větší a větší rizika pro menší výhody, až se jednoho dne přepočítá a někdo ji zabije.

Hudsonova nabídka by mohla všechno změnit.

„Vy jste ale obchodník,“ řekla nakonec. „Jste dost chytrý na to, než abyste mě lákal na lásku a podobné hlouposti.“

Hudsonův smích byl jako jeho oči, chladný a starý.

„My, kteří máme inteligenci,“ prohlásil, „se závislosti na takových věcech zbavujeme velmi brzy. Lásku ať mají hloupí. My je budeme ovládat stejně jako zbytek světa.“

Tothová se cítila k Hudsonovi přitahována silněji než ke kterémukoli muži ve svém životě. Byl velmi krásně, nádherně krutý. Chtěl ji využít. Věděla to.

Ale nechtěl ji zabít. Místo toho jí nabízel sebe v roli otce, učitele a milence v jedné osobě.

Kdyby s ním zůstala, žila by v bublině a nikdy by si nemohla být zcela jistá, že ho ovládá. Byla by střídavě vystrašená a vzrušená. Jinými slovy, žila by naplno pro ni jediným možným způsobem.

„Nepředpokládám, že by to vejce mělo něco společného s vašimi plány na mé otěhotnění?“ zeptala se.

„Samozřejmě že s tím má co dělat. Bez vejce pro mě budete méně zajímavá.“

„O kolik méně?“

„To vejce je velmi důležité pro naši společnou budoucnost. Je to podstatný objekt pro mezinárodní síť agentů.“

Hudson se díval Tothové do očí a jemně ji hladil prsty po ramenou. Pak začal zesilovat tlak, až ji bolestivě stiskl.

Tothová zatajila dech, protože ji zalila vlna touhy. Hudson rozuměl jejímu tělu stejně jako ona sama. Nebo lépe. Bolest a slast ve zvláštním poměru, kdy jedno posiluje druhé.

„Vezmi to vejce jako vstupenku ke mně,“ řekl.

„Možná budu potřebovat pomoc.“

„Fyzickou nebo intelektuální?“

„Fyzickou,“ odpověděla Tothová. „Velmi mnoho fyzické pomoci.“

„Vezmi si Billa Cahilla.“

„Je diskrétní?“

„Samozřejmě,“ přitakal Hudson. „Dost na to, aby pohrbil tělo?“

„Nebude to poprvé. Koho chceš zabít? Novikova?“

„Ne. Jen nějakého pouličního bastarda, kterého jsem někde sebrala. Není to nikdo důležitý.“

Kolem pronajatého auta se prostíralo Los Angeles jako moře světla, čelící temnotě přicházející noci. Laurel řídila stejně jistě v soumraku jako za bílého dne. Cruz by jí složil další poklonu, kdyby však nebyl tak rozzuřený.

„Jak dlouho?“ zeptal se.

Jeho hlas byl napjatý a oči se mu divoce leskly.

Jeden rychlý pohled na něho Laurel stačil, aby zjistila, že se ještě zlobí. Raději se otočila a soustředila se na cestu.

„Jen pár minut,“ odpověděla.

„Řekni mi, kam jedeme.“

Laurel váhala.

„Ted’ nemáme čas, abychom nastražili léčku,“ vyštěkl Cruz.

„Škoda že to nemůžu tvrdit o druhé straně. Ale tak jsi to chtěla, že? Bezpečnost pro tvého otce a kdoví pro koho ještě.“

Laurel neodpověděla. Byla už unavená z věčného vysvětlování a sama sobě nerozuměla. Věděla, že nemůže nastražit past na otce, protože by nevydržela sama se sebou. Hluboko uvnitř věřila, že otec jednal ze zoufalství.

Hádky s Cruzem nezměnily její pocity. Hádali se už od Karroo. Asi to neskončí, dokud se věc nevyřeší.

Cruz zuřil, že Laurel se nechce podílet na nalíčení skvělé pasti na svého otce. Gillespie byl na jeho straně a jen Redpathová jí rozuměla. S Laurel se nehádala.

Cruz sebou neklidně trhl, když se rozblíkalo světlo přenosného telefonu. Linka byla volná. Zůstane tak, dokud neuvedou Risk Ltd. svoji polohu.

Cruz promluvil do reproduktoru.

„Míříme přímo k Hollywood Hills.“
„Už ti řekla, kam jedete?“ zeptal se Gillespie krátce.
„Slyšel jsi všechno, co jsem slyšel já.“
„Sakra. Chlape, tys to s tou důvěrou zvorál.“
„Řekni mi něco, co nevím.“
„Nech mě s ni promluvit,“ požádal ho Gillespie.
Cruz si odlepil telefon od ucha.
„Hlavní seržant by ti rád něco zašeptal do ouška,“ ohlásil ironicky Cruz. „Děkuji, nechci.“
Cruz si dal telefon k ústům. „Ona ti...“
„Slyšel jsem,“ přerušil ho krátce Gillespie.
V autě se rozhostilo ticho, které občas přerušoval Cruz udáním směru. Zatočili směrem na Benedict Canyon Road. Nakonec Laurel sjela mimo a zamířila do jednoho z malých pobřežních údolí.
Ulici lemovaly nové moderní domy s bílou štukovou omítkou a kouřovými okny. Na konci ulice stál dům, který se od ostatních lišil. Osvětlení instalované v podlaze mělo spíš estetický než bezpečnostní charakter, ale sloužilo dobře i druhému účelu. Stavení samotné představovalo umírněný styl.
Laurel chtěla odbočit na příjezdovou cestu k domu.
„Zaparkuj na silnici,“ nařídil Cruz.
„Ale...“
„Prostě poslechni!“
Laurel sevřela pevně rty a zastavila u chodníku. Když sáhla po klíči, Cruz jí položil ruku na paži. „Nech to běžet,“ řekl. Rychle ohlásil do telefonu adresu. „Mám to,“ odpověděl Gillespie.
„Nezapomeňte,“ promluvila Laurel. „Nikdo kromě Cruze, jinak otce nezavolám.“
4981
Gillespieho odpovědí bylo přerušení linky.
„Proč myslíš, že tady ještě není?“ zeptal se Cruz. „Vždyť čeká, až zavoláš na jeho pager.“
„Vždycky parkuje tamhle pod tím platanem,“ řekla Laurel a ukázala na příjezdovou cestu.
„Vždycky? Jak dlouho sem jezdí?“
„Byl to původně matčin dům, než jsem ho zdělila.“

„Myslel jsem, že tvoji rodiče se rozvedli.“

„Ano, ale to nevadilo. Otec měl vždycky od tohoto domu klíče.“

Cruz sledoval plochu před domem. Nikoho neviděl. Dům byl přilepený na skalní stěnu při ústí kaňonu. Postranní terasu zastiňovaly obrovské listy platanů.

„Tvoje speciální místo, co?“ zeptal se Cruz, který si vzpomněl na Swannův vzkaz.

„Ano,“ zašeptala Laurel. „Velmi speciální. V mých vzpomínkách... Ale nemůžu tady žít. Město je příliš blízko.“

Cruz to cítil stejně, ale řekl jen: „Otoč auto, jako bychom odjížděli. Motor nechej běžet.“

Zatímco Laurel otáčela vůz, sáhl Cruz za sebe na zadní sedadlo a vytáhl odtud aluminiový kufřík. Otevřel ho, vyndal z něho pistoli, zkontroloval, je-li nabitá, a zastrčil si ji do pouzdra na zádech. Do kapes pásu si vložil rezervní zásobníky.

Měl na sobě černé džíny, černé boty, uhlově černou košili a pod ní černý ochranný trikot. Jeho zbraň byla taky černá. Cruz ve stínech noci představoval nebezpečného muže na lovu nebezpečné kořisti.

Oblečte se do černého. Ceká vás.

Laurel se bezděčně roztřásla. Udělala, co mohla, aby tento okamžik oddálila, ale nic se nezměnilo. Její otec a její milenec stáli proti sobě a lovili jeden druhého.

„Nedívej se tak na mě,“ napomenul ji Cruz. „Nebudu střílet jako první. Má víc šancí než já. Ale to ti nevadí, že? Myslíš si, že jsem tě využil, abych se k němu dostal. Možná na mě sama zamíříš a zmáčkneš spoušť.“

Laurel projela ostrá bolest.

„Ne,“ vyjela. „Ach Bože, ne! Myslíš si, že je pro mě jednoduché čekat, kdo z vás dvou přežije? Navíc vím, že je to moje vina.“

„Není to tvoje vina. Tys nevybrala svému otci povolání. Ani já ne.“

„Ale to není důvod, abych ho zradila.“

„Nezrazuješ nikoho jiného než nás dva. Máme něco velice vzácného. Ty to zahazuješ pro člověka, který se o tebe nikdy nestaral.“

„Ne! Takto není!“

Cruz neodpověděl.

„Můj Bože, Cruze. Copak to nevíš? Jsi neuvěřitelně rychlý, silný a nebezpečný. Viděla jsem tě při akci v mém domě. Můj otec proti tobě nemá šanci!“

„Houby. Je...“

„V Cambrii jsi nezabíjel, když to nebylo nutné,“ přerušila ho Laurel. „Věřím, že dnes nezabiješ mého otce. Jen proto jsem souhlasila, že vám pomůžu. Jestli otec udělal chybu, nemusí proto ještě zemřít.“

Cruz nechtěl věřit svým uším. Němě zíral na Laurel. Viděl, že myslí vážně každé slovo, které vyřkla.

„To ty jsi slepá,“ řekl ostře. „Tvůj otec není žádné nevinátko. Je to speciálně cvičený snajpr, lovec lidí, vrah, dravec. Takový já jsem nikdy nebyl a nemohl bych být. On nebude střílet, aby mě zranil. Bude mě chtít zabít.“

„Jsi tak rychlý,“ šeptala Laurel. „Viděla jsem to!“

„Škoda že jsi neviděla svého otce v akci. Mnoho mužů zemřelo a ani nevěděli, kdo je zabil.“

Cruz si prudce odepjal bezpečnostní pás a sáhl na kliku vozu.

„Cruzi!“ zašeptala Laurel se staženým hrdlem. Vztáhla ruce, aby ho zadržela. „Takhle ne. Jestli se stane něco špatného, nebudu s tím moci žít. Miluju tě.“

Cruz se otočil a uviděl slzy v jejích očích a chvějící se rty.

„Nemusíš mi lhát, miláčku. Řekl jsem, že tvého otce nezabiju. Myslel jsem to vážně.“

Náhle Cruz udělal něco, o čem si říkal, že by dělat neměl. Sklonil se a políbil Laurel jemně na ústa.

„Ať se stane cokoli, nebude to tvoje vina. Věř mi, zlato. Ty jsi v tomhle případě jediný nevinný člověk.“

Cruz otevřel dveře a vyklouzl z auta dřív, než se Laurel zmohla na odpověď. Přenosný telefon zůstal ležet na sedadle. Jeho černý kryt zářil jako Cruzovy oči.

„Počkej na mě tady,“ poručil Cruz.

„Ale...“

„Žádná ale,“ přerušil ji ostře. „Dej mi svoje slovo.“

Šokovaná Laurel se na něho dívala a říkala si, kam se tak rychle poděl ten něžný milenec.

„Poslouchej,“ pokračoval Cruz stejně ostrým a chladným tónem. „To, co cítím, je v rozporu se vším, co mě učili o vztahu mezi mnou a klientem. Ale jsme spolu svázání, protože ty jsi odmítla Gillespieho a já jsem tě to nechal udělat.“

Laurel mlčela, ale nervy měla napjaté k prasknutí.

„Ještě není pozdě, abych si to rozmyslel,“ mluvil dál Cruz. „Když ti řeknu, že máš něco udělat, není to jen tak. Nehádej se se mnou a neptej se proč. Prostě to udělej. Pokud to nemůžeš slíbit, odstoupím od případu třeba teď hned.“

Laurel měla chuť se hádat a ptát proč a získat víc informací. Ale pohled na Cruze jí prozradil, že její první otázka by byla poslední. Odstoupil by, zavolał by Gillespieho a ani by se neohlédl.

Laurel si zhluboka vzdychla a pomalu přikývla.

„Co mám dělat?“ zeptala se zastřeným hlasem.

„Jestli uvidíš někoho přicházet,“ řekl Cruz, „zmáčkní na telefonu signální tlačítko a jed co nejrychleji odtud. Gillespie ti řekne, co máš dělat dál.“

„A co ty?“

„Zvuk odjíždějícího auta pro mě bude dostatečným varováním. Souhlas?“

Laurel přikývla, protože věděla, že kdyby promluvila, zlomil by se jí hlas.

Cruz velmi tiše zavřel dveře vozu a rozhlédl se kolem. V žádném z osvětlených domů se nepohnula záclona, neotevřely se dveře, nezaštěkal pes.

S lehkostí muže, který se umí dokonale pohybovat nocí, využíval Cruz tmavých míst mezi osvětlenými plochami pod lampami. Ozvalo se jen slabé cvaknutí, když natáhl kohoutek zbraně.

Když došel na místo, kde Swann většinou parkoval, sáhl Cruz levou rukou na černou šmouhu na betonu. Přejel ji ukazováčkem a zjistil, že se mu zabarvil. Promnul ukazováček s palcem a přičichl k němu.

Motorový olej. Ještě čerstvý. Je tady asi tak den. Prudké kalifornské slunce proměnilo pár kapek oleje velmi rychle v lepkavou dehtovitou látku.

Cruz rychle obešel dům. Chtěl zkontrolovat, zda tady někdo nezanechal stopy. Našel jen zbytky stop v jednom ze záhonů.

Nic nedokazovaly. Mohly to být stopy zahradníka.

Cruz stál několik minut tiše v temnotě pod ibiškovým keřem a naslouchal zvukům noci.

Po chvíli tiše vystoupil ze stínu a vyšel na kamennou verandu. V levé ruce držel klíče, které mu dala Laurel už v Karroo. Druhý klíč patřil k zadním dveřím.

Cruz sešel z verandy a po úzké cestičce zamířil k zadním dveřím. Zasunul klíč tiše do zámku, prsty zatlačil do dveří a čekal.

Žádný zvuk. Žádný pohyb.

Po další minutě vklouzl Cruz dovnitř, přitiskl se zády ke stěně a naslouchal. Pak se začal obezřetně pohybovat po domě a v každé chodbě a v každém pokoji se zachoval stejným způsobem. Teprve potom zajistil pistoli, rozsvítil světla a vyšel před dům, aby zavolał Laurel.

Jakmile ho uviděla, vypnula motor a rozběhla se k němu. Objala ho a jednu dlouhou minutu ho pevně svírala. Cruz ji také objal jednou rukou, ale jeho oči neustále kontrolovaly okolí a ruka spočívala na pažbě pistole.

Pak Cruz Laurel něžně odstrčil, poodešel k autu a ze zadního sedadla vzal její koženou brašnu a svůj aluminiový kufřík.

„Pojď sem,“ vyzval Laurel. „Vezmi mi ty věci. Není to moc džentlmenské, ale musím mít volné ruce.“

„Myslela jsem, že jsme v bezpečí.“

„Teď tady není, ale byl tady.“

„Jak to víš?“

„Našel jsem čerstvé stopy oleje pod tím fíkovníkem.“

„Možná to byl někdo jiný,“ řekla Laurel. „Na soukromé cestě ve slepé ulici? To není pravděpodobné.“

Laurel tiše vešla do domu před Cruzem. Následoval ji, zavřel, zamkl dveře a vzal si od ní kufřík.

„Má ještě někdo jiný klíče? Kromě otce?“ zeptal se. „Třeba úklidová nebo bezpečnostní služba?“

„Ne.“

Laurel šla za Cruzem do obývacího pokoje.

„Tím se to potvrzuje. Tvůj otec tady byl.“

„Našel jsi olejové skvrny na podlaze v kuchyni?“ zeptala se ironicky Laurel, ale její oči byly vážné.

„Je tady čerstvý vzduch,“ odpověděl Cruz. „Někdo ten dům otevřel před námi. Na kuchyňském stole leží dnešní noviny. Není tady bezpečnostní systém, že?“

„Ne.“ Laurel se odvrátila, protože nebyla schopna snést jeho odlidštěný pohled, neutrální hlas a otažitá gesta. „Nežiju tady. Město mě rozčiluje.“

„Laurel.“

Otočila se ke Cruzovi a viděla, že jí podává telefon.

S tichou modlitbou, aby všechno dopadlo dobře, vzala Laurel telefon a vytukala číslo Jamieho Swanna a pak číslo matčina domu.

„Jak dlouho to většinou trvá?“ zeptal se Cruz.

„Obvykle zavolá do hodiny.“

„Pokud ne, tak za jak dlouho potom?“

„Nahrávka vydrží v pageru deset dní. Když zemřela matka, zavolal pozdě. Byla už pod zemí.“

Cruz zamručel: „Není divu, že nevěříš mužům.“

„Tobě věřím.“

„Myslíš si, že jsem lepší zabiják než tvůj táta,“ odpověděl Cruz.

„To je sakra dobrá vizitka.“

„To jsem neřekla!“

„Jo. Jasně.“

„Co máš na mysli?“ zeptala se napjatě Laurel. „To, čím ti připomínám Jamieho Swanna.“

„Ne.“

„Ale ano. Oba jsme společensky nepříjemní. Oba známe ty nejnebezpečnější praktiky obrany a útoku.“

„O čem to mluvíš?“

„Jak snadné je porušit zákon,“ vyštěkl Cruz. „Naučíš se to, když žiješ ve světě, kde lež je jedinou pravdou, kde násilí je nejrychlejší cestou k míru a kde morálka je temná jako Mississippi.“

„Chceš tím říct, že jsi stejný jako můj otec.“

„Říkám, že bych mohl být.“

„Ne.“

„Tak rychlý. Tak sebejistý. Pomyslela jsi na to, co by se stalo, kdybys neměla pravdu?“

„Proč mě trápíš?“ zeptala se Laurel.“

„Já tebe?“

„Ano,“ odpověděla. „Znáš rozdíl mezi paradoxem a nemorálností stejně dobře jako já. Znáš rozdíl mezi lží ve prospěch dobré věci a lží pro vlastní prospěch. Je to rozdíl mezi poctivostí a zločinem.“

Cruz se dlouho díval do Laureliných jantarových očí.

„Věříš mi víc, než si věřím sám,“ řekl.

„Jak jsi jednou řekl, mám tě přechteného.“

Cruz zavřel oči, ale stále viděl před sebou Laurel. Snažil se něco říct, ale nemohl. Měl na mysli jen slova, která nemohl vyslovit.

„Cruzi?“

Když uslyšel svoje jméno z jejích rtů, projel jím záchvěv emoce.

„Půjdu se podívat kolem domu,“ oznámil jí krátce. Laurel neřekla nic, ale on věděl, že ji jeho chlad ranil.

„Kdybych zůstal jen o chvíli déle ve tvé přítomnosti, začal bych tě líbat, až bychom oba zapomněli, kdo jsme, kde jsme a proč tady jsme. A to by byla ta největší hloupost, jakou bych mohl udělat.“

„Cruzi,“ zašeptala Laurel a vztáhla k němu ruku.

„Ne,“ zaprotěstoval a ustoupil. „Už se to nemůže opakovat. Jsem špatný muž na špatném místě ve špatnou dobu. Abych tě mohl chránit, musím dělat věci, za které mě budeš nenávidět. Nedělej mi to ještě těžší.“

Laurel se zahleděla na Cruze. Cizinec, milenec, bodyguard a teď... lovec.

Laurel se zachvěla. Měla si vybrat a tohle byl výsledek. Nesmí ho odvádět od jeho úkolů chránit.

Laurel zavřela oči a zkřížila zimomřivě paže na prsou. „Nikdy tě nebudu nenávidět,“ zašeptala. Ze tmy nepřišla žádná odpověď.

Otevřela oči a zjistila, že je sama. Cruz zmizel do noci tiše jako stín.

Laurel se pomalu otočila ke své kožené brašně. Vyndala z ní posuvné měřítko, drobné mechanické váhy, rubín a malý přenosný počítač. Posadila se do čalouněného křesla, váhy položila na stolek a pečlivě rubín zvažila.

Ve slabém světle špatně viděla na drobné dílky stupnice. Laurel si posvětila stolní lampou. Světlo náhle ozářilo kámen a na stůl dopadla kaskáda duhových stínů.

Laurel si nevšimla, že do světla lampy někdo vstoupil. Nevšimla si Cruze, který stál ve dveřích a sledoval ji s téměř hmatatelnou intenzitou. Ještě nikdy neviděl krásnější obrázek, než byla Laurel ponořená do práce, zalitá duhovými odlesky kamene.

Cruz se musel držet ze všech sil, aby k ní neběžel a nesevřel do náruče to, co se mu vysmekávalo z rukou asi navždy.

Miluju tě.

Laurelina slova Cruze ochromila. Ještě nikdy nemiloval. Netušil, co je to láska, jak chutná a jak dlouho může trvat. Práce ho natolik zaměstnávala, že citové vztahy nepostrádal.

Laure! se podařilo dosáhnout na samotné dno jeho temné duše, viděla ho poctivýma očima, dotkla se ho a probudila v něm množství pocitů, které ho jednak polekaly a jednak potěšily. Ochranitelský reflex, něžnost, vášeň, dokonce úctu. Byla mnohem zranitelnější a v určitém smyslu zase silnější než většina žen, které v životě poznal.

Jak ji mohl ten darebák vystavit takovému riziku? říkal si rozzuřeně Cruz. Můžu se snažit po zbytek života a takovou ženu nenajdu. A kvůli Swannovi ji ztratím. Jestli budu mít štěstí, vtak se mi podaří poslat Laurelina milovaného tatínka na zbytek života do vězení.

Jestli nebudu mít štěstí, budu muset zabít otce, abych zachránil dceru. Pak si Laurel ani za nic nebude chtít vzpomenout na to, co mu dnes řekla.

Možnost, že by Laurel mohl ztratit, rozrušila Cruze stejně jako její vyznání lásky. Než ji potkal, byl sám, ale nebyl osamělý.

Když ji ztratí...

Cruz tuhle myšlenku zaplašil. Pomyšlení na to, že by Laurel ztratil, mu jen překáželo v tom, co měl udělat. Bude lépe, když Laurel bude žít a nenávidět ho, než aby byla mrtvá proto, že Cruz zaváhal a nevystřelil.

Stejně tiše, jak přišel do pokoje, se Cruz vzdálil a nechal Laurel zabývat se prací. Znovu prošel celý dům a zkušeným okem analyzoval každou maličkost.

V domě se lze snadno ubránit. Díky jednoduchému projektu domu se dá z jednoho pokoje do druhého střílet přímo. Příjezdová cesta je pro přímý útok příliš otevřená. Přední dveře jsou silně osvětlené.

Špatné bylo jen to, že vzadu za domem se zvedal kopec hustě porostlý křovinami. Vetřelec odtud mohl nepozorovaně proniknout až na zadní dvůr.

Cruz znovu zkontroloval obvod zadního dvora. Stál tiše a nehybně a naslouchal zvukům ze tmy. Přemýšlel o tom, co by udělal, kdyby bylo jeho úkolem dostat se do domu.

Je to velice snadné, říkal si. Potřeboval bych deset mužů a nikdo by neměl šanci. Ale Swann nepřijde s kumpány. Když nic jiného, tak ho Laurelina zpráva o **NEBEZPEČÍ** varovala právě před nimi.

Cruz se vrátil do domu. Získával stále větší jistotu, že stopy v záhonu tady zanechal Swann. Musel vykonat stejný okruh jako Cruz, stejně myslet a dojít ke stejnému závěru: přijde zezadu, bez varování a bude sám, protože nemůže nikomu nastavit záda.

Swanne, nenuť mě k tomu, abych tě musel zabít, pomyslel si Cruz. Přestože si zasloužíš smrt za to, že jsi riskoval Laurelin život pro kus chladného kamene, nechci být tvým vrahem.

Cruz neměl v úmyslu vrátit se do domu a sledovat Laurel ode dveří, a přesto tam zase skončil.

Tentokrát si ho Laurel všimla. Obrazovka počítače už nezářila do tmy. Rubín seděl v Laurelině dlani a přitahoval světlo jako magnet železné piliny.

Laurel pomalu vytáhla z tašky list papíru a pečlivě do něho zabalila rubín. Uložila ho stejně jako ostatní volné kameny do krabice a tu dala do brašny. Brašnu pak odložila stranou.

Cruz sledoval Laurel se zachmuřenou tváří a žhnoucímá očima. Pak přešel obývacím pokojem k francouzským dveřím, vedoucím na terasu. Byly zamčené. Cruz pohnul drobnou páčkou a otevřel je. Do místnosti vnikl chladivý vzduch.

Mírný vánek rozšvelil listí vysokého eukalyptu na zadním dvoře. Pár listů spadlo na terasu a vydalo suchý šustivý zvuk podobný přeběhnutí lehkých kroků po kamenné podlaze.

Když se Cruz obrátil do místnosti, stála Laurel jen krok od něho. Pozorovala ho zlatýma očima. Rty se jí chvěly stejně jako ruce.

Bylo to jemné chvění, ale Cruz je zaznamenal.

„Mohl bys porušit svoje pravidla a na chvíli mě vzít do náruče?“ zeptala se váhavě. „Jen na chvílku. Cítím se... tak sama.“

Cruz si ani neuvědomil, jak k tomu došlo. Vnímal jen teplo Laurelina těla, kontrastující s chladem kovu pistole. Levou rukou si ji přitiskl těsněji k hrudi.

Pravice sevřela zbraň, protože za terasou se ozval silnější šustot.

„Spoustu věcí jsem měla udělat jinak,“ řekla Laurel a vzhledla ke Cruzovi. „Moje volba mi ublížila víc, než jsem si myslela. Ublížila tobě.“

Cruz neodpověděl. Prostě Laurel pustil.

„Je na čase spojit se s Karroo,“ řekl neutrálně. „Ustup ze světla, jo?“

Ze dvora se ozval tichý zvuk. Mohla to být kočka. Ale mohl to být muž s kočičí chůzí. „Cruzi?“ promluvila naléhavě Laurel. Podíval se na ni a čekal.

„Až se otec objeví, nebuď na něho moc tvrdý. Výhrůžky ho jenom rozčílí.“

Cruz dal Laurel rychlý, krátký polibek. Chytila ho, jako by ho nechtěla pustit.

„Znám tyhle typy,“ řekl Cruz a jemně Laurel odtáhl. „Lip, než si myslíš.“

Na malý okamžik se na Cruzově tváři objevil stejný cit, který s ním Laurel sdílela. Pak se na něm usadil stín temnoty a kolem úst se rozprostřely vrásky nové bolesti.

Cruz se otočil a odešel do kuchyně. Laurel uslyšela, jak se domlouvá s Karroo.

„Ano, počkám,“ řekl krátce. „Ale ne navěky.“

Laurel stála čelem ke kuchyni. Chtěla Cruze vidět. Najednou se otočila směrem k francouzskému oknu.

Je příliš pozdě, říkala si v duchu. Teď musím lhát. Sama.

Lampa v rohu vrhala slabé světlo na verandu.

Otevřenými dveřmi pronikal z verandy do pokoje jemný vánek. Laurel, potlačujíc slzy, vyšla na verandu. Přála si vypařit se do tmy jako ten vánek.

Najednou jí zacpala ústa něčí ruka a silná paže ji přitiskla k mužskému tělu.

„Nekřič, Laurie. To jsem já.“

Úleva byla tak silná, že Laurel se málem podlomila kolena.

Swann si otočil dceru proti sobě a levou rukou jí zvedl bradu.

Laurel zírala na otce. Jeho obličej se částečně skrýval ve stínu, ale rozpoznala jeho chladné a tvrdé rysy. V úrovni pasu držel odjištěnou pistoli. Její muška mířila na Laurel a na dům.

„Tati?“ zašeptala Laurel nejisté a ustrašeně.

„Koho jsi sakra čekala? Santa Klause?“

Laurel prostě zavrtěla hlavou. Jeho hlas byl hrubý, postrádal veškerou dřívější jemnost. Ještě nikdy neviděla otce takového. Byl tvrdý, drsný, neúprosný a nebezpečný.

Laurel se poprvé opravdu bála o Cruzův život.

Poprvé pochopila, proč Jamie Swann dělal Cruzovi takové starosti.

Laurelinou myslí prolétla hrozná obava, když si uvědomila, že Cruze svazovala žádostí o shovívavost, kterou od otce vyžadovat nemohla.

Swann se beze slov díval dceři do očí. Hledal v nich něco, co tam nebylo.

„Ten bastard tě dostal, co?“ zeptal se drsně.

„Cože?“

„Ta nebezpečná gorila, která tady před chvílí stála s tebou. Určitě s ním něco máš.“ Laurel stála jako opařená.

Swann se opatrně vyhýbal světlu a nespouštěl oči z francouzských dveří, jako by očekával, že se z pokoje vyřítí smečka policajtů.

„Kdo je to?“ zeptal se a kývl hlavou směrem k domu. „Je ozbrojený?“

Laurel se postavila před otcovu pistoli.

„Cruz Rowan není tvůj nepřítel,“ zaprosila tiše. „Otče, vyslechni mě, prosím tě. Není to tak, jak si myslíš!“

Swann se zadíval na Laurel, jako by byla cizinec, který mu vyhrožuje. Najeden krátký a hrozný okamžik si Laurel pomyslela, že by byl schopen obrátit zbraň i proti ní.

Nakonec ruku s pistolí pomalu spustil.

„Ježíši,“ řekl Swann a zahleděl se na dceru, jako by ji nikdy předtím neviděl. „Myslel jsem, že jsi chytřejší.“

„Chytřejší? To jako abych se ti nestavěla do cesty?“ Její slova Swanna šokovala.

„Ty mu opravdu věříš, co? Rowan je využívačný chlap. Využil tě proti mně. Je to nejstarší trik na světě. Sakra, udělal jsem to sám tisíckrát. Vzpamatuj se, dítě!“

Laurel pocítila vztek.

„Jsem vzpamatovaná,“ řekla tiše. „Jsem chytřejší, než si myslíš. Ale nebyl jsi se mnou tak často, abys to mohl vědět.“

To bylo podruhé, kdy Laurel svého otce šokovala. Tentokrát bylo vidět, že ho její slova zasáhla. Podíval se na ni, jako by ho uhodila.

Laurel náhle litovala, že se nechala unést. Pokusila se znovu prorazit tvrdou slupku a najít v tom krutém lovcu lidí otce, kterého milovala.

„Cruz nejde po tobě, tati.“

„A proč se tedy motá kolem tebe?“

„Chrání můj život.“

„Cože?“

„Hned po tom, co jsem ti volala do Cambrie, vloupali se ke mně do domu dva muži a pokusili se mě zabít.“

Swann otevřel ústa. Nevydal z nich žádný zvuk, ale na tváři měl výraz hrůzy.

„Cruz měl na těle ochranný trikot,“ vysvětlovala Laurel, „proto jsme zůstali naživu. Zakryl mě vlastním tělem a zachytil kulky, které mířily na mě. Pak vrahy vyhnal.“

Na Swannově obličej se nejdřív objevil nevěřící výraz, pak pochopení a nakonec zlost, která překryla všechny ostatní pocity.

„Ta děvka!“ procedil skrz zuby.

„Kdo?“

Swann se místo odpovědi prudce nadechl a snažil se uklidnit. Vztáhl ruku a dotkl se Laureliny tváře. Ruka se mu trochu chvěla.

„Nevěděl jsem o tom, Laurie,“ zašeptal. „Ať se propadnu, nevěděl jsem o tom.“

„Nikdy jsem si nemyslela, že o tom víš. Ale kdo to byl? Co se děje, táto?“

„Nic vážného. Já se o to postarám.“

„Jak?“

Swannův obličej byl temný a neproniknutelný. Vztek dal jeho očím divoký lesk. „Neměla by ses na to ptát.“

„Musím se ptát,“ namítla Laurel. „Jediná možnost, jak to rozmotat, je dát to vejce Cruzovi. Dohlédne na to, aby je dostali zpět Rusové.“

Swannův výraz pomalu ztrácel na divokosti. Zavrtěl hlavou.

„Není to takhle jednoduché,“ odpověděl. „Vejce je jen část. Kdybych je vrátil, stejně by to mělo dohru.“

„U policie? Cruz říkal, že Rusové nepotřebují žádné oficiální stanovisko. Chtějí jen Rubínové překvapení.“

„Jo. To se vsadím, že je chtějí.“

Swannův úsměv Laurel nepřinesl moc úlevy. Netušila, co otec vzápětí udělá.

„Ale Rowan má pravdu,“ řekl Swann. „Místní policajti nebudou představovat problém. Jestli jsou Rusové chytří – a oni jsou – nebudou o tom informovat federály.“

Otočil se k Laurel zády.

„Máš s sebou brašnu?“ zeptal se.
 „Ano.“
 „Dej mi ji a běž do domu. O dvě minuty později tady nebudu.“
 „Bude jednodušší, když přinesu ten kámen, ne?“ zeptala se chladně Laurel.
 Swannovi se zablesklo v očích.
 „Krucí, Laurel, neměla jsi ho najít.“
 „Neměla jsem udělat spoustu věcí. Ale staly se.“
 „Kdo o tom ještě ví?“ zeptal se.
 „Cruz a jeho šéfová, Cassandra Redpathová.“
 „Vědí, co to je?“ Laurel se dívala na otce.
 „Je to rubín, že?“ zeptala se. „Ale je na něm něco divného.“
 Swann se nešťastně díval na dceru a snažil se vyčíst z jejího výrazu odpověď na nevyřčenou otázku.
 „Divného? Jak divného?“ zeptal se.
 „Nemůžu na to odpovědět bez testů, ale zdá se mi, že ten kámen je syntetický.“
 „To není pravděpodobné,“ odpověděl okamžitě Swann. „Před revolucí to neuměli.“
 „Můžu se mýlit. Jeho specifická hmotnost je jiná, než by měla být, ale můžu mít špatné váhy.“
 „Musíš je mít špatné,“ odpověděl rychle a sebejistě Swann.
 „Na druhé straně je ten kámen moc přesný, pravidelný a jasný. Ještě nikdy jsem neviděla tak dokonalý přírodní kámen.“
 „Dítě, nech to plavat.“
 Swannův hlas byl tichý, ale zněla v něm neskryvaná výhrůžka.
 „To je ten problém, tati. Nejsem už jen tvoje dítě.“
 „Ty jsi Cruzova, že? Teď patříš jemu a jsi na jeho straně. Starého tátu jsi nechala plavat.“
 „Kdyby nebylo Cruze, byla bych mrtvá,“ řekla Laurel příkře.
 „Kdyby nebylo tebe, nikdy bych se nenarodila. Myslím, že vaše zásluhy jsou rovnocenné. Mám vás oba ráda a oba mě rozčilujete!“
 Nastalo dlouhé ticho. Swann pomalu vydechl.
 „Dobrý Bože,“ zamumlal. „To je ale situace.“
 „Co to znamená? Jaká situace? Mám právo to vědět. Málem jsem kvůli tomu přišla o život.“

„Cím víc toho víš, tím je to pro tebe nebezpečnější. Nech toho. Kde je ten kámen?“

Laurel automaticky pohlédla k domu. Cruze zatím nebylo vidět, ale za chvíli se mohl objevit. Bavit se s Karroo vždycky jen pět šest minut.

„Můžeš mi ten kámen dát, aniž by o tom věděl?“ zeptal se Swann.

„Neptej se mě na to.“

„Dej mi ho, Laurel. Je to jediný způsob, jak se vyhnout komplikacím.“

„Ne,“ zašeptala.

„Nemůžeš mi ho dát, nebo nechceš?“

„Nechci,“ řekla Laurel. „Nerozumím tomu, co se děje, ale jestli nebudeš spolupracovat s Cruzem a s Risk Limited, nepomůžu ti.“

Swann se na dceru dlouho díval beze slova. Jeho znechucení se pomalu měnilo ve zlost.

„Dobrá, jsem prokletý,“ řekl Swann. „Asi věříš tomu, že miluješ toho bastarda. Musí to být pěkný kozel.“

Swan prošel kolem Laurel a vstoupil do domu. Pistoli měl připravenou a v očích se zračilo chladné odhodlání.

Laurel popadla otce za paži.

„Ne!“ vykřikla chraptivě. „Jestli uděláš ještě krok, začnu křičet. Cruze možná můžeš dostat, když nebude připravený, ale jestli ho upozorním, nebudeš mít šanci. Je dobrý, tati. Velice dobrý.“

„Opravdu to uděláš.“ Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Ano.“

Swann věděl předem, co mu odpoví. Měla odpověď vepsanu v řeči těla, kterou tak dobře znal. Pomalu otočil hlavu.

„Jsi pěkně ostrá, když si něco usmyslíš. Kéž by tuhle vlastnost měla tvoje matka.“

„Opravdu by sis to přál?“

„Když jsme se poprvé setkali, tak ne. Byl jsem příliš mladý na to, abych uměl ocenit silnou ženu. Doufám, že ten bastard, kterého sis vybrala, je tě hoden. Myslím si ale, (že ne.“

„Cruz je muž, který riskuje pro něco dobrého.“ Swann se smutně usmál a dotkl se dceřiných vlasů. „Dobře, je-li tomu tak, pak je to správně.“

„Nechej Cruze...“

„Ne,“ přerušil ji. „Je příliš pozdě, dítě. Musím platit hodně dluhů. Slibuju ti, že už tě nikdy nezatáhnu do svého světa, jakkoli budu zoufalý.“

Laurel se postavila na špičky a políbila otce na tvář. Swann sedotkl svými rty její tváře, otočil se a zmizel tiše do noci.

„Mám tě ráda,“ zavolala za ním Laurel. „Stejně jako tě měla ráda matka. Tvoje jméno bylo poslední, které vyřkla před smrtí.“

Swannův hlas se ozval ze tmy:

„Miloval jsem ji víc než kohokoli jiného, Laurie. Udělám pro tebe to, co jsem měl udělat pro ni – vypadnu z tvého života.“

A byl pryč.

O dvacet sekund později se objevil Cruz. Laurel se na něho polekaně podívala. „Tys byl tady?“ zeptala se nevěřícně. „Chvilku.“

„Mohl jsi ho zastavit!“

„Neměl vejce. Neměl ho v rukou. Nebylo ani v autě, které parkovalo před domem. Je škoda, že tu není nikdo z Risk Limited, kdo by ho mohl sledovat.“

„Nikdo tě tady nedrží.“

„Jsem tvůj bodyguard, nepamatuješ si?“ odpověděl Cruz tiše.

Zadíval se směrem, kterým zmizel Swann. „Kdy jsi přišla na to, že rubín je umělý?“ zeptal se Cruz věcně.

Laurel na něho hleděla. Pak hlasitě polkla.

„Nepřišla jsem na to,“ odpověděla váhavě. „Až dnes večer jsem pojala podezření. Pomyslela jsem si, že by táta mohl skočit na to, že jde o podvrh a že celá akce je k ničemu.“

Cruz se znovu zadíval do křoví, v němž zmizel Swann, a chvíli pozorně naslouchal zvukům noci.

Pak sáhl do kapsy a vyndal z ní kámen, po kterém Swann tak toužil.

„Tvůj otec si nemyslel, že jde o podvrh. Věděl to.“

„Nechala jsem rubín v brašně,“ řekla Laurel sevřeným hrdlem.

„Tys mi nevěřil, že kámen nedám otci, že?“

„Nevěřil jsem metodám, kterými by tě mohl přesvědčovat.“

„Nikdy by mi neublížil!“

„Teď to vím.“

Neřekl jí, že stál celou dobu s pistolí namířenou na hlavu Jamieho Swanna, dokud se nepřesvědčil, že Laurel nehrozí nebezpečí. Pak rychle prohledal jeho auto.

„Ach, Bože, to je motanice.“

Laurel si založila ruce na prsou, protože jí začala být zima.

„Nic z toho nedává smysl,“ řekla napjatě. „Proč šel někdo do takové hry pro falešný rubín?“

Cruz se zadíval na kámen, který držel v ruce. Noc ho zbavila nádherného lesku a barvy.

„Jestli je falešný a Alex Novikov to ví, mohl by to být nejcennější kámen na světě. Jestli to vůbec zjistíme a jestli tvůj otec mluvil pravdu. Velká jestli, miláčku.“

„Co ty si o tom myslíš?“

„Pojďme dovnitř. Je tady zima.“

Swann se snažil ovládnout vztek. Jen jediný člověk věděl, že poslal vejce své dceři. Jediný člověk věděl, že Risk Limited je v kontaktu s jeho dcerou. Jen jediný člověk měl důvod poslat k jeho dceři vrahy.

Swann svíral volant tak silně, jako by to byl krk Tothové.

Ta děvka! Swann ji tiše proklínal. Spala s ním ve chvíli, kdy jeho dcera měla být zavražděna, a ještě si to užívala.

Swann prudce vydechl a snažil se uklidnit. Znal mnohé psychotiky, kteří vykonávali stejnou práci jako on, ale Tothová představovala zvláštní bizarní kategorii.

Ale ne nadlouho. Brzy bude vypadat stejně jako mnoho jiných, kteří se mu připlétli do cesty.

Bude studená a tuhá.

Do dnešního dne Swann zabíjel jen jako součást své práce. Ale dnes si to poprvé užije. Dnes se těší, že zabije Claire Tothovou.

Swann zaparkoval blok před Beverly Wilshire. Vešel do hotelu postranními dveřmi. Hala byla přeplněná davy žen v koktejlových šatech a muži v černých oblecích, protože se zde pořádal nějaký banket. Swann se nemusel obávat, že si ho někdo všimne.

Zamířil k výtahu. Vypadal jako muž, který ví, kam jde. Výtah stavěl v každém poschodí, lidé nastupovali a vystupovali, žádné patro nebylo prázdné.

Swann se rozhodl jít přímo do pokoje Tothové. Před jejími dveřmi se na chvíli zastavil a poslouchal. Zaslechl dva hlasy. Mužský a ženský.

Mužský hlas patřil Damonu Hudsonovi. Zdálo se, že Tothová hrála dvojí hru. Zradila ho, aby se spolčila s Hudsonem.

Drž si koule, staříku, pomyslel si Swann. Ta tě vymačká jako citron.

Swann tiše vsunul klíč do zámku. Než jím stačil otočit, ucítil za uchem dotek chladného kovu.

Instinktivně ztuhl a zapomněl na všechen vztek. Poprvé od doby, kdy odešel od Laurel, začal uvažovat chladně. Ale myšlenky ho neuklidnily. Ztratil kontrolu nad hrou ve chvíli, kdy se prohra rovnala smrti.

Hořce si pomyslel, že Cruz Rowan byl lepším Laureliným ochráncem, než by byl on sám.

„Dokonči, co jsi začal,“ ozval se za ním mužský hlas. „Otevři dveře a vejdi.“

Swann koutkem oka uviděl bílou košili, červenou vázanku a tmavé sako.

„Velmi dobré, Bille,“ promluvil tiše. „Jak jsem si tě mohl nevšimnout?“

„Nevadí, hochu. Jen vejdi.“

„Nechceš si přivodit trable, které by ti vznikly, kdybys mě zabil, že ne?“

„Nedělej si starosti. Nebudu mít trable.“

Hlaveň se zaryla Swannovi do krku. Ještě váhal a promýšlel svoje šance. Nebyly nejhorší. Útočník stál moc blízko. Dříve nebo později Cahillova pozornost poleví. Pak mu Swann pistoli vytrhne a uštědří Cahillovi lekci, na kterou nezapomene.

Ale nejdřív se vypořádá s Claire Tothovou.

Swann tedy odemkl a strčil do dveří. Tothová a Damon Hudson seděli na pohovce proti dveřím. Rubínové překvapení stálo před nimi na stole.

Když Swann s Cahillem vstoupili dovnitř jako siamská dvojčata, Tothová s Damonem současně vzhledli. V jejich tvářích se zračil mírný zájem.

„Jemné a nenápadné,“ oznámil Cahill. „Byl tak zaujatý odposlechem vašeho rozhovoru, že mě vůbec neslyšel.“

„Ke stěně,“ rozkázal krátce Swannovi. „Ruce nahoru a rozkročit nohy.“

Swann uposlechl a nechal Cahilla, aby ho prošacoval. Cahill mu bez komentáře vzal pistoli, kterou našel za pasem.

„Byl jsi kdysi u hotelové ochranky, že jo?“ utrousil Swann.

Cahill se zasmál. Teď, když Swannovi zabavil zbraň byl uvolněnější.

„Pojďte a sedněte si k nám, pane Swanne,“ požádal ho zdvořile Hudson svým podivným papírovým hlasem. „Doufal jsem, že se brzy ukážete. Slečna Tothová netuší, jak se vejce otvírá.“

Swann se s úsměvem podíval na Tothovou.

Claiře Tothové přejelo po páteři jemné mrazení. Vždycky byla zvědavá, jak vypadá smrt. Teď to věděla. Čekala na ni ve studených očích Jamieho Swanna.

Swannův úsměv jí prozradil, že jeho nositel ví přesně, na co ona myslí.

Cahill hlavní pistole ukázal Swannovi židli. Swann pomalu uposlechl. Čekal na příležitost. Cahill jednal tak, jako by zapomněl na všechno, co ho u FBI naučili.

Swann se těšil na okamžik, kdy na Cahilla namíří jeho vlastní zbraní. Ale nejdřív musí nechat Tothovou uvěřit, že všechno, co chce, je mimo hru. Musí jednat obezřetně. Jinak mu Tothová neuvěří.

„Večírek skončil,“ řekl Cahill. „Sedni si a chovej se civilizovaně.“

Swann usedl do pohodlného křesla, ale zůstal nahnutý kupředu a nohy měl napjaté, aby mohl kdykoli vyskočit.

„Opři se,“ vyzval ho Cahill. „Takové chlapíky, jako jsi ty, dobře znám.“

Swann se tedy opřel, ale nohy měl stále napjaté. Po chvíli se začal pomalu a nepatrně předklánět.

Cahill si toho buď nevšiml, nebo tomu nevěnoval pozornost. Pohrával si s obuškem potaženým bílou kůží.

„Pěkná práce, že, drahá?“ zeptal se Swann Tothové. „Dvojnásobný zisk nebo smrt, správně?“

„Nic tak nebezpečného,“ řekla Tothová. „Pan Hudson nám učinil velmi vstřícnou nabídku.“

„To se vsadím.“

Tothová se usmála, olízla si rty a zadívala se na Swanna. „Ale nejdřív potřebuje důkaz, že vejce je opravdu tak vzácné, jak se říká,“ řekla chraptivě. „Umíš je otevřít, vid?“ Swann se díval na Tothovou s neskrývanou záští. „Jistě, zlato,“ odpověděl. „Umím to.“

„Dobře,“ promluvil Hudson. „Předved'te nám to.“

„Staříku, vy jste blázen.“

Hudson pohlédl na Cahilla. Ten uhodil Swanna obuškem. Uder nebyl tak silný, aby mu praskla kůže, ale hlava se mu zvrátila dozadu.

„To je to nejlepší, čeho jsi schopen?“ zeptal se Swann.

Cahill sevřel obušek pevněji a sledoval Swanna bezvýrazným pohledem.

„Nepřej si vidět to nejlepší, co umím,“ oznámil mu věcně.

„Otevři vejce, jinak budeš ještě týden vyplivovat zuby.“

Swann se zasmál. „Vsadím se, že jsi byl postrachem celé školky.“

Cahill se podíval na Hudsona.

„Můžeš mi vymlátit všechny zuby, a stejně nedosáhneš toho, co chceš,“ řekl Swann suše.

„Tvrdý chlapík, co?“ zareagoval Cahill. „Myslím, že bolest ti rozváže jazyk.“

„Můžeš si se mnou dělat, co chceš, a stejně ti nic neřeknu.“

Konečně chtěla promluvit Tothová, ale Hudson ji umlčel gestem ruky.

„V čem je problém?“ zeptal se a podíval se zpříma na Swanna.

„Bude vás to stát sto papírů,“ odpověděl Swann. „Nebud'te hloupý,“ odpověděl mu chladně Hudson. „Nejste v postavení, abyste si diktoval podmínky.“

„Myslete, staříku. Jo, jsem venku ze hry. Nemůžu dělat nic víc, než zmáčknot sebe stejně jako vás.“ Hudson přikývl.

„Takže si vezmu sto tisíc a půjdu,“ řekl Swann. „Za daných okolností to není tak moc. Je to míň, než byste zaplatil za zakamuflování vraždy v hotelu Beverly Wilshire.“

Hudson se podíval na Tothovou. Ta pokrčila rameny.

„Dobře,“ souhlasil Hudson. „Slečna Tothová vám zaplatí z peněz, které jsem dnes přinesl. Ted' mi řekněte, proč nechcete otevřít vejce?“

„Nemám potřebné vybavení,“ odpověděl Swann. „Cože?“ Hudson se rychle podíval na Tothovou. „Claire říká, že s sebou přinesete všechno, co budeme potřebovat.“

„Lhala. Dělá to často a zejména v posteli.“

Tothová pozorovala Swanna. Její černé hladové oči viděly bývalého milence a současného vraha.

„Lhala, když říká, že potřebujeme počítač spojený s východním blokem?“ zeptal se Hudson.

„Ten potřebujeme.“

Taky potřebují originální rubín, ale o tom se Swann nezmínil. Jestli Tothová ještě nezjistila, že ve vejci byl falešný rubín, není třeba ji o tom informovat.

„Lze se nějak napojit na ten počítač?“ zeptal se Hudson.

„Potřebujeme spojení a hackera, který rozumí své práci.“ Swann pokrčil rameny. „Zeptejte se Novikova. Je to jeho hračka.“

„Myslím, že za daných okolností by nebyl k ničemu.“

„Jo. Někteří lidé prostě nemají smysl pro humor, že?“ Hudson si bedlivě prohlížel svého vězně. „Je ten počítač jediný problém?“ Swann se na něho podíval.

Cahill se znovu připravil k ráně. Swann koutkem oka zachytil jeho pohyb a otočil se k němu.

„Pomalu,“ řekl. „Váš šéf potřebuje počítačového experta.“

Chvíli bylo ticho. Pak se Hudson podíval na Tothovou.

„Teď jste uhodil hřebík na hlavičku. Ona vám odpoví na vaše otázky. Je v tom s Novikovem až po uši.“

Hudson hleděl na Tothovou a čekal, zda obvinění potvrdí.

Tothová se dívala na Swannův obličej a cítila se nesvá.

„Pro Krista,“ promluvil k ní Swann. „Dejte mi sto tisíc a zbavíte se mě. Už mě to nebaví.“

Tothová pomalu obešla stůl. Obřadně poklekla před Swannem.

„Ubožáčku,“ zamumlala. „Ty nejsi tak tvrdý, jak jsem si myslela, že?“

„Býval jsem, ale už stárnu.“

Tothová se něžně dotýkala podlitiny, která mu vyskočila na lícní kosti.

„Byl jsi nejlepší,“ řekla tak tiše, že to slyšel jen on.

„Moje chyba. Dej mi ty prachy a já zmizím.“

Tothová hledala ve Swannově pohledu náznak lži. Viděla stejnou živočišnou nenávist, která v nich byla, když vešel do pokoje.

Pomalu se postavila. Pohlédla na Hudsona a mírně pokývla hlavou.

„Ted', Bille,“ rozkázal úsečně Hudson.

Cahill udeřil Swanna pendrekem podruhé. Tentokrát do temena. Cahill se znovu napřáhl, ale jeho oběť se svalila ze židle obličejem dolů.

„To stačí,“ řekl Hudson Cahillovi. „Nechceme ho zabít.“

„Proč ne?“ zeptal se Cahill. „Ještě ho párkrát praštím a pak ho uklidím. Věřte mi, ten se už nevrátí.“

„To není nutné,“ odpověděl Hudson. „Jdi pro limuzínu a předjed k východu z hotelu. Nemáme čas.“

Cahill váhavě pustil pendrek a zamířil ke dveřím, následován Tothovou. Ta za ním zamkla bezpečnostní zámek.

Zatím začal Swann přicházet k sobě. Chrčel a kýval hlavou ze strany na stranu.

Tothová ho pozorovala s kombinací strachu a okouzlení. Swann se pokoušel převalit na stranu a sahal po opěradle křesla.

„Ježíši, to je silák,“ řekla bez dechu. Pak se obrátila k Hudsonovi: „Pospěšme si!“

„Pomoz mi ho posadit do křesla,“ poručil krátce Hudson.

Společně tahali bezvládného Swanna na křeslo. Ten něco mumlal a hlava se mu bezvládně kývala jako dětské hračky.

„Rychle, přines sklenici,“ poručil Hudson.

Tothová spěchala pokojem k malému baru s lednicí. Popadla sklenici z police nad ním.

„Whisky,“ řekl Hudson. „Nalej.“

„Pije vodku.“

„Cokoli, jen to už přines.“

Tothová přispěchala se dvěma lahvičkami vodky. Otevřela je a vylila jejich obsah do sklenice. Naplnily ji jen do poloviny.

Hudson si ji beze slova vzal od Tothové a hodil do ní dvě malé tabletky, které se téměř okamžitě rozpustily.

Hudson několikrát zamíchal tekutinou ve sklenici a podal ji zpět Tothové.

„Dej mu to.“

Černé oči Tothové se rozšířily údivem, když si uvědomila, že to bude ona, kdo zabije Swanna, a to před svědkem, jehož slovo u soudu bude mít větší váhu než její.

„Neztrácej nervy, moje černá holubice,“ domlouval jí tiše Hudson. „Bude to vypadat zcela nevinně. Muž se pořádně napil a následoval srdeční infarkt. Upadl a uhodil se do tváře a pak si narazil lebku. Zemřel. Jak smutné. Jak obvyklé.“

Tothová chvíli zírala na sklenici a pak na bezvládného muže v křesle.

„Ach, zlato, můj ubohý příteli.“

Poklekla vedle křesla a snažila se jednou rukou nastavit jeho hlavu do přijatelné polohy a druhou mu přitisknout sklenici ke rtům.

„Miláčku, nevěděla jsem, že ti tak ublíží. Vypij tohle, to ti pomůže. Pak dostaneš peníze a můžeš jít.“

Swann se pokoušel odstrčit ji od svých rtů, ale byl příliš slabý a dezorientovaný.

Tothová jemně odtáhla jeho silnou ruku.

„Pojd, zlato,“ promlouvala k němu něžně. Budeš se cítit líp. Je to jen vodka. Pročistí ti hlavu. Jinak odtud nebudeš moci odejít s penězi, víš?“

Konečně se jí podařilo přitisknout mu pohár ke rtům. Swann poznal známou chuť vodky a polkl. Tothová mu nalila do krku další hlt a on opět polkl.

Alkohol měl skutečně burcující účinek. Swannovy oči se zaměřily na protější stěnu. Zavrtěl bolavou hlavou a odstrčil rukou sklenici.

„Dobrý Bože,“ zachroptěl jako opilý.

Pomalů se vzpamatovával. Nevěděl, co bylo špatně. Ale věděl, že něco ano.

Podíval se Tothové do očí.

„Děvko. Měl jsem tě zabít, když jsem měl možnost.“

Swannova slova zněla pravdivě.

„Jo,“ souhlasila Tothová a jemně se usmála. „Tady, miláčku. Vypij ještě trochu. Dělá ti to dobře, ne?“

Tothová mluvila a probírala dlouhými prsty Swannovy vlasy a zkoumala podlitinu vzniklou po úderu pendrekem.

„Je mi opravdu líto, že ti tak moc ublížili,“ říkala vemlouvavě. „To neměli dělat.“

Popletený Swann slyšel jen jemný hlas a cítil jemné doteky na zraněné hlavě. Narovnal se na křesle a vzal do ruky pohár, který mu nabízela Tothová. Chvilí se do něho díval a snažil se vzpomenout, kde se tady vzal. Ale nemohl.

Automaticky polkl další hlt vodky. Znovu zavrčel: „Děvko.“

„Ale zlato, nebud takový,“ ozvala se Tothová. „Udělala jsem totéž, co bys na mém místě udělal ty.“

Swann si teď poprvé všiml, že za Tothovou stojí Hudson. Zamračil se a snažil se vzpomenout si, kdo to je a proč je tady. Pomalu se mu vracela paměť.

Hudson, Tothová a zrada.

„Nevěřte jí, staříku,“ oslovil Hudsona. Mluvil pomalu, protože chtěl, aby Hudson rozuměl každému slovu. „Ta vás vysaje jak citron.“

„Ne, pokud jí bude záležet na tom, abych žil,“ odpověděl Hudson. „To je tajemství šťastného vztahu. Měl byste se to naučit.“

Pak se Hudson zasmál.

Ten suchý zvuk připomínal ševlení suchých listů hnaných větrem po verandě. Věděl, že je spojené s něčím důležitým.

Nemohl si však vzpomenout s čím.

Swann pomalu pohnul hlavou a zadíval se na Tothovou. V jejím výrazu se mísila lítost se strachem a se vzrušením. Swann si uvědomoval, že se mu rozjasňuje v hlavě, ale v břiše mu hlodal chlad, který se šířil do celého těla a připravoval ho o sílu.

„Co jsi mi to udělala?“ zašeptal Swann.

„Nic, drahý,“ odpověděla šeptem Tothová. „Jen dopij sklenici a já ti dám peníze.“

Swann nepozvedl číši k ústům. Tothová viděla, že zbývá ještě víc než polovina. Pokusila se přitisknout mu sklenici znovu k ústům.

Swann odstrčil její ruce a zíral neklidně na skleničku. Začalo mu docházet, odkud se mu v útrokách vzal ten neznámý ledový pocit.

Rychle odhodil sklenici. Pokusil se chytit Tothovou. Jeho velké ruce byly jako drápy vrhající se na její hrdlo. Ale nedosáhly na ně. Jeho nervy a svaly ho přestávaly poslouchat.

Tothová ucukla a zacouvala jako poděšený krab.

„Ježíši!“ vykřikla. „Dělej něco!“

„Už jsem udělal,“ ozval se tiše Hudson.

„Nevypil to všechno!“

„Ale má dost. Podívej se na něho!“

Swann teď vrávoral na nejistých nohou a po chvíli se zvrátil zpět na křeslo. Stejně rychle, jako se jeho tělo vzdávalo, jeho mozek se vzpamatoval.

„Co to sakra bylo?“ zeptal se.

„Sovětský přípravek,“ odpověděl Hudson, který mířil k pohovce.

„Vaše smrt bude vypadat jako srdeční zástava, zvlášť u takového hromotluka. Ale měl byste to vypít všechno. Pak bude smrt bezbolestná. Pochybuji, že by tomu tak bylo při polovičním množství.“

Swann se nebezpečně naklonil k jedné straně křesla.

„Dobrá, když jsem vás tady uviděl, přestal jsem si dělat starosti o svůj život. Nemyslel jsem, že byste si se mnou špinil ruce.“

„Jsem pragmatik,“ odpověděl prostě Hudson. „Vždycky jsem býval. Zabil jsem spoustu lidí pro menší věci.“

Zatímco Hudson mluvil, stlačil prstem drátek vejce. To se rozevřelo a uprostřed neobyčejného zlatého a stříbrného krajkoví se zaskvěl nádherný rubín.

Swann vydal podivné zaskřehotání, které připomínalo jak zachroptění, tak smích.

„Děvka a pragmatik.“ Zase se zasmál.

„Vy jste pěkný párek. Právě jste vypadli ze hry a ani nevíte proč.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal se Hudson.

Swann ho ignoroval a díval se jen na Tothovou.

„Ten rubín je falešný. Vyměnil jsem ho. Máš podvrh, zlato. Nic. Šmejd.“

Jeho tělo se zachvělo pod náporem bolesti a démonického smíchu.

Hudson uchopil vejce a zoufale zíral na rubín. Přenesl ho k lampě a pečlivě kámen zkoumal.

„No?“ zeptala se Tothová. „Je to rubín?“

„Nevím. Ale znám někoho, kdo nám to řekne.“

Ale Hudson měl rostoucí a drásající jistotu, že Swann mluvil pravdu. Muž, který byl partnerem Tothové, mohl klidně udělat takový podraz.

Hudson rychle přešel pokojem směrem ke Swannovi. Zajel mu prsty do vlasů a zvrátil mu hlavu vzad.

„Mám protijed. Řekni, kde je pravý rubín, a budeš žít.“

„Seru na tebe.“ Swann se zkroutil pod novým náporem bolesti. Zavěsil se očima na Tothové. „Sbohem v pekle, zlato.“

Hudson se otočil a zahleděl se na Tothovou. „Kam ho schoval? Komu věřil?“

„Nikomu. Věřit lidem je blbost a Jamie to věděl. Měl ale dceru. Jedině jí mohl důvěřovat.“

„Co tím myslíš?“

„Poslal jí to vejce.“

„Kde je?“

„Ted’? To nevím. Má dům v Cambrii. Ale ted’ tam nežije.“

„A kde je?“ zeptal se divoce Hudson. „Pracuji na tom,“ odpověděla krátce Tothová. „Má dům po matce tady dole v Los Angeles. Jamie se tam někdy ukrýval.“

„Ne.“

Swannův výkřik byl bezděčný. Jeho hlas zněl zastřeně a bolestně. Naklonil se dopředu.

Ale nohy ho neunesly. Skácel se na podlahu, jako by ho někdo zasáhl palicí.

„Dobrá, začneme u dcerky,“ řekl Hudson. „Bill Cahill udržuje užitečné kontakty s místní policií. Najde ten dům. Pojd’me. Novikov se může objevit co nevidět!“

„A co Jamie?“ zeptala se Tothová.

„Bude po něm dřív, než nám Bill přistaví limuzínu.“

V tichu pokoje se ozvalo řinčení telefonu jako exploze. Cruz po něm sáhl dřív než Laurel. „Haló,“ ohlásil se krátce.

Nejprve bylo ticho. Pak zaslechl Cruz tichý zvuk, jako by někdo zadržoval dech. „Haló,“ zopakoval

Zase se neozvala žádná odpověď, jen dýchání bylo zřetelnější. Cruz by rád věděl, nejde-li o nějaké sexuální obtěžování.

„Kdo je to?“ zeptala se Laurel. Zavrtěl hlavou. „Haló.“ Zase nic.

Cruz už chtěl zavěsit, ale v poslední chvíli zaslechl podivné zachroptění. Obsahovalo bolest a naléhavost.

„Nerozumím vám,“ odpověděl Cruz. »

Znovu se ozval ten zvuk, teď připomínal jednu hlásku –L, vyslovenou hlubokým mužským hlasem.

Cruz vrhl rychlý pohled na Laurel. Ta ho úzkostlivě pozorovala. Cruz měl neblahé tušení, že tento telefonát nic nespraví.

„Stále vám nerozumím,“ řekl Cruz do sluchátka. „Máte potíže? Potřebujete pomoc?“

Ozvalo se nové zachrčení.

Cruz konečně šestým smyslem vycítil, kdo může být muž, který se tak zoufale snaží k němu promluvit. Jen jediný hluboký mužský hlas se může v tuto hodinu ozývat do sluchátka na tomto telefonním čísle. Muž na konci drátu byl u konce svých sil.

„Pomalů, Jamie,“ promluvil Cruz.

Laurel poskočila, když uslyšela jméno svého otce. Přitiskla se těsněji ke Cruzovi.

„Jsme tady. U telefonuje Cruz Rowan. Laurel je v bezpečí, chráním ji. Co se stalo, Jamie? Jste zraněn?“

„Otr... otr...“

Swannova slova přerušil kašel a chroptění. Vypadalo to, jako by ho někdo rdousil.

„Zkuste to znovu, pomaleji,“ vyzval ho Cruz.

Cruzův přesvědčivý tón Swanna uklidnil a zřejmě mu pomohl. Vydal ze sebe dlouhý, úlevný výdech.

Cruz mezitím vytáhl z kapsy mobilní telefon a teď vyťukal číslo Risk Limited. Ozvali se okamžitě. Odvrátil se a chvíli hovořil s agenturou. Sluchátko telefonu měl stále přitisknuté k uchu.

„Tady je John Smith druhý. Můžete zjistit, odkud mi volali na mé losangeleské číslo?“

„Jistě.“

„Aktivujte je.“

„Jistě,“ zněla jasná odpověď.

„Otráven,“ slyšel najednou Cruz v druhém uchu.

Swannův hlas byl jasnější, jako by ho navázaný kontakt uklidnil.

„Víte čím?“ zeptal se Cruz.

„Na tom nezáleží,“ odpověděl Swann. „Umírám. Chtějí za...“

Příliš mnoho slov ho vyčerpalo.

Cruz slyšel, jak popadá dech.

„Zpomalte,“ poradil mu pevně a klidně. „Kde jste?“

„... Laurel.“

Poslední slovo vyrazil Swann z hrudi společně s dalším zachroptěním.

Pak už se neozvalo nic. Udělal, co musel. Jeho bitva skončila. Varoval Laurel a snažil se, aby byla v bezpečí.

Cruz uslyšel ještě nějaký zvuk, jakoby sluchátko narazilo na stěnu nebo na podlahu.

Pak bylo ticho.

„Jamie,“ volal do sluchátka. Pak znovu, hlasitěji: „Jamie, mluvte se mnou! Kde jste?“

V odpověď se ozvalo jen chroptění člověka, který má kruté bolesti a blíží se smrti.

Cruz odložil sluchátko a podíval se do Laureliných zlatých očí. Přál si ji nějak utěšit, ale nevěděl jak.

„Tvého otce otrávil,“ promluvil tiše. „Je v hrozném stavu. Jestli nedostane protijed, zemře.“

Laurel popadla sluchátko.

„Tati! Tati! Mluv se mnou! Tady je Laurel, tati. Slyšíš mě?“

Cruz bedlivě naslouchal. Laurel tiše zakroutila hlavou.

„Zkus ho přinutit k rozhovoru,“ řekl Cruz. „Nechal jsem zjistit, odkud volá.“

„Tati. Tati! Víím, že mě slyšíš. Dej mi nějaký signál, že jsi tam.“

Jamie Swann slyšel hlas své dcery jako přes hustou mlhu, zabarvenou rudou krví, jeho vlastní krví, stékající mu po těle z ran způsobených Cahillem.

Jemný, ale rozhodný hlas jeho dcery představoval teď jediný pevný bod v jeho rozpadajícím se světě.

„Laurie?“

Vyslovil její jméno zkomoleně, ale poznala je.

Pocítila naději. Otcův hlas byl slabý, tak zoufale slabý. Jako by mluvil z obrovské vzdálenosti při špatném spojení.

„Ano. Tati, jsem tady,“ řekla hlasitě Laurel. „Musíš nám pomoci. Musíš mi říct, kde jsi.“

Laurel vzrušeně naslouchala nerozeznatelným zvukům, které se linuly z otcových úst. Na okamžik si vzpomněla na matčinu smrt, kdy hrdá žena naposledy zuřivě vdechovala, rozzlobená, že musí tak brzy odejít.

Tentokrát to bylo jiné. Swann byl při vědomí a mohl ještě bojovat. Jako by si uvědomoval, kolik energie a vůle mu ještě zbývá.

„Be... Be...“

Laurel trpěla. Svírala sluchátko a tiskla si je k uchu, jak nejsilněji mohla.

„Ještě jednou, tati. Prosím. Řekni mi to. Mám tě ráda. Chci ti pomoci.“

„Be... Hil...“

„Beverly Hills?“ hádala Laurel.

Ozval se zvuk, který neznamenal ani popření, ani přitakání.

„Beverly Hills?“ zopakovala hlasitě Laurel. „Tam jsi?“

Swann konečně zachrčel něco jako souhlas. Laurel se otočila a rychle řekla Cruzovi: „Beverly Hills.“

„To je velké město,“ odpověděl. „Musí to upřesnit.“

„Kde v Beverly Hills?“ zeptala se Laurel hlasitě. „Kde? Mluv!“

Cruz zatím mluvil do mobilního telefonu. „Swann je v Beverly Hills.“

„Dobře. Ještě hledáme.“

„Tati! Tati!“

Cruz zavřel oči a sevřel levou ruku v pěst. Bolest v Laure-lině hlase na něho působila jako dýka. Vybavoval si Laure-lin obličej, když vystoupil ze stínu.

Tys tady byl. Mohl jsi ho zastavit.

Jestliže Swann zemře, Laurel ho bude vinit z otcovy smrti.

Nebude to žádné překvapení. Cruz se bude vinit taky.

„Dělejte, dělejte,“ zavolal do mobilu. „Neplatíme ty lidi z telefonní služby pro nic za nic. Řekněte jim, že jde o lidský život.“

Laurel zatím neustále vyzývala otce a snažila se dozvědět nějakou informaci.

Cruz si přál chytit Laurel kolem ramen a držet ji, říct jí, že všechno je v pořádku, že se o ni postará.

Ale všechno nebylo v pořádku. Nemohl ji chránit, protože to by znamenalo, že by musel být větší zabiják než lidé, kteří šli po ní.

Cruz se jí něžně dotkl, ale Laurel nedala znát, že by si toho všimla. Ani se na něho nepodívala. Stále svírala telefon a mluvila.

Cruz měl dojem, že mu krvácí srdce.

Najednou vyskočil a vrhl se ke svému kufříku. Ačkoli pistoli našel v přihrádce, měl divný pocit.

Vyndal pistoli a malou baterku. Zkontroloval zbraň a pak prošel všechny pokoje a pozhasíval v nich světlo.

Když skončil, znovu se spojil mobilním telefonem a nařídil urychleně hledat Swanna. Očima zatím sledoval prostor před domem.

Zatím se nic nezměnilo, Swanna nenašli.

Cruz se vydal na svoje druhé pozorovací stanoviště. Postavil se k oknu, kterým viděl na příjezdovou cestu. Nic se nepohnulo.

Rychle se otočil a vrátil se k Laurel. Ta neustále hovořila do sluchátka, jako by její hlas mohl udržet otce při životě. Cruz uvažoval, jaké to asi je, být tak hluboce milován.

Nakonec to byla láska, která Swanna ovládla a nutila ho dát Laurel příležitost zachránit si život. Swann viděl umírat lidi. Zabíjel.

Musel vědět, jak blízko je smrti, ale použil všech svých posledních sil k tomu, aby varoval Laurel, než aby volal o pomoc.

Zdravím tě, Jamie Swanne, pomyslel si Cruz. Doufám, že až přijde můj čas, budu aspoň zpoloviny jako ty.

Venku se nic nehnulo, dokonce ani větřík. Všechna bezpečnostní světla na dvoře svítila a dům byl naopak temný.

„Něco nového?“ zeptal se Cruz mobilním telefonem.

„Stále hledáme.“

„Sakra.“

Postavil se vedle Laurel. Její oči byly temné a pleť měla našedlou.

„Tati, musíš mi pomoci,“ šeptala naléhavě. „Kde přesně jsi?“

Laurelina ruka obemkla Cruzovo zápěstí. Prsty měla ledové, zatímco jeho kůže sálala teplem.

Swann vydával nesrozumitelné zvuky. Laurel stále pozorně poslouchala a koncentrovala se na každou hlásku.

„Hotel?“ vykřikla najednou. „Říkáš slovo hotel?“

Swann souhlasně zachroptěl.

„Který hotel, tati? Jejich tolik!“

V odpověď se ozvalo další nesrozumitelné chroptění.

Laurel horečně přemýšlela o hotelech v blízkosti. Najednou to měla.

„Beverly Hills Hotel?“ zeptala se.

Nesouhlasné chrčení.

Cruz se naklonil ke sluchátku a nahlas se zeptal: „Beverly Wilshire?“

Ted' Swann souhlasil.

„Je to Beverly Wilshire!“ zvolala Laurel. „Který pokoj, tati?“

Chrčivý dech slábnul.

„Hotel Beverly Wilshire,“ hlásil Cruz do mobilního telefonu. „Volám na policii.“

Hned vyt'ukal číslo místní policejní stanice. „Dejte mi náčelníka,“ požádal.

Jeho tón byl agresivní a napjatý. Během deseti sekund ho přepojili na důstojníka, který velel pohotovostní službě.

„Tati, pomoc už je na cestě,“ řekla Laurel do telefonu. „Vydrž. Brzy budu u tebe.“

Opakovala tu zprávu znovu a znovu.

Odpověď nepřicházela.

„Honem!“ vykřikla na Cruze. „Už se mnou nemluví.“

„Je to jed, asi nějaký exotický,“ informoval Cruz do mobilu. „Urychleně se spojte s pohotovostí na UCLA Medical Centre!“

Laurel napůl poslouchala, jak Cruz vysvětluje situaci a požaduje pomoc. Modlila se, ať nikdo nevyžaduje zbytečná vysvětlení.

„Mám nějaké kontakty na soudní lékaře FBI, tam možná na něco přijdou,“ řekl Cruz, „ale budou potřebovat fyziologické údaje a symptomy.“

Laurel se dívala na Cruze smutnými očima a slzy se jí kutálely po tvářích. Ani je necítila.

„Ano, zařídím to a dám ti vědět,“ odpovídal Cruz. „Je toho hodně k vysvětlování.“

Ukončil hovor a vytiskl nové číslo. Byl to osobní telefon Cassandry Redpathové.

„Jsou...“ začala Laurel.

„Už tam jedou,“ odpověděl jí Cruz.

Redpathová zvedla sluchátko okamžitě.

„Tady je Cruz. Jsme v pořádku. Swann je v bryndě. Záchranka je na cestě.“

„Co potřebuješ?“ zeptala se Redpathová.

„Soudní lékaře,“ odpověděl rychle Cruz. „Potřebuju nejlepší databázi na světě, která obsahuje informace o jidech.“

„Budeš ji mít. Máš nějaké údaje?“

„Asi jde o exotické syntetikum sovětského typu. Možná ricin. Něco co může simulovat srdeční zástavu.“

„Čekej.“

Cruz se otočil k Laurel.

„Mluv s ním, miláčku. Cti mu třeba telefonní seznam, ale mluv s ním.“

Laurel začala zase mluvit, vzpomínala na dětství a povídala mu o svých dávných zážitcích. Cruz se spojil s Redpathovou. „Opakuj to,“ požádal ji.

„Tři chemikové. Jeden z nich dělá hodně pro Langley.“

„Zavolej mu okamžitě. Nemáme moc času.“

„Rozumím.“

Zatímco Laurel zvyšovala a snižovala hlas, utápějíc se ve vzpomínkách, předal Cruz Redpathové číslo policie v Beverly Hills.

„Jestli tvůj chemik má nějaké řešení, zavolej veliteli policie. Má přímé spojení na lékařskou pohotovostní službu v hotelu.“

„Ještě něco?“ zeptala se Redpathová.

„Modli se za nás.“

Cruz přerušil spojení, zasunul telefon do kapsy a vyndal pistoli. Položil ji na stolek vedle telefonu, kterým se Laurel domlouvala s otcem.

„Je nabitá,“ řekl tiše Cruz. „Jestli uvidíš někoho jiného než mě, střílej.“

Laurel si přehodila sluchátko. Položila ruku na zbraň na znamení, že je připravena ji použít. „Jdu zkontrolovat dvůr,“ zamumlal Cruz. „Vrátím se kuchyní a budu dělat hodně hluku, jo?“

Laurel přikývla.

„Tati, tati, poslouchej mě, vydrž ještě. Udělal jsi, co jsi měl. Varoval jsi mě. Ted' nás nechej, ať ti pomůžeme. Pomoc už přichází.“

Neslyšela žádnou odpověď, jen přerývaný dech.

Aspoň věděla, že ještě žije. To jí stačilo.

Laurel opakovala litanie svých vzpomínek a projevů lásky k otci a už jí to připadalo jako věčnost. Ale dech na druhém konci drátu začínal slábnout.

„Tati! Tati! Neopouštěj mě!“

Najednou Laurel uslyšela hluk a směsici hlasů. Pak se ve sluchátku ozval ženský hlas.

„Tady je záchranná služba. Máme tady pacienta. S kým hovořím?“

„Jsem jeho dcera. Žije?“

„Ano,“ odpověděla sestra. „Odvážíme ho na pohotovostní oddělení UCLA.“ Zazněl úsečný pokyn. Pak žena zavěsila. Laurel se zmocnila panika. Oči se jí zalily slzami. „Laurel. Už jdu.“

Cruz mluvil tak tiše, že ho sotva slyšela. „Táta je...“

„Tiše,“ přerušil ji Cruz.

Strach sevřel Laureliny útroby. Takovým tónem mluvil Cruz jen jednou, když naslouchal, jestli se k jejímu domu nevracejí vrazi.

„Dobře,“ reagoval Cruz, když se přiblížil těsně k Laurel. „Otec?“

„Přišla záchranná služba. Ještě žil.“

Snažila se hovořit stejně tiše jako Cruz. Hrdlo měla sevřené strachem a měla mluvit o umírajícím otci.

Cruz chtěl něco říct, ale pak zaváhal a podíval se na ni tak jak nikdy předtím.

„Co se stalo?“ zeptala se Laurel.

„Nevystřelila jsi na mě tehdy v Cambrii. Dokázala bys vystřelit na někoho jiného, aby sis zachránila život?“ zeptal se vážně Cruz.

„Otec mi položil stejnou otázku, když mi tenkrát nechal zbraň.“

„Co jsi mu odpověděla?“

„Ano.“

„Cítíš to stejně?“

Laurel pokrčila rameny: „Ano.“

„Tak si vezmi pistoli a pojď se mnou. Tiše.“

Cruz zavedl Laurel do předního pokoje.

„Podívej se opatrně škvírou, ale nedotýkej se žaluzií.“

Laurel se opatrně nahnula a podívala mezerou v žaluziích. Neviděla nic než vlastní slzy. Poprvé si je uvědomila a rychle si je setřela.

Pak uviděla nějakého suseda, oblečeného do polokošile a širokých kalhot. V levé ruce držel vodítko, ale psa nebylo nikde vidět.

Muž pátral před Laureliným domem, jako by hledal ztraceného miláčka. Prohledával keře a stinná místa. Pohvizdoval, jako by se nestaral o nic jiného, jen aby psa našel.

„Pojd sem, Charley. Kde jsi? Pojd k pánečkovi, ty malý darebáku. Mám pro tebe kostičku. Tady, Charley. Tady jsem. Panička nás dá oba zavřít do útulku, jestli nepřijdeme včas. Charley, hochu!“

„Vidím jen muže, který hledá psa,“ zašeptala Laurel a odstoupila od okna. „Představuje nějaký problém?“

„Vidíš profesionála při práci.“

„Cože?“

„Jde o klasickou techniku, která se vyučuje na akademii FBI a asi na každé podobné škole na světě.“

„On je z FBI?“ zeptala se Laurel.

„Vypadá docela přátelsky,“ řekl Cruz. „To je jeden z důvodů, proč jsem odešel z FBI. Začali jsme se všichni si podobat.“

Laurel se usmála a nadechla se.

„Předpokládám, že je z FBI,“ pokračoval Cruz. „Doposud jsem se nikdy nespletl. Zaujmi střeleckou pozici.“

Udivená Laurel udělala, o co ji žádal. Její pohyby byly jisté a pevné.

„Zdědila jsi otcovy železné nervy,“ podotkl Cruz.

Sehnul se, otevřel aluminiový kufřík a sáhl dovnitř. Vytáhl uzi a zkontroloval zbraň zběžným pohledem. „Co je to?“ zeptala se Laurel s pohledem upřeným na podivnou zbraň.

„Je to ilegální.“

Cruz sáhl znovu do kufříku a vytáhl derringer – krátkou velkorážovou pistoli.

„Umíš s tím zacházet?“ zeptal se.

„Co tam ještě máš, celý arzenál?“

„Řekl jsem Gilliemu, aby mě vybavil.“

Laurel se podívala na malou zbraň v Cruzových rukou.

„Otec mi říkal, jak se s tím zachází.“

„Ano? A co říkal?“

Laurel se krátce nadechla. „Řekl mi, že to mám přiložit chlapovi za ucho a stiknout spoušť.“

„To je dobrá metoda,“ řekl klidně Cruz.

Vzal Laurel pistoli a místo ní jí podal derringer.

„Je nabitý a zajištěný. Ukaž, jak ho odjistíš.“

Laurel odstranila pojistku pistole.

„Dobře. Jsi dobrá,“ pochválil ji. „Zastrč si ji za pas pod košili.“

Laurel poslechla a Cruz automaticky zkontroloval svoji vlastní pistoli.

„Pojďme,“ řekl pak.

„Co budeme dělat?“ zeptala se tiše Laurel. „Jestli je od FBI, nebude to žádný problém.“

„A jestli ne?“

„Nepij nic, co ti nabídne,“ odpověděl ironicky Cruz. „Pojď.“

Laurel vrhla na Cruze krátký ztrápený pohled, ale on už zamířil do tmy. Laurel ho bez váhání následovala.

Cruz pozoroval pantomimu neznámého muze z úkrytu u brány. Muž stál s vodítkem v ruce na konci slepé ulice a vypadal, jako by opravdu zoufale vyhlížel svého čtyřnohého miláčka.

Cruz tiše obdivoval hlavního představitele. Jeho oči pozorně a pilně mapovaly místo, hodnotily všechny přístupové cesty a úkryty. Současně neustále volal jméno psa, který neexistoval.

Cruzova pistole mířila na mužovu hlavu a sledovala ho při každém pohybu jako neomylný radar. Prst byl na spoušti a stačilo vyvinout nepatrný tlak, aby zbraň vystřelila.

Laurel vyšla branou na ulici. Podle Cruzových instrukcí se postavila k levé straně, aby Cruzovi nepřekážela ve střelbě.

„Ach, ještě jste tady,“ oslovila Laurel muže.

„Bála jsem se, že mi utečete. Váš pes je na mém dvorku.“

Muži poklesla čelist.

„Ah, to by mě nenapadlo,“ odpověděl.

„Je malý?“

„Eee...“

„Černý?“

„Hmm...“

Slyší na jméno Charley?“

„Ehh...“

„Ztratil jste psa, ne?“ zeptala se Laurel, jako by dostávala podezření.

„Ach ano, jistě.“

Laurel otevřela rychle bránu, jako by byla netrpělivá. „No tak pojd'te a odved'te si to zvíře,“ vyzvala ho Laurel napjatě. „Hrabe mi na zahradě.“ Muž prošel branou.

„Ruce nahoru,“ zašeptal ze strany Cruz. Muž uposlechl.

Laurel se otočila a schovala se.

Cruz se ukrýval v zeleni, která byla v noční tmě lidskému zraku neproniknutelná. Pistole mířila muži na hlavu. „Laurel?“ zašeptal Cruz. „Jsem připravena.“

Její hlas přicházel z cestičky k domu. Ukrývala se ve stínu, aby ji muž neviděl.

„Projdi branou,“ nařídil Cruz muži přísně. „Zavři za sebou. Udělej to pomalu. Nesmíš sebou šknout ani zaváhat. Pomalu a klidně. Jinak je po tobě.“

Muž se začal pomalu pohybovat.

„Volej svého psa,“ poručil tiše Cruz.

„Co to..“

„Udělej to.“

„Charley, jsi tady?“

Mužův hlas byl napjatý, ale ne natolik, aby případný parták, ukrytý někde na ulici, pojal podezření.

Cruz se najednou objevil za cizincem a zaryl mu zbraň pod žebra.

„Jdi,“ poručil mu. „Partáci ti nepomůžou.“

„Co to dělá...“

„Drž hubu,“ vyjel na něho Cruz. Muž zmlkl.

„Jdeme dovnitř,“ zavolal Cruz tiše na Laurel. Když došli na verandu, Cruz přikázal neznámému. „Obličejem ke zdi, nohy rozkročit, ruce nad hlavu!“

„Hej, kdo do...“

„Ksichtem ke zdi, hned.“

Muž váhavě uposlechl.

Cruz ho rychle a zkušeně prohlídal.

„Ráže devět milimetrů,“ řekl a vytáhl muži z pouzdra pistoli. Zastrčil si ji za pas. „Pendrek, kapesní nůž, pager, náprsní taška.“

Muž mlčel.

Cruz jednou rukou otevřel náprsní tašku. V plastickém okénku objevil řidičský průkaz. „Jméno,“ vyštěkl. „Seru na tebe.“

Cruz zaryl muži pistoli bolestivě do krku. „Ještě jednou,“ řekl klidně. „Jméno.“

„William R. Cahill,“ procedil muž mezi zuby. „Dobře, Bille. Pro koho pracuješ?“

„FBI.“

„Kde máš štítek?“ zeptal se Cruz. „Zapomněl jsem ho doma.“

„Kdybys pro ně pracoval, šéf by ti natrhl zadek. Nevěřím ti.“

Cahill něco zamumlal.

Cruz se rychle narovnal a ustoupil za Cahilla.

„Pomalu běž k zadním dveřím. O nic se nepokoušej, nebo tě ta žena sejme. Je na tebe pěkně našťavaná za to, co jsi provedl jejímu otci.“

„Jen jsem ho dvakrát praštil,“ vysvětloval Cahill.

„Pak tu není problém. Jen tě dvakrát střelí.“

„Jak jste na mě přišli?“

„Ten trik se psem jsem se učil v Quanticu taky,“ odpověděl suše Cruz.

„Ty jsi z FBI?“ zeptal se Cahill. „Počkej chvíli. Já tě znám! Ty jsi Cruz Rowan. Pracoval jsi u protiteroristické jednotky.“

Cahill spustil ruce, jakoby vyřkl nějaké zaklínadlo. „Ruce nahoru,“ rozkázal rychle Cruz, „nad hlavu.“

„Ale já...“ začal Cahill.

„Běž dovnitř,“ přerušil ho Cruz.

S klením a nadávkami vešel Cahill do domu.

Laurel nebylo nikde vidět.

„Posaď se na podlahu v kuchyni,“ řekl Cruz. „Nohy zkřížit a ruce za hlavu.“

„Podívej, to není nutné.“

„Znáš pravidla: nikdy nic neočekávej a nikdy si nemaluj šance, které nemáš. Laurel, pojď sem.“

Laurel vešla do kuchyně, obešla Cahilla a postavila se vedle Cruze.

„Dobrá práce, miláčku,“ promluvil Cruz. „V zadní kapse mám devítku. Vezmi si ji. Namiř na pana Cahilla.“

„Ty máš uzi?“ zeptal se Cahill, který si všiml Cruzovy zbraně.

Cruz neodpověděl. Cítil, jak mu Laurel vytahuje Cahillovu pistoli z kapsy. Pak ji odjistila.

„Tahle zbraň jde napoprvé trochu ztuhla. Podruhé už je to dobré,“ řekl Cruz jakoby mimochodem Laurel.

„Jako tátova,“ odpověděla Laurel.

„Ty mě už ničím nepřekvapíš.“

Cahillův výraz prozradil Cruzovi, že volil správně, když ho nechal hlídat Laurel. Cahill měl větší strach z reakcí vyděšené ženy než z trénovaného profesionála. Být na mušce amatéra není moc uklidňující.

Cruz se usmál. Přesně tohle chtěl.

„Jestli se hne, střílej,“ doporučil Laurel. „Bez varování, bez volání. Prostě ho zastřel.“

Laurel sveřepě přikývla.

Cruz rychle prohlédl prostor před domem. Ulice byla tichá. Nikdo nehledal psa ani ztraceného hledače psů. Žádné auto se zhasnutými světly neprojíždělo pomalu ulicí.

Krucí, řekl si v duchu Cruz. Kde je ten Gillespie? Měl dost času se sem dostat a zabezpečit to tu!

Cruz se znovu podíval ven.

Nic se nezměnilo.

Tiše klel a přemýšlel, co mohlo jeho partnera zdržet. Pak se vrátil do kuchyně.

„Ohlídám si ho,“ řekl Laurel. Ta ulehčené vydechla a sklonila zbraň.

Cahill se ani nepohnul.

„Jsnie trochu nervózní,“ řekl Cruz Cahillovi, „Takže nechytrač. Pro koho pracuješ?“

„Byl jsem dvacet let u FBI. Ted' dělám pro Damona Hudsona.“

„Co?“

„Ochranku.“

„Proč jsi obcházel tenhle barák?“ pokračoval Cruz.

„Já... uh, snažím se najít spojení na jakýsi umělecký předmět, který byl ukraden.“

Cruz nezměnil výraz.

„Z Hudsonova muzea?“ zeptal se Cruz.

„Ne tak docela. Z ruské výstavy, která se má otvírat pozítří.“
„Jak pěkné od Hudsona, že se stará o své přátele v nouzi,“ řekl posměšně Cruz.

„Ano, pan Hudson je dobrý člověk.“

„A co hledáš tady? Tu není umělecká galerie.“

„Jamie Swann ukradl to vejce,“ řekl Cahill vážně a podíval se na Laurel. „Slečna Tothová říkala, že ho nenechal v Cambrii. Myslí si, že je tady.“

„Tothová?“ zeptal se ostře Cruz. „Claire Tothová?“

„Ano. Swannova partnerka. Nebo aspoň bývalá. Teď spí s Hudsonem. Je to kus ženské. Nikdy jsem nic podobného neviděl.“

. Cruz chvíli mlčel. Nemělo by ho překvapit, že mu zase zkřížila cestu, ale překvapilo ho to.

„Swannova partnerka, co?“ zeptal se. „Ten chudák. Jít s ní do postele je jako dělat to s řetězovou pilou na veřejném záchodku.“

„Její zadek za to stojí.“

„Žádný zadek za to nestojí,“ odpověděl Cruz. „A její už vůbec ne.“

Laurel se při těchto slovech zachvěla. Chlad v Cruzových slovech přímo mrazil.

„Co se vám vlastně ztratilo?“ zeptal se Cruz stroze. „Mona Lisa?“

„Je to nějaké diamanty vykládané vejce s velkým rubínem uvnitř,“ odpověděl Cahill. „Fabergé.“

Cruze ani Laurel to nepřekvapilo. Měli se na pozoru, aby na sebe nepohlédli.

„Kdo je tady s tebou?“ zeptal se Cruz.

„Nikdo.“

„Špatná odpověď,“ reagoval Cruz. „A tak pěknější doposud mluvil pravdu. Měl jsi naději. Kdo je tady s tebou?“

Cahill tiše hodnotil svoje šance. Nebyly nejlepší a Cruz to věděl stejně dobře jako on.

„Myslel jsem, že se ptáš na komplice. Žádného nemám.“

„Hloupost, Billy, hloupost. Na konci ulice stojí auto.“

Cahill se krátce uchechtl. „To je jen Hudson. Chce to vejce zpátky. Jestli o něm něco víte, bude to stát za to.“

„A co ty?“

„Co myslíš?“

„Budeš stát Hudsonovi za to, aby na tebe nehodil vraždu prvního stupně?“

Laurel přestala dýchat.

Cahill si toho nevšiml. V jeho obličeji se zračilo naprosté zděšení.

„O čem to sakra mluvíš?“ zeptal se s hrůzou. „Jamie Swann.“

„Přísahám, že jsem ho jenom přetáhl pendrekem.“

„Pak jsi mu podal jed.“

Cahill zbledl jako křída. Na čele a nad horním rtem se mu objevily krůpěje potu.

„Ne!“ odmítl rozhodně nařčení. „Nic takového jsem neudělal!“

Cruz se díval na Cahilla a skoro mu věřil. Ale dával si pozor, aby to Cahill nepoznal. S nejistým člověkem se dalo mnohem lépe spolupracovat než se sebevědomým.

„Jestliže jsi to neudělal, kdo to pak byl?“ zeptal se Cruz.

Cahill otevřel pusku a pak ji zavřel.

Cruz čekal.

„Jak mám vědět, že mluvíš pravdu?“ zeptal se po chvíli Cahill.

„Zavolej si na pohotovost nemocnice UCLA. Před dvaceti minutami tam Swanna převezli. Je mrtev.“

Laurel zavzlykala, ale neřekla nic. Slíbila Cruzovi, že bude mlčet.

„Ježíši,“ zašeptal Cahill. „Museli to udělat, když jsem šel pro limuzínu.“

„To říkáš ty. Co myslíš, že řekne Hudson?“

Cahillovu mysl sevřel strach a zděšení. Byl po krk v bryndě, která neměla dno, a potápěl se stále hlouběji. Věděl to.

Horší bylo, že to věděl i Cruz.

„Čí verzi podpoří Tothová?“ zeptal se nevinně Cruz. „Kdo je v tomhle triu miliardář a kdo obyčejná gorila, která má nastavovat záda?“

Nastalo ticho, v němž Cahill promýšlel svoje možnosti přežití a spojenectví.

„Co ode mě chcete?“ zeptal se po chvíli schlíple.

„Je v limuzíně telefon?“

Cahill přikývl.

„Pomalů vstaň,“ zavelel Cruz. „Zavolej Hudsonovi a řekni mu, že jsi mě i Laurel svázal, ale že ti nechceme říct, kde je vejce.“

Cahill se zatvářil, jako by si přál, aby to byla pravda. Pomalu se začal zvedat a dával si pozor, aby neudělal nějaký prudší pohyb. Nepochyboval o tom, že by ho Cruz na místě zabil.

„Řekni Hudsonovi, že jsme měli na záznamníku vzkaz od Novikova,“ pokračoval Cruz. „Ze nám blahopřál k získání vejce a že se do hodiny objeví. Proto máš jen slabou hodinku na to, abys prohledal dům. Potřebuješ jejich pomoc.“

„Co když neprijdou?“

„Pak to budu muset vyřešit tvrdším způsobem. Můj plán se mi podaří na každý pád.“

Cahill o tom nepochyboval. Cruz již před lety dokázal před očima miliónů svědků, že je tvrdý chlapík.

„Dobře,“ odpověděl Cahill. „Kde je telefon?“

„Na stěně za tebou. A pamatuj si, že nestojí za to pro Hudsona riskovat život.“

„Sakra,“ znechuceně dodal Cahill, „nestojí za to ani pro něho pracovat.“

Cahill vytřukával číslo limuzíny a Cruz dal mezitím Laurel signál, aby přistoupila k němu.

„Pane Hudsoně?“ ozval se Cahill. „Jsem v domě a mám situaci pod kontrolou.“

Nastala pauza, v níž poslouchal.

„Ne, Rowan nebyl problém,“ odpověděl a střelil pohledem po Cruzovi. „Většina lidí má rozum, když hledí do hlavně pistole.“

Pauza.

„Rubín? No, to je problém. Novikov nechal na záznamníku vzkaz. Přijde si pro něj během hodiny.“

Cahillův obličej se roztáhl do úsměvu nad Hudsonovou odpovědí.

„Myslel jsem, že vás to napadne,“ pokračoval v rozhovoru, „ale ani slečna Swannová, ani Rowan nechtějí říct, kam to schovali. Jestli mi chcete se slečnou Tothovou pomoci, měli bychom třikrát větší šanci tu věc najít, než kdybych to dělal sám.“

Cahill poslouchal.

„Je mi líto, pane Hudsoně, nemůžu nic dělat,“ odpověděl pak. „Jestli chcete slečnu Swannovou fackovat, udělejte to sám.“

O chvilku později zavěsil a otočil se ke Cruzovi. „Jedou sem.“

„Laurel,“ řekl Cruz. „Sleduj příjezdovou cestu přes žaluzie z předního pokoje.“

Když Laurel vyšla z pokoje, otočil se Cruz k Cahillovi.

„Rád bych ti věřil,“ řekl Cruz, „ale co se týče její bezpečnosti, jsem paranoidní. Takže se otoč a ruce dej za záda. Zápěstí přes sebe.“

„Kruci,“ utrousil Cahill.

Zařídil se podle Cruzova rozkazu a ten mu obtočil obě zápěstí pevnou lepicí páskou.

Cruz mu přistrčil židli. „Tady si obkročmo sedni.“

Cahill se rozkročil a posadil se.

Cruz se otočil a zamířil k zadním dveřím.

„To je všechno?“ zeptal se Cahill ironicky.

„Jestli chceš rvát a varovat je a svalit na sebe obvinění z vraždy, nebudu ti bránit. Jestli chceš vylézt z kuchyně a nechat se zastřelit, taky tě od toho nebudu odrazovat.“

Cruz vyšel zadními dveřmi, sešel po chodníčku k příjezdové cestě a doufal, že každou chvíli uslyší Gillespieho zvláštní pískání. Místo toho uslyšel Hudsona a Tothovou, kteří přicházeli z ulice. Přišli k předním dveřím a zaklepali.

Cruz se zastavil krok za nimi jako veliký duch.

„Otevři, Laurel,“ zavolal.

Hudson i Tothová vyrazili vyděšené výkřiky a otočili se. Dívali se do hlavně ilegální zbraně.

„Jeden po druhém,“ řekl Cruz. „Hudson půjde první.“

„Heledte se...“ začal Hudson. „Jen běžte.“

Hudson se chvíli díval na Cruze, pak se otočil a vešel do domu.

„Ted’ ty,“ vyzval Cruz Tothovou. „Ježíši, Rowane, to jsi ty?“ zeptala se. „Jo. Běž.“

„Sakra. Nikdo nemá takový hlas jako ty. Vzrušuješ mě, jen když tě slyším.“

„Běž do domu.“

Když byli uvnitř, Cruz pečlivě prošacoval Hudsona. Nebyl ozbrojen. Pak se otočil k Tothové. Tase usmála a dala ruce za hlavu. Hedvábné sako se rozevřelo a pod jemnou hedvábnou blůzkou se rozvlnila její plná ňadra.

„Jsem připravena. A ty?“ řekla hrdelním hlasem.

Šokovaná Laurel sledovala jejich rozhovor z vedlejšího pokoje. Tothová se před Cruzem nakrucovala a snažila se změnit rutinní šacování v sexuální hru.

„Trochu níž, zlato,“ říkala s vilným úsměvem. „Ach, to je ono. A ted’ silněji. Silněji.“

Cruzův kamenný obličej nevyjadřoval žádné rozrušení, když Tothovou prohledával.

„To nebylo špatné, drahý,“ komentovala Tothová jeho činnost.
„Mám ti udělat totéž?“

Cruz se otočil k Hudsonovi. Starší muž stál tiše stranou, pozoroval je a urputně přemýšlel.

„Máte rubín?“ zeptal se Cruze.

„Máte vejce?“ odpověděl otázkou Cruz.

„Ano.“

„Máme rubín.“

„Měl jsem za něj zaplatit tři milióny slečně Tothové. Vám dám čtyři. Chci, aby moje výstava měla úspěch.“

„Jo. Dobře,“ řekl neutrálně Cruz. „Proč jsem na to nepřišel?“

Obrátil se k Tothové. „A co ty?“ zeptal se.

„Jamie mě vydíral, abych mu pomohla ukrást vejce.“

„Proto jsi ho zabila?“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Tothová a její černé oči zpozorněly.

„O jedu,“ odpověděl suše Cruz.

„To není moje práce, zlato. Jamie byl nejlepší chlap, jakého jsem kdy měla. Druhý takový se hned tak nenajde.“ Cruz zamručel a otočil se na Hudsona. „A co vy? Otrávil jste ho?“

„Byl otráven?“ zeptal se klidně Hudson.

„Ano i ne.“

„Pět miliónů,“ zněla Hudsonova reakce. Cruz ho ignoroval.

„Šest,“ řekl Hudson.

Cruze překvapilo, jak silné je jeho nutkání uhodit Hudsona. Svědčilo to o stupni jeho vzteku.

Na druhé straně, kdyby ho inzultoval, zmenšil by tím okruh lidí, kteří je ohrožovali. Kdyby se všichni tři najednou zmocnili Laurel, nemohl by střílet bez rizika, že ji zraní.

Kriste, Gillie! Pomyslel si Cruz divoce. Kde jsi?

„Laurel,“ oslovil děvče naléhavě.

Laurel vyskočila, jako by ji píchl.

„Běž se podívat k zadním dveřím. Cekám hlavního seržanta, tak nestřílej, dokud se nepřesvědčíš, o koho jde.“

Když Laurel vyšla z místnosti, Cruz si oddychl.

„Posaďte se na zem,“ vyzval Hudsona a Tothovou.

„Poslyšte, mladý muži,“ začal Hudson.

„Sedněte si, nebo vás usadím sám.“

Hudson si sedl.

Tothová poslechla hned. Zнала lépe hněv mužů než Hudson.

„Poslouchejte,“ začal Cruz. „Jste všichni adepty na obvinění z vraždy prvního stupně. Ale nemusíte to odskákat všichni. Jeden z vás může být absolutně bez viny. Musíte mi ale dát vejce a říct, kdo otrávil Jamieho Swanna.“

„Neposlouchej ho,“ řekl Hudson rychle. „Nemá žádný důkaz, jinak by tohle nedělal.“

„A co vy dva?“ zeptal se Cruz s pohledem těkajícím z Cahilla na Tothovou. „Nemáte miliardy, abyste si koupili svobodu. Máte jen vejce a víte, kdo zabil Jamieho Swanna.“

„Já jsem to neudělal,“ prohlásil Cahill. „Odpřisáhnou to před kterýmkoli soudem v zemi.“

„On lže!“ vykřikla Tothová. „To on uhodil Jamieho, až ztratil vědomí. Jestli je mrtvý, je to jeho vina.“

„A co to vejce?“ zeptal se Cruz Tothové. „Kde je?“

„Naposledy ho měl Jamie.“

Cruz se zasmál. „A co ty, Cahille? Můžeš mi dát to vejce?“

„Já...“ začal Cahill.

„Cruzi!“ zavolala Laurel z kuchyně.

„Teď ne, zlato!“

„Nemá jinou volbu,“ řekl Novikov.

Cruz se rychle otočil a zamířil na něho.

Rus vešel do pokoje a Laurel strkal před sebou. V jedné ruce držel automatickou pistoli. V druhé chomáč Laureliných vlasů. Pistole se jí zarývala do krku.

„Pusť ji,“ poručil Cruz.

„Odhod zbraň,“ vyzval ho Novikov.

„Ne,“ odmítl striktně Cruz. „Stejně nás zabiješ.“

Pak se otočil k Laurel: „Nadechni se, lásko. Vypadáš, jako bys měla omdlít,“ řekl Cruz s nepatrným důrazem na slovo ‚omdlít‘. „Jsi v pořádku?“

Laurel se podívala do Cruzových křišťálově jasných očí. Jejich intenzivní pohled ji vybídl k činu.

Omdlít.

Laurel se podlomila kolena a sesula se bezvládně k zemi. Novikov na chvíli ztratil rovnováhu. Laurel se zaklesla nohou za jeho kotník a situace se změnila. Novikov zvedl paže, jak se snažil udržet rovnováhu, a jeho pistole už nemířila Laurel na krk, ale do vzduchu.

Cruz okamžitě vypálil. Kulka rozdrtila Novikovi pravé zápěstí. Zbraň mu vyletěla z ruky. Než přistála na zemi, vymrštil Cruz nohu a kopl Novikova do čelisti.

Ten spadl na podlahu a zůstal ležet bez hnutí.

Cruz se nenamáhal jeho bezvládné tělo zkontrolovat. Věděl, jak jeho kopnutí účinkuje. Rychle se otočil, aby měl na mušce Hudsona, Tothovou a Cahilla.

Nikdo z nich se nepohnul. Hudson i Tothová vypadali vyděšeně. Cahill měl starostlivý výraz.

„Laurel?“ zavolal Cruz, zatímco nespouštěl oči ze svých zajatců. „Jsi v pořádku?“

„Jq. Jsem.“

Laurel se zhluboka nadechla. Nebylo těžké předstírat mdloby, protože se jim blížila.

Můžeš se postavit?“ zeptal se Cruz.

„A-ano.“

Hlas se jí třásl, ale dokázala se postavit bez pomoci.

„Vezmi si Novikovu zbraň a postav se zády ke mně. Novikův bodyguard je ještě venku.“

Laurel popadla Novikovu pistoli a pohlédla na jeho bezvládné tělo. Rychle se zadívala jinam. Zaujala pozici zády ke Cruzovi a přinutila se zaměřit na pistoli.

Zbraň byla natažená a odjištěná.

„Devítka,“ řekla. „Jako tvoje.“

„Je v pořádku?“

„Ano. Cruze, někdo je u předních dveří!“

Ozval se vyděšený výkřik, úder a prasknutí. Pak uslyšeli zapískání čtyř tónů.

„Nestřílej, to je Gillespie,“ uklidňoval ji Cruz. „Pojď sem, seržante. Máme tady večírek.“

O chvíli později vstoupil Gillespie do místnosti. V jedné velké ruce držel automatickou pistoli a přes rameno měl přehozeno Gapanovo bezvládné tělo.

„Našel jsem ho ležet ve stínu před domem,“ ohlásil Gillespie a hodil Gapana na zem.

„Asi čekal, až mu přinesu vejce i s rubínem,“ řekl Cruz.

„To by bylo krásné,“ zasmál se Gillespie. „Slečno Swannová, vezmu to za vás, chcete-li.“

Laurel se podívala do jeho hezké tváře.

„Díky,“ řekla, spustila ruce a zajistila pistoli. „Nejsem na to stavěná.“

Gillespie se usmál. Cruz se usmál taky, ale jeho pistole stále mířila na tři výtečníky.

„Kdo je ten černý krasavec?“ zeptala se Tothová, která si Gillespieho zvědavě prohlížela.

„Ticho,“ napomenul ji Cruz. „Kdo ještě promluví bez dovolení, dopadne stejně jako Novikov.“

Nikdo neměl žádné námitky.

Epilog

Gillespie se postavil za tři zajatce. Všichni byli v dosahu jeho obrovských tlap.

„Čekáme, paní velvyslankyně,“ promluvil Gillespie.

Redpathová vstoupila do pokoje a postavila se vedle hlavního seržanta. V juce měla malou pistoli. Rozhlédla se, zamračila se nad Novikovým tělem a otočila se ke Cruzovi.

„Alex je mrtev?“

„Pochybuju. Snažím se nezabíjet klienty před zaplacením účtu.“

Redpathová se mírně usmála. „Vejce?“

„Hudson a Tothová tvrdí, že je má Swann. Lžou. Jeden z nich je někde ukrývá.“

„A co tenhle?“ ukázala Redpathová na Cahilla.

„Říká, že je nemá. Věřím mu.“

„A rubín?“

„Někde ho mám.“

„Výborně,“ broukla Redpathová.

Podívala se na tři zadržené, zajistila pistoli a usmála se.

„Začneme vyjednávat?“ navrhla.

Laurel se široce rozevřenýma očima rozhlížela po pracovně Cassandry Redpathové. Za měsíc, co viděla Karroo naposled, se zde nic nezměnilo. Pracovnu stále zaplňovaly vzácné intelektuální poklady. Poušť byla stále rozpálená. A Laurel se stále snažila porozumět tomu, proč ji tak přitahuje Cruz Rowan.

Ale život je nepředvídatelný. To se Laurel naučila během posledního měsíce.

„Slečno Swannová,“ oslovila ji Redpathová. „Jsem ráda, že jste vážila cestu k nám.“

Laurel se na ni hořce usmála.

„Vaše pozvání mě potěšilo, paní velvyslankyně. Ráda bych věděla, jak celý případ skončil.“

To, že chce vidět aspoň na okamžik Cruze Rowana, zamlčela. Chtěla by vidět, jestli má v očích stejné stíny jako ona. Chtěla by vědět, jestli vzpomíná na to, co se tenkrát stalo v kaňonu.

Pochybovala, že Cruz má stejné pocity jako ona, ale musela to vědět. Pak možná už nebude mít potřebu vidět jeho obličej, slyšet jeho hlas.

Částečně už odpověď znala. Cruz nebyl v letadle, které pro ni poslali. Nečekal na makadamové ploše, aby ji přivezl na základnu. Jestli se pohyboval po Karroo, pak se někde skrýval, aby byl z dohledu.

Možná někde zachraňuje život jiné ženě. Vráť jí radost a pak ji beze slova opustí. Vezme si její srdce a sám jí nenechá nic.

„Prosím, posad'te se,“ vyzvala ji jemně Redpathová. „Vypadáte... jinak.“

Laurel věděla, na co velvyslankyně naráží. Vypadala starší, dospělejší, protřelejší. Skoro jako její otec.

„Jsem jiná,“ zasmála se Laurel. „V každém případě jsem prožila strašný měsíc.“

„To my všichni,“ zamumlala Redpathová. „Promiňte!“

„Nevadí. Tak si přece sedněte, Laurel. Mám pocit, jako byste už zase chtěla odejít.“

Laurelin úsměv byl jako její oči. Vzdálený. Ale posadila se.

„Vy vypadáte pořád stejně,“ řekla Redpathové. „Asi jste našla pevný bod v tom zmateném vesmírném kroužení.“

„Ten pevný bod jsem já sama.“

„Ne, myslím, že ne. Jak se má hlavní seržant? Je stále tak hezký?“

„Ach, ano,“ usmála se Redpathová. „Dáte si něco?“

„Ne, děkuji. Když jste mě sem pozvala, trochu jsem váhala. Ale teď vím, že to byla chyba. Čím dřív odejdu z Karroo, tím lépe.“

„Proč?“

„Nedělejte, že to nechápete,“ odpověděla Laurel. „Viděla jsem vás v akci, jste chytrá. Řekněte mi tedy, co se stalo, když mě Cruz odvezl do nemocnice za otcem?“

A když mě opustil? dodala v duchu hořce. Beze slova. Bez rozloučení.

„Myslela jsem, že vás informoval.“

„Mohl, ale neudělal to. Doufala jsem, že se něco dozvím z novin, ale našla jsem tam jen kusé informace.“

„Například?“

„Například historku o dvou ruských turistech, Alexu Novikovi a Georgu Gapanovi, kteří byli napadeni v ošklivém temném Hollywoodu a odnesli to jedním zlomeným zápěstím a dvěma mírnými otřesy mozku.“

„Měli štěstí,“ prohlásila Redpathová vážně. „Noční ulice jsou dnes velmi nebezpečné.“

„Pak jsem viděla na výstavě v Hudsonově muzeu místo Rubínového překvapení pouhé vyobrazení tohoto vzácného exponátu.“

„Nebyl jsem na výstavě,“ utrousila Redpathová.

„Pak asi nevíte, že vejce bylo poškozeno při přepravě z Tokia,“ oznámila jí suše Laurel. „Při opravě se zjistilo, že šlo o falzifikát, a proto je z výstavy vyloučili.“

„Smutné. Člověk si říká, kam ten svět směřuje.“

„Člověk se laky diví, co se stalo s Damonem Hudsonem a s tou... stvůrou.“

„Claire Tothovou?“

Laurel krátce přikývla.

„Obávám se, že zdraví pana Hudsona se prudce zhoršilo,“ podotkla Redpathová. „V jeho věku se to dalo očekávat.“

„V jeho věku? Vypadal jako můj otec.“

„Bohužel bral nějaké ilegální omlazovací kůry. Jeho organismus si na podávané přípravky vyvinul alergii.“

„Kdy?“

„Asi před měsícem.“

„Jistěže,“ řekla Laurel. „Pozoruhodné.“

Redpathová souhlasně zamručela.

„Lékaře fascinují Hudsonovy symptomy,“ pokračovala. „Jeho tělo jim stárne téměř před očima, jako by je spaloval neviditelný plamen. Ukončení tohoto procesu očekávají co nevidět.“

„Ukončení?“

„Smrt.“

Laurel se zhluboka nadechla. „Chápu. A ta travička?“

„Ááá, krásná slečna Tothová.“

Redpathová mrkla na svoje světové hodiny v podobě mapy, které představovaly jednu z mála vymožeností v pracovně. „Slečna Tothová právě letí vstříc temnotě.“

„Nerozumím vám,“ řekla Laurel.

„Nějaký neznámý dobroděj poslal kompletní seznam jejích hříchů. Z něho je patrné, že pracovala jako agent cizí vlády...“

„Špion?“ přerušila ji Laurel.

„Ano. Otiskly ho všechny důležité deníky světa. Byl přeložen do mnoha jazyků. Excelentní překlady, mohu-li se pochválit.“

Laurel se rozhlédla pracovním a její pohled utkvěl na rozsáhlé mnohojazyčné knihovně.

„Ten neznámý dobroděj má moje díky,“ prohlásila. „Škoda že ta vražedkyně taky nebrala Hudsonovy léky.“

„I to je možné. Ale čím je člověk starší, tím víc si uvědomuje, že jsou horší věci než smrt.“

„Například?“ zeptala se Laurel.

„Žvýkání polozmrzlé šlichty v sibiřském gulagu po zbytek dlouhého mizerného života.“

Laurel se rychle otočila k mapě. Oranžová tečka se pohnula a přeskočila do modročerné temnoty, v níž se nacházela Sibiř.

„Jak jste ji dostali do letadla?“ zeptala se Laurel.

„Alex se o to postaral. Ale byl to nápad tvého otce.“

„Mého otce?“ vyhrkla překvapeně Laurel. „To jsem nevěděla. Ale to vím o svém otci velice málo, že?“

„Znal Tothovou lépe než kterýkoli jiný muž. Proto věděl, co nejvíc nenávidí.“

„Byl k ní zbytečně velkomyslný,“ podotkla Laurel vážně. „Za to, co mu udělala, ji měl zabít.“

„Vlastně ji chtěl zabít, ale pro to, co udělala vám,“ řekla suše Redpathová. „Ale já jsem mu naznačila možné vyústění tohoto přístupu. Za prvé, obrovská publicita, za druhé, vězení. Nakonec souhlasil.“

„Vy jste ho dokázala přemluvit? Zajímavé. Jak se vám to podařilo?“

„Prostě jsem mu navrhla, aby mi charakterizoval soukromé peklo pro Tothovou. Pan Gapan je lokalizoval a Tothovou jsme tam poslali.“

Laurel se bála zeptat, ale zvědavost jí nedala.

„Jaké je soukromé peklo Tothové?“ zeptala se Laurel.

„Život v gulagu, kde země nikdy nerozmrzne, domky se vytápějí spalováním hnoje a slámy a spoluvězni jsou buď homosexuálové nebo pederasti.“

Laurel dlouze povzdechla.

„Tak to jí přeju dlouhý život,“ zamumlala.

„Amen,“ potvrdila tiše Redpathová. „Jak se má váš otec?“

„Mnohem lépe. Uzdraví se brzy a bude bez následků, jen o něco slabší. Bude žít normálním životem.“

„Výborně. Reagoval na moji nabídku?“

Laurel vypadala překvapeně: „Nic mi neříkal.“

„To se mi na vašem otci líbí. Je to muž mnoha tajemství a umí je udržet.“

„To je pravda,“ řekla Laurel upjatě. „Gapan byl ve hře od počátku? Proto vám pomohl?“

„To vám řekl otec?“

„Ne,“ odpověděla chladně Laurel. „To jste řekla vy. Můj otec navrhl peklo pro Tothovou. Gapan vám je pomohl najít.“

Redpathová zamrkala a sklopila víčka, aby skryla oheň intelligence, který jí hořel v zelených očích.

„Měla jsem dost času přemýšlet o Rubínovém překvapení,“ pokračovala Laurel. „Někdo musel otci pomáhat na ruské straně. Někdo, kdo...“

„Proč?“ přerušila ji rychle Redpathová.

„Co?“

„Proč myslíte, že váš otec musel mít ruského partnera?“

„Ten druhý rubín,“ řekla Laurel. „Ten, který dal otec do vejce, když mě vystrčil z mé pracovny. Ten rubín, kterým ošidil Tothovou. Ten, který měřil. Vážil a vypadal stejně jako originál.“

Redpathová trochu sklonila hlavu.

„Jak to víte?“ zeptala se.

„Vím. Otec není hloupý. Nenechal by se oblafnout padělkem, který rozpozná každý, kdo má oči, váhy a měřítko.“ Redpathová mlčela.

„To znamená, že výměna byla naplánována předem někým, kdo měl přístup k Rubínovému překvapení. To byl Gapan nebo Novikov. Předpokládám, že to byl Gapan, kdo si najal tátu, aby ukradl vejce a aby tím smazal stopy vedoucí ke Gapanovi a jeho komplicům.“

„Zajímavé,“ utrousila Redpathová.

„Jak jsem řekla, měla jsem dost času k přemýšlení.“

Laurel neřekla, že promýšlet tohle pro ni znamenalo menší oříšek, než dávat si dohromady skládanku jménem Cruz Rowan.

„Ještě něco?“ zeptala se Redpathová.

„Jistě. Celý trik spočíval v zjištění, co vlastně ten rubín je.“

Redpathová vyčkávala.

„Mám pokračovat?“ zeptala se Laurel.

„Prosím.“

„Navzdory tomu, co říkal Cruz o bezdůvodném zabíjení lidí,“ pokračovala Laurel, „vlády jsou motivovány a jejich cílem je moc. V moderní společnosti představují moc informace. O tom je špionáž.“

Laurel vyčkávala a hledala ve tváři Redpathové souhlas nebo jeho opak. Ale tvář Redpathové nejevila známky ani souhlasu, ani nesouhlasu.

„Místo velmi tenkého filmu, na němž se dají uchovávat informace jako na CD, tady máme trojrozměrný umělý rubín, který má také krystalickou mřížku. Lze na něm uchovat obrovské množství informací, jako byste si odnesla materiály z Kongresové knihovny v kapse. Informace obsahují státní vojenská a technická tajemství. Prostě věci, pro něž se zabíjí. Je to tak, paní velvyslankyně?“

Velvyslankyně měla celoživotní zkušenosti ve vyjednávání.

Laurel chvíli čekala, pak pokračovala.

„Pokud vaše skupina není zrovna u moci, ale taky není mimo boj, může být takovýto zdroj informací pozoruhodně cenný.“

Redpathová vydala neutrální zamručení.

„Takže...“ Laurel zaváhala, ale pak pokrčila rameny. „Uzavřela jsem ten problém tak, že stará ruská garda se asi pokusila vyměnit informace za peníze nebo za vliv. Nová vláda je chtěla zpět, ale neměla na to dostatek sil a prostředků.“

Redpathová využívala svých diplomatických obličejů.

„Vsadila bych se,“ pokračovala Laurel, „že nová garda ani nevěděla, co je Rubínové překvapení, než bylo vejce vyrobeno a odesláno ze země s dalšími exponáty Pokladů staré Rusi.“

„A čím je Rubínové překvapení podle vás?“ zeptala se Redpathová.

„Nejlepší a nejzásobenější informační systém, který byl kdy vyvinut.“

Nastala dlouhá pauza.

Pak promluvila Redpathová: „Myslím, že jsem měla najmout jinou osobu z vaší rodiny. To vás naučil otec, takhle analyzovat?“

„Ne. Já ráda navrhuji šperky. Jeden krásný kámen a mnoho možností. Promýšlím je. Žiju tím. Sním o tom. Pak se jednoho dne objeví řešení, kámen zapadne do nějakého uskupení a já je zhotovím.“

„Proto jste nechala Cruze? Nezapadal vám?“

„To vám řekl?“

„Cruz mi neřekl vůbec nic,“ odpověděla Redpathová.

„Jaká náhoda,“ zareagovala ironicky Laurel. „Mně taky ne. Nechal mě hovořit s lékařem o tátovi, a když jsem se otočila, abych se ho na něco zeptala, byl pryč.“

„Možná měl obavy, že byste ho obvinila z toho, co se stalo vašemu otci.“

„To je nepravděpodobné. Cruz věděl, že ho miluji. Myslím, že se snažil být ke mně laskavý. Rychlý, krátký řez a hotovo, konec.“

„Mám za to, že se mýlíte.“

„Ne.“

Laurel se postavila.

„Na shledanou, paní velvyslankyně. Děkuji, že jste ukojila moji zvědavost.“

„Nezůstanete na večeři?“

„Ne, děkuji. Zdejší prostředí mi připomíná, že bůh zvaný adrenalin znamená pro muže daleko víc než láska.“

Laurel se rychle otočila k odchodu – a narazila přímo do Cruze Rowana. Překvapeně vyjekla a zapotácela se. Cruz ji zachytil, aby neupadla.

„Doufám, že teď už mi uvěříš,“ promluvila kysele Redpathová ke Cruzovi, „a přestaneš si kopat hrob v tom kaňonu.“

Velvyslankyně obešla svůj stůl téměř vojenským krokem.

„Jestli se kdokoli z vás dvou pokusí opustit moji pracovnu dříve než za třicet minut,“ informovala je, „bude bez milosti vržen zpět. Postará se o to hlavní seržant, určitě s potěšením. Gillie je na vašem případu zainteresován stejně jako já. Teď, děti, vyjednávajte.“

Redpathová vyšla a rozhodně za sebou zabouchla.

Cruz nespouštěl oči z Laureliny tváře. Byla bledá a v očích se jí zračily všechny vzpomínky, stejně jako jemu.

„Laurel,“ oslovil ji naléhavě. „Nikdy jsem ti nechtěl ublížit. To by bylo to poslední. Proto jsem odešel.“

Laurel zavřela oči, aby ho neviděla.

Ale na pažích cítila jeho ruce, jeho sílu a teplo.

„Nech mě být,“ řekla drsně.

„Ne.“

Otevřela oči.

Cruz se usmíval tak smutně, že jí to mohlo utrhnout srdce.

„Nemůžu,“ řekl prostě. „Zkoušel jsem to, protože jsem si myslel, že by to pro tebe bylo nejlepší.“

„Proč?“ zeptala se Laurel.

„Nevím, co je to láska. Nikdy jsem žádnou ženu nemiloval. Ani jsem nevěděl, jestli toho jsem schopen. Stále to ještě nevím. Vím jenom, že tě mám pořád před očima a v srdci. Když uslyším tvůj hlas, všechno se se mnou zatočí...“

Cruzovi se zlomil hlas. Jeho prsty se zarývaly do Laureliny paže. Ale Laurel to nevadilo. Dívala se do jeho jasných očí a viděla v nich sebe samu.

„Stále jsem tě hledal,“ promluvil Cruz zastřeným hlasem. „Zjistil jsem, jak moc mi chybíš. Myslel jsem, že si zvyknu. Ale je to pořád stejné jako první den. Spíš to bolí ještě víc. Cítíš to stejně?“

„Ano,“ zašeptala Laurel.

„Nemůžu se podívat na vodní hladinu a nepomyslet přitom na tebe a na naše milování v kaňonu. Cítím tvoje rty na svých. Když zavřu oči, vidím, jak se mi vzdáváš. Cítím tvůj dech, slyším, jak voláš moje jméno. Prožíváš něco podobného?“

„Ano,“ odpověděla Laurel. „Prožívám to stejně.“

„Nejhorší jsou pro mě noci,“ pokračoval Cruz tiše. „Sotva usnu, cítím měkkou blízkost tvého teplého těla stočeného v mé náruči, cítím na kůži tvůj dech a obrovský klid, který jsem našel jen u tebe. Pak se probudím a...“

Cruz zavřel oči a snažil se ovládnout.

Laurel vydechla jeho jméno a pozvedla ruce k jeho tváři. Její prsty jemně sledovaly linii jeho obočí, nosu, rtů a silné brady.

Jeho silné tělo se zachvělo.

„Laurel?“

„Ano?“ promluvila zastřeným hlasem. „Prožívám to stejně. Říká se tomu láska.“

Cruz otevřel oči, z nichž zářil silný cit. Chtěl promluvit, ale nemohl. Přitiskl Laurel k sobě. Držel ji pevně, jako by byla sám život. Laurel ho svírala stejně silně.

Po uplynutí půl hodiny se hlavní seržant přiloudal od dveří pracovny a tiše si pohvizdoval. Redpathová seděla ve stínu ramady a dívala se do pouště.

„Takže?“ zeptala se.

„U večeře budeme čtyři, madam.“